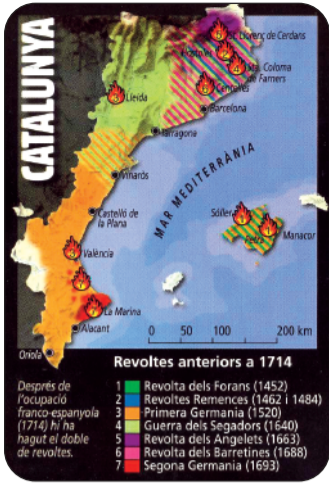

L'ESTEL

l'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.cat

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVIII. NÚMERO 639

15 DE NOVEMBRE DEL 2008

PREU: 2 €

D I J O U S B O D ' I N C A

Fa 2 anys que n' Ainès Cervera ha obert la sabateria infantil Pas a Pas al carrer del Músic Sales,13 d'Inca. Tel. 971 883 692

N'Isidoro Ruiz és torero. Va començar als 7 anys a la Plaça de braus d'Inca. L'any 1965 va torejar braus de n'Enriqueta de la Cova del Saltillo. Al cartell hi havia en Rafalin Valencià, en Rafel Plaça i ell mateix, Isidoro Ruiz Romero. La seva darrera actuació fou per les Festes de Sant Agustí de Felanitx el passat mes d'agost. Mòbil 636 654 739

Fa 9 mesos que en Sebastià Serra ha obert la Cafeteria Prats al carrer de Lloseta,92 d'Inca. A la foto amb la seva cambra de Cuba. Tel. 971 506 138

N'Antoni Serra és el president de l'Associació de veïns des Blanquer d'Inca. És l'organitzador de la XXVIII Trobada de Pintors que se feu al Casal de Cas Metge Cifre durant les tres fires d'abans del Dijous Bo, on hi participaren 33 pintors. També organitza la trobada infantil a la Plaça des Blanquer, araja en la dotzena edició. Tel l'oficina al carrer d'en Joanot Colom,15 d'Inca. Tel. 676 714 248

Fa 4 anys que na Maria Prats i el seu fill Sebastià regenten el Forn Nou al carrer de l'Estrella,16 d'Inca. Aquest forn fou obert l'any 1863. Tel. 971 502 903

En Joan Amer és el fundador de l'empresa d'obres públiques Amer i Fills que està al carrer d'Eivissa s/n d'Inca.971500680info@amerehijos.com

F E L A N I T X

Fa 33 anys que en Joan Montserrat va obrir el Taller Santueri al carrer Santueri,57 de Felanitx. Ven els tractors Onda, Pasquali i Piva. Tel. 971 581 426

Fa 2 mesos que en Nestor i na Romina han obert el bar Cosa E Mandinga al carrer Perelada,12 de Felanitx. Mòbil 626 253 130

Fa 50 anys que na Maria Prats pinta a l'oli. Ara pel Dijous Bo te exposat a l'antiga Galeria Cunium al Carrer de l'Estrella,10 d'Inca. Tel. 971 547 123

Fa un any que na Lúcia Campos, a qui veiem amb la seva parroquiana Mar Ramon, regenta el bar Marina al carrer Canonge Quetgles,116 d'Inca. Despatxa els plats combinats a 6'50. Els diumenges paella i porcella rostida a 10 euróns, sempre begudes incloses. 653 198 458

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Gravetat de l'escàndol

Mt. 18: 6-7 Però si algú ha de fer caure un d'aquets petits que creuen en mi, més li valdria que li pengessin al coll una mola d'ase i l'enfonsessin al fons del mar.

Ai del mon per causa dels escàndols! És inevitable, certament, que vinguin escàndols; però ai de l'home per causa del qual ve l'escàndol!...

No puc entendre, com hi ha persones tan obsessionades, en anar sempre, contra Catalunya, que son capaces de capgirar o d'explicar les notícies a mitges, dient únicament les mitges veritats que els interessa... no cal anomenar a ningú, tothom els coneix i sabem per quins mitjans de comunicació treballen.

Però, la gravetat del seu escàndol és tan palesa, que un dia, a ben segur, els ha d'arribar la seva.

Quina és la vostra opinió?

FINS QUAN DIFAMARAN... ?

Molt senzill: fins quan tindrem autodisciplina i massa mèdia potents que arribin a tot arreu. Mentre estiguem sempre ploriquejant en comptes d'actuant i coordinant-nos, els espanyols-negrers-dictadors-nazis ens tractaran així: com a esclaus, com a terra conquerida. Els ho posem massa fàcil.

<http://www.tribuna.cat/la-fotografia/politica/87576-lespanya-cavernaria-i-la-banalitzacio-de-lholocaust-lestrategia-per-acabar-amb-catalunya>

L'Espanya cavernària i la banalització de l'Holocaust: L'estratègia per acabar amb Catalunya (1)

(1) "Cavernària", sí, sí, però tenen tècnics de tot, diners per a tot, Banca, Exèrcit, Marina, espies i fons reservats, i nosaltres no tenim de res. Fins i tot els qui escriuen aquest post parlen de l'Holocaust -jueu, per suposat- i, tan independentistes com es pensen ser, obliden l'altre Holocaust, el propi, el català (tres en realitat: el de la guerra dels Segadors, de Successió i de Franco). Tenen bones intencions però continuen sense estar catalano-centrats.

Barcelona - Dijous, 30 d'octubre de 2008

Les portades amb que avui i ahir un rotatiu madrileny de coneguda història i ideologia ultraconservadora i anticatalana obren les seves edicions, són l'exemple més clar que les tàctiques propagandístiques goebbelianes van inserir-se en els seus aliats espanyols de l'època i que aquests tenen uns successors més que dignes dels seus ensenyaments. La banalització continua que una determinada dreta (o potser millor extrema dreta?) espanyola, vestida de liberal, fa de l'Holocaust comparant-lo amb el fet que la llengua vehicular a l'escola catalana sigui el català, el millor exemple de la qual, però no l'únic, és la portada d'ahir del rotatiu a que fem

referència més amunt, és una escopinada damunt la tomba de 6 milions de jueus assassinats, massacrats, exterminats en massa pel nazisme internacional amb la col·laboració, no ho oblidem, de l'Espanya franquista i la seva División Azul.

I que ara, els hereus dels col·laboradors i admiradors d'aquell nazisme, utilitzin a les seves pròpies víctimes com a excusa per atiar la fòbia anticatalana més visceral, és una riota insultant, grotesca, gairebé única en la història de les baixeses humanes. Però que ningú pensi que aquesta situació és casual. No deia el mateix Goebbels que una mentida repetida mil vegades es converteix en una realitat? Doncs que no es perdi la màxima, i si cal, la mentida serà repetida no mil, sinó deu mil vegades, fins que l'extermini de dèbil esdevingui una realitat. I que no sorprengui tampoc a ningú que la qüestió lingüística es sumi a suposades corrupteles econòmiques dels dirigents catalans. En un moment en que el Tribunal Constitucional està debatent fins a on retalla el nostre Estatut i en que el finançament de Catalunya és en el centre de les negociacions polítiques entre Catalunya i Espanya, atacar d'aquesta manera l'essència de Catalunya com és la nostra llengua, la qual és, en definitiva, allò que ens fa diferents d'Espanya, és part d'una estratègia per tal d'acabar tant amb la nostra cultura com amb el nostre teixit productiu, una altra diferència molt important entre Catalunya i Espanya, que ningú no ho dubti. I enmig d'aquesta situació és absolutament patètic que alguns mitjans i pensadors (?) catalans, es sumin a aquesta campanya orquestrada des de determinats aparells de l'Estat i de l'estatu quo espanyols, que veuen a Catalunya com la darrera colònia a la que espremer fins que acabin amb ella.

Deixem d'una vegada d'ésser un país de messells. Denunciem a aquells que darrera de campanyes basades en la mentida i la manipulació no tenen cap altra intenció que la d'acabar amb Catalunya com a nació, i denunciem també a aquells que des d'aquí, des de Catalunya, els donen credibilitat i suport. I exigim, en nom de la humanitat complerta, que no s'utilitzi ni s'insulti la memòria de 6 milions d'éssers humans assassinats, per tal d'acabar amb la nostra nació.

Estem segurs que el poble català sabrà, un cop més, estar a l'alçada de les circumstàncies històriques. Tanquem files, mantinguem-nos fermes i derrotem, un cop més, l'enemic totalitari. I demanem als pobles lliures la seva solidaritat, i la seva denúncia de l'ús ignominiós de l'Holocaust jueu per tal d'acabar, no físicament, però si culturalment, amb un poble perseguit i explotat com és el català.

Els qui sou creients... Pregueu el salteri (els salms) contra l'espanyolisme exterminador, tal com pregaren els jueus

en les guerres on vanceren (aquest text que transcriu a continuació fou massivament repartit entre l'Exèrcit israelià poc abans d'una guerra que guanyaren):

"O p o s a ' t ,
Senyor, contra els meus oponents,
ataca aquells que m'ataquen.

Pren l'escut petit i el gran,
i aixeca't per ajudar-me.
Que siguin com la palla davant la ventada,
arrossegats per l'àngel del Senyor;
que caminin entre tenebres i timbes,
quan l'àngel de Déu els acaci.
Perquè m'han parat la xarxa sense motiu,
sense causa han excavat per a mi una fossa.
Que els sobrevingui la desgràcia imprevisible,
quedin presos al parany que m'han preparat,
i s'enfonsin dins la ruïna.
Mentre, la meva ànima exultarà en Déu,
s'alegrarà en la seva salvació;
tots els meus ossos diran:
"Senyor, ¿qui com Tu, que alliberes l'oprimit
de qui és més fort que ell; el pobre i el desvalgut del seu espoliador?"
Es presenten testimonis malèvols,
m'inculpen de coses que desconec;
em tornen mal per bé, em deixen sol.
S'han aplegat contra mi gent forastera sense jo saber-ho, em maltracten sense parar.
El parlar que ells tenen no és de pau,
sinó que tramen embolics d'engany contra la gent pacífica del país" (Salm 35).
"Aterra'ls amb el teu huracà.
Cobreix llur cara de vergonya,
...Que quedin avergonyits i aterrats per sempre,
i siguin confosos i desapareguin..." (Salm 83).

"Sent, Israel, vosaltres us aplegueu avui en batalla contra els vostres enemics, que el cor vostre no s'esmoreeixi, ni tingueu cap por, ni us astoreu, ni tampoc us desalenteu davant ells, perquè Jahvè, Déu vostre, va amb vosaltres, per a combatre en favor vostre contra els vostres enemics, per tal de salvar-vos" (Deuteronomi 20:3-4).

Rouco, el amo de la COPE, condemnat por ocultar abusos sexuales contra menors

El jefe de los obispos católicos españoles ha sido condenado por el Tribunal Supremo por intentar ocultar abusos sexuales.

Recordemos que las máximas estrellas mediáticas de la COPE, cadena ultra de los obispos españoles, son el ateo Jimenez Losantos y el "protestante conservador" (telepredicador fundamentalista) y vendedor de lucrativos best-sellers César Vidal, que cobran de entes vinculados con la ocultación de abusos sexuales contra menores indefensos.

http://www.20minutos.es/noticia/171862/0/sacerdote/condenado/abusos/paginas_blanas

El Arzobispado de Madrid, responsable subsidiario en un caso de abusos sexuales continuados a un niño de 12 años

20MINUTOS.ES. 13.11.2006

El sacerdote acusado, Rafael Sanz Nieto, ha sido condenado a dos años de cárcel por abusos sexuales.

El Arzobispado conocía los hechos y los ocultó, por lo que ha sido condenado. Han anunciado que van a estudiar un recurso a la decisión. Los catequistas que lo denunciaron fueron expulsados de la congregación.

El sacerdote Rafael Sanz Nieto, de 73 años, ha sido condenado a dos años prisión por "abusos sexuales continuados" cometidos sobre un menor entre 1999 y 2001.

Los abusos se dieron en una parroquia de **Aluche** (Madrid). El acusado ha sido **absuelto** de intento de **violación**.

Según el tribunal, el Arzobispado y su titular, Rouco Varela, conocían los hechos y los ocultaron

Además, el Tribunal ha condenado al Arzobispado de Madrid como responsable subsidiario, por lo que tendrá que pagar **30.000 euros**.

Según consideran las autoridades judiciales, el Arzobispado y su titular, **Rouco Varela**, conocían los hechos y los ocultaron, extremo que ha sido confirmado por al menos un testigo durante el juicio.

De hecho, los **catequistas** de la parroquia denunciaron los hechos ante la Fiscalía, actitud por la que fueron **expulsados** de de la parroquia.

MIQUEL ALEMANY I
BATLLE

Sembla que succeí ahir mateix. Era el dilluns 16 d'abril de 1973, quan els mitjans de comunicació feren saber el decés del cantant Nino Bravo, deixant el món musical orfe d'un dels artistes més complets d'aquella època. Ens referim als finals dels anys seixanta i començaments dels anys setanta.

Fou un accident de transit la causa d'aquesta pèrdua irreparable que patí la música, motivant que el seu record fos perdurable.

Lluís Manel Ferri i Llopis, nom vertader de Noni Bravo, qui cantà al llarg de la seva vida un total de 62 cançons, la darrera fiu Amèrica. Fou un petit homenatge a aquest continent que prengué el nom del navegant florentí Americo Vespucci. Fou una obra pòstuma, en que el recordat artista valencià, estrenada pocs mesos després de la seva mort.

Nino Bravo, era prou conegut al continent americà on demostrà en tot moment les seves qualitats innates com a cantant.

Se presentà com a cantant al

Teatre Principal de València el 16 de març de 1969. Abans era conegut com a membre del Club Los Hispanos i Los Superson. Al Teatre de València aconseguí una victòria moral, tengué pèrdues econòmiques encara que el públic assistent gaudí del seu repertori. Aquesta força moral li donà ànims fins que un dia de primavera de 1973 trencà la seva triomfal carrera quan encara no havia arribat als 30 anys.

Una de les cançons que més fama li donà fou una Besada i una Flor. Ens ha quedat un videoclib en color que Lluís Manel filmà a l'Illa de Mallorca l'any 1972.

Nino Bravo sentí una gran estimació per la nostra illa, rodà amb alegria a Valldemossa, al Paaaeig Marítim de Ciutat i a les Cales de Mallorca aquest vídeo clip cantant la canço que li dona fama universal. Era una bona promoció per a la nostra illa.

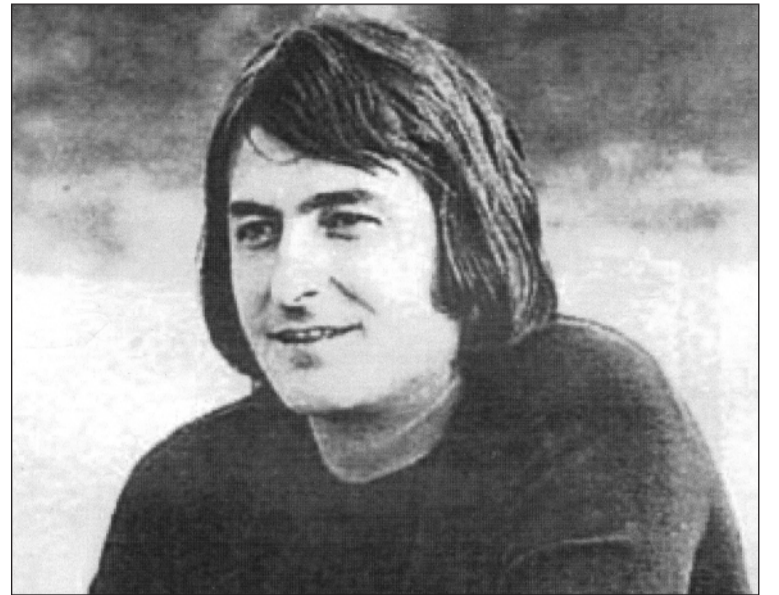
Nombroses foren les parts del món on el nostre cantant va actuar, però només a dues va tenir èxit. Al l'estat espanyol i a l'Amèrica llatina. Participà a diversos festivals musicals on aconseguí una gran victòria. Fou el mes de novembre de 1972 al Festiva de Rio de Janeiro quan

a les votacions finals, el jurat decidí lliurar el primer premi al representant des Estats Units quan el president d'aquet jurat era del mateix país, cosa prohibida. Aquesta injustícia no desmoralitzà al nostre cantant que va continuà participant a diverses ciutats del món on era reclamat de cada vegada més.

El públic li era fidel, i era el vertader jurat de les seves cançons. L'any 1970 intervingue al programa de TVE Passaporte a Dublín quedant a les portes de participar al Festival d'Eurovisió de 1971 on Karina feu segona el 3 d'abril de 1971. Malgrat no anar a Eurovisió el seu prestigi continuà pujant. Foren nombroses les gales on adeltava al públic assistent que sovint li demanava que repetís les cançons. Lluís Manel sempre donà una resposta afirmativa. Ell se devia al seu públic a qui donava moltes satisfaccions.

En Nino Bravo tenia una veu molt potent, excel·lent tornada que li donaven un aspecte de mascle ibèric.

Les cases discogràfiques el se disputaven perque sabien que el seu nom era garantia d'obtenir bons ingressos econòmics. El Empresaris de d'oci el cercaven ja que el seu

nom omplia els locals. Quan en Nino abandonà el món tenia l'agenda ben plena fins a l'any 1975, sense tenir temps per a la seva esposa i les dues filles que estimava amb passió. La major n'Ampar nasque durant una gira se son pare a Tanger, mentre que la petita Eva fou filla pòstuma.

Per perpetuar la memòria del cantant existeix el Club de Fans Nino Bravo Clubdefansnino-bravo@hotmail.com que organitza activitats en la seva memòria, de manera que el seu esperit sia viu. Enguany amb l'ajuda de l'Ajuntaments d'Aielo on va neixer de Malferit a la comarca d'Albaida i Villarubia d'Oñoro a Conca on va morir

li dedicaren un carrer i una plaça ajardinada. Apart d'aquest homenatge del passat més de maig s'ha organitzat un festival de cantant novells al poble on va néixer. El Club de Fans organitza periòdicament trobades de membres i altres actes per recordar-lo.

En Nino Bravo te obert el Museu Nino Bravo al seu poble natal, on si poden veure fotografies, partitures, cançons, retalls de diaris i objectes de la seva propietat donats pels seus amics i familiars.

El Club de Fans te bones idees i grans projectes pel futur. Tothom te en comú el desig de recordar el gran cantant valencià que fou Nino Bravo

PERE FELIP I BUADES

Desenes de mils de treballadors estan de regulació. Més acomiadaments. El Fons Monetari Internacional anuncia un 14'7% d'atur a l'Estat espanyol per a l'any que ve (4 milions de desocupats). La construcció segueix baixant cada cop més. Les hipoteques segueixen en nivells impagables. La vida puja sense donar respir.

En aquesta situació, els representants dels 15 governs de la zona euro, de la Comissió Europea i del Banc Central Europeu han decidit que hi ha

Davant el desastre capitalista

una prioritat absoluta: **recolzar els bancs**, als responsables de tant deteriorament.

Les institucions de Brussel·les apareixen a les clares com a servidores de l'especulació. Els governs comprometen el diner públic que faci falta per comprar actius que ningú vol, a fi que els especuladors tornin a guanyar diners, a enganyar i a robar. El Banc Central Europeu ha lliurat als bancs 1.500.000 milions d'euro en pocs dies, el govern britànic els prepara 800.000 milions, l'alemany 500.000.

Els representants de l'ordre capitalista imposen que ho sacrificuem tot i deixem la

humanitat en mans dels qui l'enfonsen. Però si els bancs no se fien entre ells, ens hem de fiar nosaltres? Allò que ha succeït evidencia el fracàs del sistema. Mai hi haurà un capitalisme "honrat", amb controls, "humanitari". Aquest sistema ha demostrat que duu la humanitat al desastre.

El govern Zapatero, que fou elegit per tot lo contrari d'això, assumeix la responsabilitat de realitzar el salvament dels bancs, buidar les arques públiques, endeutar el país i enfonsar-lo en al recessió. El governador del Banc d'Espanya adverteix de que això ho hem de pagar "entre tots". La Comissió Europea exigeix "complir el pacte d'estabili-

tat": retall de salaris i pensions, cap subvenció per recolzar la producció i els serveis públics.

En Zapatero ja ha promès a en Rajoy reunir el pacte de Toledo quant els bancs aprofiten l'ocasió per reclamar el cobejat diner de les pensions. Quan la caiguda de les borses ha enfonsat els plans de pensions privats a tot el món.

¿Poden entrar les organitzacions dels treballadors en la unió sagrada per a defensar als especuladors? ¿Poden acceptar el saqueig de la nostra assegurança social, la nostra feina, la nostra pensió i el nostre salari?

No. La situació és molt greu. Els treballadors pregun-

ten: que fan els sindicats? Cap organització dels treballadors ha d'acceptar el pla Zapatero-Solbes de recolzament als bancs. Els treballadors i pobles d'Europa no trobaran cap sortida sense desfer-se de la Unió Europea. En Solbes, que sols te oïdes per a Brussel·les, ha d'anar-se'n.

Per a salvar a la majoria treballadora, al meu criteri, cal nacionalitzar la banca i no les pèrdues dels banquers. Nacionalitzar bancs i empreses clau sense indemnitzar..., per posar en marxa l'economia, crear llocs de feina, defensar als petits estalviadors estafats. I per suposat, construir una banca pública, que llevi l'interès hipotecari

Ens estan espanyolitzant

La desnacionalització d'un país es pot dur a terme de diverses maneres. A través de tota la història són diverses les maneres que s'han fet servir per "envair" o sotmetre un país, des que les tribus antigues es llançaven cops de roc les unes contra les altres per veure qui era el més fort, passant per la típica invasió militar (la forma més emprada per sotmetre un altre país), fins a la irrupció del poder mediàtic i les seves intoxicacions ja sigui mitjançant panflets en suport de paper, com tradicionalment s'ha fet, fins a l'emissió 24h en un canal de televisió o l'ús de les tecnologies que la "societat de la informació" posa a l'abast.

Tal i com diu en Víctor Alexandre al llibre "Despullats", en el passat, fer que a Mallorca la gent parlés, aprengué i pensés en castellà requeria una presència física constant a l'illa per tal d'assegurar que tot es feia en castellà, que el folklore era en castellà, que la educació era en castellà, que l'oci era en castellà... Actualment, i gràcies a la televisió la tècnica d'espanyolització s'ha millorat i ja no cal una "presència constant" per garantir la "propagació" de la cultura espanyola i de la llengua castellana.

Mitjançant la televisió i els mitjans de comunicació radiofònics es pot fer la tasca espanyolitzadora que abans requeria tems, diners, recursos humans i presència física constant al lloc d'espanyolització.

Avui en dia, i gràcies a la ràdio, es pot estar espanyolitzant algú de Mallorca o Catalunya des de més de 800 kms, és a dir, tranquil·lament des de Madrid o simplement des de TV3, la SER, Catalunya Ràdio...

Fins a principis del segle passat a Mallorca hi havia gent que no sabia parlar en castellà. Mallorca era part de l'estat espanyol, però la cultura espanyola no hi havia acabat d'arrelar ja que la introducció s'havia de fer de manera "manual", amb presència física constant de funcionaris, mestres que tinguessin el castellà com a llengua. Avui en dia això és cosa d'asseure's al sofà, posar la tele i veure com sense cap tipus d'esforç els "mass-media" i els mitjans de comunicació ens van espanyolitzant còmodament, amb més o menys sigil·lositat.

Finalment el que deia el conde-duce de Olivares, de que "hay

que espanyolitzar, pero hay que hacerlo de modo que se noten los efectos sin que se noten los cuidados", s'ha complert.

Hi ha per tant tres factors claus en una societat que influeixen directament en l'"alienació" o desnacionalització (substitució lingüística i cultural del català i la llengua catalana pel castellà i la llengua espanyola).

El primer és el poder polític, que des de Madrid o des de la generalitat de Catalunya pot fer polítiques encarades a la defensa de la cultura pròpia i amenaçada (*Nacionalismo* segons els espanyols) o polítiques encarades al que en termes econòmiques es diu "*laissez faire*", és a dir, deixar fer perquè la inèrcia de l'espanyolització vagi fent el seu curs (Tripartit, hibernació nacional o "centrar-se en les polítiques socials") o (*No-nacionalismo* segons els espanyols).

El segon factor és el factor social, el fet que en una societat hi hagi gent que renunciï a canviar la seva llengua per la llengua forastera al mantenir una conversa és determinant a l'hora d'intentar salvar la llengua pròpia. El país que vulgui "desnacionalitzar" ja s'encarregarà d'enviar immigrants de la seva llengua i cultura a les terres a desnacionalitzar perquè es garanteixi l'ús i potenciació de la cultura i la llengua que es volen imposar (immigració del franquisme als països catalans (anys 60-70).

El tercer factor i clau en el procés de desnacionalització són **els mitjans de comunicació**. Amb els mitjans de comunicació a favor, la causa espanyolitzadora ho tindrà molt més fàcil que no pas amb uns mitjans de comunicació que defensin la llengua i la cultura pròpies (*medios nacionalistas* segons els espanyolistes). Els periodistes per tant tenen la responsabilitat de potenciar i garantir la llengua i la cultura catalanes i si no ho fan, si ja sigui descaradament o sigil·losament presenten a la societat un imaginari col·lectiu diferent del que ha de ser l'imaginari col·lectiu propi del país, estan contribuint definitivament a la substitució cultural. Aquesta substitució cultural per via dels mitjans de comunicació també s'hauria de fer de forma sigil·losa i progressiva, de manera que "*se noten los efectos sin que se noten los cuidados*". Mica en mica doncs, i en el cas de TV3, "El periòdi-

co" i d'altres mitjans que no tenen un imaginari col·lectiu català, sinó que el tenen espanyol, el que es fa és anar introduint els conceptes geogràfics, socials, econòmics, polítics i lingüístics de la cultura i la llengua castellana (ja sigui mitjançant barbarismes descarats, construccions gramaticals errònies o notícies sobre el que passa en qualsevol poble de la meseta i que a Catalunya no li fan ni fred ni calor). D'aquesta manera progressivament s'aconsegueix "normalitzar" el sentiment nacional espanyol i en cosa d'una o dues generacions (a molt estirar tres) s'aconsegueix haver substituït la cultura d'un país (Catalunya) per la d'un altre (Castella/Espanya), de manera que el resultat és similar al que avui en dia hi ha a Occitània on gairebé el 80% dels habitants de l'estat francès d'aquesta nació extinta no saben ni què és això d'Occitània.

Estem d'acord. Fixem-nos, sinó, en el què ha passat a la Catalunya Nord. El català era llengua d'ús habitual entre la població fins a mitjans del segle XX. Amb l'arribada dels *Mass Media* (mitjans de masses) han aconseguit desprestigiar la cultura catalana fins a tal punt que l'han aniquilat en poc més de 50 anys.

És per això que foren tan importants les mesures que es van prendre a Catalunya a principis dels 80, com la creació d'uns mitjans públics catalans i catalanocèntrics, i un sistema educatiu integrador en català.

La meva besàvia mai va saber parlar castellà. Quan havia d'anar a correus, per exemple, li havien d'escriure en un paper el que havia de demanar, i ella ho ensenyava al taulell perquè no sabia ni pronunciar-ho.

La meua àvia, morta fa poc, va aprendre castellà però pràcticament no el va parlar mai. Amb l'edat, amb prou feines si se'n recordava. Sabia escriure millor el castellà que el català, però parlava català i quan ho havia de fer en castellà oblidava com es deien moltíssimes paraules.

L'espanyolització de Catalunya s'ha accelerat en els últims anys, ajudats pels últims governs de CiU i amb el Tripartit (psoe-ERC-icv).

O ens independitzem aviat, o a aquest pas serem convertits en una mena d'Occitània en pocs lustres.

I continuen perseguint-nos

Tot i que el català havia patit ja una reculada en el terreny literari des de mitjan segle XVI, s'havia mantingut com a únic idioma oficial (compartint amb el llatí tal condició només en alguns àmbits), tant al Principat, com al Rosselló, a València i al Regne de Mallorca. Quan, a rel del Tractat dels Pirineus, la Catalunya Nord (el Rosselló, el Vallespir, el Conflent, el Capcir i una bona part de la Cerdanya) passà a ser del rei de França, el 1659, el català començà a ser-hi perseguit amb ordres i reglaments discriminatoris ja a partir de 1660, reblats el 1672, ordenant que la predicació s'hi fes en francès (1676), tot i que, degut a la resistència de la població a ser afrancesada, no començaren a obeir-se, parcialment, fins el 1682. A la resta del territori el català començà a ser-hi perseguit en perdre, la Corona d'Aragó, la Guerra de Successió, el 1707 a València, 1713 al Principat, 1715 a Mallorca, Eivissa i Formentera (Menorca quedava sota dominació britànica, en virtut del Tractat d'Utrecht, i els anglesos hi mantenien l'oficialitat del català). Els motius pels quals es justificava tal fet eren de l'estil dels de "...justo derecho de conquista...", "...fuerza superior de las armas...", "...por la victoriosa espada de Felipe V", "... por el temor de la fuerza superior de las tropas", i altres fineses "democràtiques" i "antiterroristes" semblants.

De llavors ençà, la llengua catalana ha estat perseguida, en el seu propi territori, fins ara mateix. Les ordres es començaren a donar tot d'una, tot i que, degut a la resistència de la gent a ser castellanitzats, moltes d'elles s'hagueren de repetir i tornar a repetir en diverses ocasions. Ordres com la de que "...el Regente y el Fiscal sean precisamente castellanos", o la de que "...se actúe y los Instrumentos se escriban la lengua Castellana. Y de que de oy (sic) en adelante no se permita imprimir libro alguno en otro idioma que Castellano", "...so pena de pan y agua por cada vez que tuviesen con los nuestros conversación tirada en catalán", "...entendiéndose la impresión en Castellano y Latín, però no en Cathalan (sic)...", "...no permitiendo textos escritos en ningún dialecto..."; a més d'anar contra l'ensenyament en català, contra els judicis en català i contra la publicació de llibres en català, la persecució anava, per temporades, contra la correspondència en català, contra les telefonades en català, contra els telegrams en català, contra el teatre en català, contra el catecisme i les oracions en català, contra els epitafis i les làpides dels cementeris en català, contra les escriptures notariales en català, contra els registres civils i eclesiàstics en català, contra els noms en català, contra els rètols en català, contra els impresos en català, contra el cinema en català, etc. (vegeu "La persecució política de la llengua catalana" de Francesc Ferrer i Gironès, Edicions 62, Barcelona 1985). I llavors hi ha qui gosa dir que el castellà mai no ha estat imposat i que el català recula per pura tendència natural.

A qualque banda deu estar registrat el dia, l'hora i el programa en el qual, el senyor Leopoldo Calvo Sotelo, que fou el segon president de govern de la "democràcia" actual, després d'Adolfo Suárez, digué, davant les càmeres de la televisió, que "...hay que fomentar la emigración de andaluces i castellanos hacia Valencia y Cataluña, para reforzar el sentimiento de españolidad de aquellas regiones". Li hauríem d'agrair l'haver-ho dit tan clar, sense amagar-se'n.

Ara continuen perseguint-nos, fent-se ells els perseguits. Quina plorera!!!

mallorquins | 31 Octubre

La unitat dels catalans II

“Uns per enveja, els altres per cofoisme i els de més enllà per subestimar la pròpia ètnia, no varen acabar mai de veure qui era Macià. Això sí, tothom va posar-se d'acord a creure que els esdeveniments que es vivien i portaren a la República Catalana, eren promoguts per un sol home. Insistim-hi: un sol home, a veure si repetint-ho poden gravar-s'ho ben bé a la memòria els qui no paren de predicar que són les masses el destacat protagonista de la Història”.

I seguint amb el símil de l'arbre, cal recordar que el tronc, la soca (el líder o el nucli dirigent) ha d'estar ben arrelat a Catalunya. Sense arrels sòlides no hi ha unitat possible. Sempre que hem seguit profetes o guies forasters, ens han sorgit traïdors com a bolets o, directament, ens hem dividit irrecònciliablement. Tant se val si era l'arxiduc Carles d'Àustria – patriotes i botiflers –, o el pretendent a la corona espanyola carles de borbó-carlins i cristins – ; i al segle XX, amb Marx i

Bakunin, sempre barallant-nos per forasters, fins arribar al desastre i la massacre de 1936, quan es perpetraren més de 8000 assassinats a la Catalunya autònoma en menys d'un any.

D'altra banda, el dirigent català–únic o col·legiat– ha de tenir tres condicions indispensables per a reeixir com aglutinant del Poble.

1ª Un Profund Sentiment Patriòtic. La lluita és àrdua i feixuga, i sense una energia infinita que només dóna el sentiment de Catalunya, no es pot aguantar. No, sense sentir la vexació de la Pàtria ferida. No, sense que et revolti la insuportable opressió, de malviure segrestats per una banda de cafre-bàrbars al sud del Pirineu, i per uns genocides professionals al nord. No, sense remoure't de ràbia i d'emoció, recordant les tortures infligides a Montserrat Tarragó –llegiu “Quan els malsons esdevenen realitat” de David Bassa.

I en sentit positiu, anhellar i

freturar apassionadament fins a la obsessió, una Catalunya Lliure i Reunificada – de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó –, en la qual et puguis expressar en català com un president andorrà a la O.N.U.; on les vídues gaudeixin de una pensió com les vídues noruegues (qui ho diu que no pot ser ?, i més i tot!); on la sanitat sigui, com a mínim, àgil, ben dotada, i no foragiti els nostres professionals; on l'ensenyament sigui excel·lent; on les infraestructures siguin adequades, còmodes i sense peatges; on es potenciï el Dret Català, la nostra Cultura i el nostre Esperit; etc, etc.

2ª Sentit Polític. És una condició “sine qua non”, car és el que et permet, en primera instància, no errar-la. Per exemple, no havent seguit, cregut o confiat en tota aquesta colla d'impotents polítics, mentiders, demagogs i traïdors que hem patit en les tres últimes dècades, a Catalunya. I, en segona instància, encertar-la en la tria de la línia i els models a seguir, sense

impacientar-se ni defallir, encara que, per circumstàncies adverses, no puguis incidir ni operar més directament en el teu Poble; i, moltes vegades, t'hagis d'asseure a la porta de casa i veure passar el cadàver polític del penúltim farsant i enganyabadocs. I trenta anys jo ja n'he vist passar uns quants. Encara que el règim en vol ressuscitar alguns.

Val a dir també que com més sentiment patriòtic, més sentit polític. En aquest sentit, Frank Dubé, Enric Borràs i Jordi Romaguera en són tres exemples paradigmàtics.

3ª Capacitat Directiva. Sense caràcter directiu, que no temperament – aquest últim és instintiu – no hi ha capacitat directiva. Encara que hom tingui certs dots naturals de dirigir, organitzar o manar, per a liderar i unir catalans no n'hi ha prou. Cal una voluntat i una determinació inexhauribles i molt fermes, que són les que forgen un autèntic caràcter directiu. Imprescindible no perdre

mai de vista l'objectiu de l'Estat Propi, i dedicar-hi la màxima energia en aconseguir-lo. Val a dir també que les dues facetes més importants que ha de dominar un dirigent són: motivar i preveure. I la qualitat principal és la valentia, que no vol dir desconèixer la por, sinó reprimir-la.

Cal saber què és l'estratègia i què és la tàctica, que sovint es confonen, i distingir molt bé entre el que és conjuntural i el que és estructural, entre altres coses.

Només el dirigent o els dirigents que posseeixin aquestes tres condicions, faran possible la tant necessària unitat dels catalans, i la consecució de l'Estat Propi per Catalunya. Perquè aquests seran, tal i com deia Muñoz Espinalt, els artífexs que anorreïn per sempre els obstacles que impedeixen portar-lo a terme.

Antoni Gomis

President de Catalunya Estat
Propi 27- 10- 2008

Govern Antich

Els fiscals cans de bou forasters del PSOE espolsen les ametles mentre Antich les aplega

Dimarts, 28/10/2008:

‘L'actitud negligent i irresponsable de Vicens fa molt mal a la institució’ El diputat d'Unió Mallorquina es nega a dimitir El portaveu del Partit dels Socialistes de les Illes Balears (PSIB), Pablo Martín, ha lamentat en declaracions a VilaWeb que el diputat i exportaveu d'Unió Mallorquina (UM), Bartomeu Vicens, acusat de corrupció, no hagi dimitit i ha dit que la ‘seva actitud negligent i irresponsable fa molt mal a la institució’. Tots tres partits de govern [PSIB, PSM i UM] han reiterat a VilaWeb la intenció de seguir governant, però amb matisos respecte l'estratègia a seguir.

Martín ha dit que a partir d'ara el govern hauria de cercar suports de totes les forces polítiques ‘per aïllar el vot de Vicens’, de tal manera que no sigui determinant. Per al PSIB, ha dit, és inconcebible que Bartomeu Vicens no dimiteixi, ja que ‘tots els partits presents al parlament, inclòs el seu, li ho

han demanat’. Per al Partit Socialista de Mallorca - Entesa Nacionalista (PSM-EN), èticament no es pot considerar Vicens com un diputat del govern, tant si hi vota a favor o en contra. Tot i això, recorda, també, que tampoc és una bona solució cercar suports al Partit Popular, que té tres diputats imputats per corrupció. Unió Mallorquina, per la seva banda, s'ha limitat a dir que el partit ja ha fet tot el que podia fer i que ara depèn exclusivament de Vicens la decisió de dimitir. Fonts del partit han dit que ‘no es pot parlar de govern en minoria, ja que avui s'ha demostrat que Vicens ha votat d'acord amb el govern’ i que el cas és ara en mans de la justícia. El PP, per la seva banda, ha

reiterat la intenció ‘d'ajudar a arribar a acords amb el govern’. Cal recordar que, amb la suspensió de militància de Vicens a UM, Vicens passarà al grup mixt, UM es quedarà amb només dos diputats i, per tant, també perdre el grup

parlamentari. De passada, el govern perdre la majoria, per un sol escó. Si Vicens dimiteix, com demanen tots els partits presents a la cambra, seria Isabel Alemany, la número quatre de la llista d'Unió Mallorquina, que ocuparia l'escó, i el govern recuperaria la majoria de trenta diputats.

Aforat La condició d'aforat de la qual gaudeix Bartomeu Vicens mentre ostenti el càrrec de diputat el protegeix d'anar a la presó, en cas que així ho decreti la justícia. Portaveus de PSIB i PSM han volgut ser prudents respecte les especulacions que indiquen que Vicens es nega a dimitir per evitar d'anar a la presó, però Martín ha dit si en els pròxims dies ‘el Tribunal Superior de Justícia efectivament demana el seu ingrés a presó i ell continua negant-se a dimitir, quedarà clar que la seva negativa respon a únicament a una lamentable estratègia personal de defensa davant la justícia’.

Reproduït de www.vilaweb.cat

L' ANTI FEIXISME A MALLORCA. XV LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Literatura catalana, memòria històrica i compromís polític: Cinc articles de Quim Gibert

1 -. Núria i la glòria dels vençuts (Lleida, Pagès Editors, 2000)

Una matinada de l'agost de 1936, entre Porto Cristo i Punta Amer, llogarets dels rodals de Manacor, les columnes republicanes del capità Bayo desembarquen a Mallorca per a alliberar-la del feixisme, que ha aconseguit el control insular des dels primers moments del cop d'estat franquista.

L'intent d'en Bayo, però, no reeixirà. I, el 4 de setembre, els facciosos aconseguiran foragitar de l'illa les milícies d'Estat Català, POUM, Esquerra Republicana, PSUC, CNT-FAL... És precisament durant aquesta retirada comes ajudeu-me cap als vaixells que cinc infermeres republicanes vingudes de Barcelona no arribaran mai a pujar a bord. I immediatament seran detingudes per escamots falangistes que de primer les violaran i després les afusellaran.

L'assassinat de les esmentades infermeres serà descobert per en Miquel López Crespí (Sa Pobla, 1946) a partir d'una foto feta abans de ser executades i reproduïda a Mallorca contra los rojos, un llibre que va comprar per un duro a inicis dels seixanta quan cursava el batxillerat. "La imatge d'aquelles dones que tengueren la mala sort de no poder reembarcar em quedà per sempre enregistrada en la memòria", explica el narrador i poeta illenc. La brutalitat dels insurrectes mallorquins contra les susdites voluntàries republicanes ha esdevingut font d'inspiració d'en López Crespí per bastir Núria i la glòria dels vençuts (col·lecció Lo Marraco d'editorial Pagès). Aquesta darrera aportació, una més entre les moltes que ha escrit "en homenatge als antifeixistes que volgueren alliberar les illes", és una novel·la juvenil molt recomanable per a l'alumnat de secundària arran del seu alt contingut didàctic. És, però, per sobre tot, un reconeixement a les dones milicianes que, en temps roig, van donar la seva vida per la llibertat.

Núria, una anarquista del grup "Dones Lliures", serà al peu del canó en la pugna pel control de la Barcelona revolucionària del 36. Tant, que con-

templarà impotent la mort del dirigent obrer Francisco Ascaso lluitant el 19 de juliol a les Drassanes contra els militars revoltats. Dies més tard, mentre el seu company Joan marxarà camí del front d'Aragó comandat pel sindicalista Buenaventura Durruti, ella s'enrolarà per anar a combatre els colpistes espanyols en terra mallorquina conscient de la importància estratègica de les Balears.

Allarg de la travessia naval, coneixerà brigadistes internacionals, Maria Teresa León -companya aleshores del poeta Rafael Alberti-, la severitat del capità Bayo, les discussions entre milícies trotsquistes i anarquistes, la crueltat dels sediciosos: "Els feixistes no fan presoners. Cremen vius els nostres, quan els agafen! Ho hem vist en la foscor. Quin espectacle més dantesc! Fan flamarades els milicians ruixats amb benzina!".

Núria i la glòria dels vençuts s'emmarca en una labor que s'ha fixat en López Crespí de reconstrucció històrica contra la imposició d'una desmemòria deliberada amb motiu de la transició espanyola. En aquest sentit, en Miquel Ferrà Martorell, escriptor de Sòller, assevera que l'actual és "la vida d'una societat oblidada cada dia més per l'amnèsia pactada (...) Els pactes entre els darrers gestors del règim i els nous aspirants al poder significaven enterrar el passat". Amb l'edició, el proppassat febrer, de Núria i la glòria dels vençuts, l'autor -un enamorat de la valentia dels antifeixistes engrosseix la seva obra sobre un temps de revoltes que inicià amb Estiu de foc [Columna Edicions] i L'Amagatall [Col·lecció Tià de sa Real]. (Publicat en El Punt, 8-IX-2000).

2-. No era això: memòria política de la transició (Lleida, Edicions El Jonc, 2001)

"L'únic que volíem fer era ajudar, ser l'avantguarda, els guardians de la memòria col·lectiva del moviment obrer, els transmissors a les noves generacions de les experiències històriques de la classe obrera que eren sistemàticament silenciades pels

epígons del carrillisme, la burgesia i la socialdemocràcia". D'aquesta manera recorda Miquel López Crespí els anys 70 a No era això: memòria política de la transició (Edicions El Jonc).

No és la primera vegada ni serà la darrera que López Crespí fa immersions en l'antifranquisme des de l'OEC, un dels partits comunistes de l'esquerra revolucionària d'aquells anys en el qual militava. Miquel López és avui un escriptor empenyat. Un escriptor que duu clavada una espina d'un temps de detencions i tortures, d'assalts feixistes, de pactes i renúncies de l'esquerra oficial, de vivències intensíssimes: "Xiularem amb totes les nostres forces els representants del franquisme reformat -i servils- que hipotecaven la lluita per l'autogovern... 1978 va ser un any d'un activisme frenètic".

Aquest assagista de sa Pobla dedica els primers capítols a homenajar la memòria de Jaume Compte, de Joaquim Maurín, dels maquis i de tants d'altres dones i homes anònims que lluitaren a favor dels valors republicans, revolucionaris i d'alliberament nacional: "Fins i tot hi hagué antifeixistes catalans i espanyols fent costat als nord-americans a les Illes del Pacífic! (...). A la regió de Barcelona era important, entre d'altres, la unitat de guerrillers comandada per Massana (cap al 1947), que feien fins i tot 'controls' a les carreteres de Castelldefels i del Garraf". En paral·lel, en Miquel López Crespí no dubta a denunciar tant la desactivació, en temps roig, de les experiències col·lectivistes i llibertàries de l'Aragó com els sicaris de Santiago Carrillo en el seu intent per executar Joan Comorera (PSUC) els anys 40 a l'exili.

Amb aquesta atractiva posada en escena, el lector copsarà més fàcilment els ets i uts de la transició espanyola.

En aquest sentit, López Crespí no s'està de fer comparacions: "Vet aquí la 'clarividència' de la direcció carrillista illenca en considerar la CNT de Frederica Montseny, Durruti, Ascaso, la LCR i l'OEC, continuadores de

moltes idees i tradicions revolucionàries de les internacionals obreres, del disset soviètic, del POUM o del BOC... com a 'feixistes'! Qui es pot estranyar que l'any 1937, amb les mateixes 'argumentacions' assassinessin el gran dirigent català Andreu Nin, i en els Fets de Maig més de cinc-cents poumistes i anarquistes, tan sols a Barcelona?".

No era això: memòria política de la transició també és un repàs crític dels darrers assassinats de Franco, del procés reformista dels hereus de la dictadura de comú acord amb la burgesia, de la implantació de la monarquia borbònica sense cap tipus de referèndum, de les lluites sindicals a favor d'una democràcia autèntica amb la creació de consells de fàbrica, barri o facultat: "...a nivell pràctic el Consell de Fàbrica seria l'òrgan de democràcia directa de tots els treballadors, estiguessin sindicats o no". Així com subratlla el paper formatiu de l'Editorial Ruedo Ibérico com a difusora d'unes lectures que van marcar època entre els joves d'aleshores, un dels quals era Miquel López Crespí.

A voltes les pàgines de No era això són tan autobiogràfiques com descriptives de com el PSOE i PCE i d'altres signants dels Pactes de la Moncloa faran la feina bruta de dividir la classe obrera, desmobilitzar el proletariat combatiu, convidar a la participació passiva en les conteses electorals: "Era demencial comprovar, en la pràctica de cada dia, aquesta venda dels estalinistes espanyols de les més grans tradicions democràtiques del poble treballador al franquisme pel plat de lleties d'uns seients al Parlament, per poder trepitjar les catifes dels salons de la burgesia, prendre café amb els botxins de la guerra civil i de la llarga postguerra".

No era això: memòria política de la transició (Edicions El Jonc) és el darrer llibre d'un escriptor i poeta mallorquí que no es resigna ni a l'oblit ni a la manipulació. Perquè, en aquest cas, conservar una ràbia sana és símptoma d'una autoestima equilibrada.

3-. Defalliment: memòries de

Miquel Costa i Llobera (Pollença, El Gall Editor, 2005)

Descalça i coberta de roba esquinçada,

*corria salvatge, botant pels esculls;
i encara era bella sa testa colrada,
la flor de sos ulls*

(La cançó de Na Ruixa-mantells)

Es tracta, aquest de sobre, d'un fragment poètic de Miquel Costa i Llobera (1854-1922) dedicat a una senyora trastocada, que vaig sentir per primera vegada en veu de Maria del Mar Bonet. Amb tot, el nom de Costa i Llobera no m'era estrany. Segurament perquè *Lo pi de Formentor*, un dels seus poemes més coneguts, també em ressonava.

Per això, no m'ha fet res de llegir *Defalliment. Memòries de Miquel Costa i Llobera*, el darrer títol de Miquel López Crespí que ha arribat a les llibreries. Per a l'autor és un homenatge en forma d'indagació sobre els motius que van dur Costa i Llobera a fer poesia: "un viatge imaginari al subconscient d'un autèntic escriptor". Així com una cavalcada romàntica vers aquella Mallorca desapareguda: "arrasada pel turisme i la postmodernitat que tot ho ensorra: cultura, idees, naturalesa, amb la força del seu alè enverinat".

Amb *Defalliment. Memòries de Miquel Costa i Llobera* constatem que la humilitat i l'erudició no estan renyides; més aviat reforcen la qualitat humana de la persona. No obstant això, Costa i Llobera va topar amb un geniüt mossèn Antoni M. Alcover; de la mateixa manera que va quedar fascinat per la poesia de mossèn Cinto Verdaguier. La seva trajectòria vital i artística també el va dur a fer amistat amb Josep Carner, Francesc Cambó, Antoni Gaudí i altres personalitats d'una Catalunya profundament religiosa que maldava per impulsar un nou renaixement.

Miquel López Crespí també ens descobreix una llar de Pollença, de tradició catòlica i de les més riques de l'illa, en la qual es cria el nostre protagonista. El blau del mar, l'olor de murtra, els esbarts de tords i altres detalls del paisatge mallorquí esdevenen els seus delits. Tant és així, que el poder seductor de la natura marcarà la seva poesia amb el temps: "Em resten els fragments d'aquells estius meravellosos a vorera de mar. Els viatges amb barca, l'inicial descobriment de coves i cales quan anàvem a trescar amb l'oncle Miquel Llobera". Serà precisament aquest familiar qui l'iniciarà en el coneixement dels clàssics, que amb el pas dels anys esdevé un dels eixos vertebradors de la seva obra. Aquesta feblesa pel món grecollatí quedarà retroalimentada arran dels cinc anys d'estudiant de teologia a la Universitat Gregoriana de Roma: "Frisava perquè arribàs el matí per anar a visitar tot el que havia vist en antics gravats, en àlbums de fotografies!".

Tot i que havia tomat la seixantena, moment en el qual ens el situa el seu biògraf, la fe cristiana de Miquel Costa i Llobera l'impulsa a dur la paraula de Déu pels llogarets més inhòspits de l'illa. Tant és així, que va deixar anar el seu darrer alè sobtadament mentre predicava a Palma. I és que el poeta sentia una preocupació per la incertesa d'un temps socialment convuls: "els treballadors bastien una cultura feta de groller naturalisme, apedaçada amb retalls d'anticlericalisme i de forassenyada utopia", li fa dir López Crespí amb motiu de la Setmana Tràgica. No oblidem que el protagonista és un pollencí que lluita fins al darrer instant per transformar una societat que percep decadent, fet que l'angoixa tant com les seves febleses personals. Probablement per això, Cecili Buele, exconseller de cultura del Consell Insular de Mallorca, assenyala que amb l'edat augmenten en la vida de Costa i Llobera tant els defalliments interiors i els dubtes en l'ànim "com les preguntes que no el deixen dormir tranquil". És la soledat del savi que predica en el desert. (Gibert, Quim. "Defalliment". Revista *Llengua Nacional*, núm. 52 (tercer trimestre 2005). p. 45.).

4- El darrer hivern de Chopin i George Sand (Barcelona, Proa Edicions, 2004) i Corambé: el dietari de George Sand (Lleida, Pagès Editors, 2004)

En una època en què l'art era una manera d'esmoreir les envestides d'un món injust, viure al costat de Frederic Chopin va ser per Sand viure a la vora dels déus: "Era d'aquesta màgia que em vaig enamorar. La força tel·lúrica d'un esperit gegantí reencarnat en un cos fràgil". Amb aquests mots, Miquel López Crespí ens convida a llegir la seva obra més recent. I és que el març d'enguany l'escriptor de sa Pobla ens ha sorprès gratament amb els dos primers d'una trilogia a l'entorn de George Sand (1804-1876). La controvertida dama que fumava i vestia com els homes es va instal·lar a Mallorca, entre el novembre de 1838 i el febrer de 1839, amb els seus dos fills i el músic polonès. Tot i que l'estada insular va ser prou creativa (Sand enllesteix la novel·la *Spiridion* i reescriu *Léila* i Chopin hi compongué 22 dels 24 preludis *opus* 28), amb els mallorquins mai es van arribar a avenir: "La gent es feia el senyal de la creu quan ens veia passar. Alguns amics de Palma ens digueren que era cosa de sacerdots. Havien parlat malament de nosaltres dient que érem estrangers infidels".

Amb *El darrer hivern de Chopin i George Sand* (Edicions Proa) i *Corambé. El dietari de George Sand* (Pagès editors), López Crespí ens submergeix en un anar i venir de capítols que transcorren a cavall de la Mallorca rural i del París de la Comuna (1871) i d'altres episodis revolucionaris. En ambdós escenaris tan contraposats, Sand

passa de la il·lusió a la desil·lusió: "Aquelles primeres setmanes varen ser de somni. Fou posteriorment quan ensopegàrem amb la dura realitat del clima mallorquí, amb l'evidència d'unes cases que no estaven construïdes per resistir les inclemències hivernals" (*El darrer hivern de Chopin i George Sand*). I és que aquell va ser un hivern especialment cru, que no va fer cap bé a la delicada salut de Chopin i al reumatisme de Maurice, un dels fills de Sand. A més, la recerca romàntica d'un entorn verge mai va ser compatible amb la comoditat i els serveis urbans que reclamaven. Igualment se sent decebuda del seu París natal: "El segle que volíem net i resplendent, obert a les llums, amb l'art i la ciència elevats a supremes i màxims guies de la humanitat, és aquí, curull d'impetuoses tempestes de sang que omplen tots els racons i passadissos de la nostra existència" (*Corambé...*).

Precisament aquests dies es compleix el 200 aniversari del naixement d'Aurore Dupin Delaborde, el seu nom originari. I és que Sand és la reducció de Sandeau, el cognom d'un dels seus nombrosos amants. Un bon moment per llegir les aportacions literàries de Miquel López Crespí, que tan bé ha sabut plasmar una vida rebel a prop d'allà on s'escriu la història. Segons el crític literari Isidor Cònsul, "la seva voluntat de viure a l'ull de l'huracà i bellugar-se per les coordenades cabdals del seu temps van assenyalar massa sovint George Sand com a pedra d'escàndol, raó per la qual la força del paquet biogràfic ha fet perdre interès per l'escriptora i s'ha tendit, de manera general, a remarcar l'excepcionalitat de la dona per damunt dels valors que va tenir com a creadora literària (*Avui*, 1.7.04).

Per això és tan interessant i recomanable conèixer la trajectòria de personatges que han qüestionat el despotisme i altres realitats encarnades del seu temps: "Mai no he estat diplomàtica i molt manco he cedit en res a les forces o idees que considerava filles de les tenebres i de la ignorància", assenyala George Sand (*Corambé. El dietari de George Sand*). (Revista *El Triangle*, núm. 709 (13-XII-05). p. 30.).

5- Breviari contra els servils. Dietari d'un escriptor en temps de la barbàrie (Palma, Calima Edicions, 2002)

El desengany i la soledat han estat en els darrers anys l'ombra de Miquel López Crespí (Sa Pobla, 1946), un lletraferit enderiat a descriure el temps que li ha tocat viure: "la mundialització capitalista, la desfeta de tantes i tantes organitzacions revolucionàries, el pragmatisme més barroer aplicat a la política quotidiana, l'enlairament d'un exèrcit de cíncics i servils". A diferència de molts altres antifranquistes, López Crespí pensa que continuar lluitant no és cap ximpleria perquè les injustícies no han

deixat d'existir. No obstant això, reconeix que cal ordinar noves formes de protesta i rebel·lió.

Miquel López ha abordat des de la novel·la juvenil fins a la poesia passant per les memòries, la poesia, l'assaig, el teatre. I d'un caramull de notes encarpetades acaba de sortir del forn *Breviari contra els servils. Dietari d'un escriptor en temps de la barbàrie* (Calima Edicions, Ciutat de Mallorca 2002). Es tracta d'un llibre d'impressions d'allò més variades (art, somnis, política de cada dia, viatges, amor, records, amistats...), que neix del desencís de com s'ha dut el postfranquisme: "és un bon exemple del resultat de les traïdes culturals i polítiques de la transició en la consciència d'un militant d'esquerres".

Davant d'aquestes desercions, Miquel López Crespí afirma que els remolins de mediocritat que envolten el món literari no l'han immutat: "L'escriptor de debò ha de saber romandre indiferent al carnaval de les lletres. Si creu que ésser ben considerat pels servils és assolir l'èxit, no escriurà res de perdurable". Amb tot, Miquel López reconeix haver passat per moments de defallença, de sentir-se un escriptor abandonat i, per tant, d'haver-se plantejat deixar l'ofici.

Un dels primers que precisament va escriure sobre el servilisme fou Estève La Boétie quan va constatar que la tirania acostuma la gent a ser passiva i covarda en la forma de pensar i actuar. Qui neix sota el jou -diu La Boétie- interioritza com a natural la submissió: "La relació de dominació-servitud no es fa únicament en societat, sinó també en la intimitat de la consciència". En aquest sentit, l'escriptor mallorquí ha pres d'alguna manera el relleu d'aquest pensador occità del segle XVI. I és que la por perviu en la consciència de la ciutadania que ha patit una dictadura. Les persones queden tan acomplexades que ni en períodes democràtics gosen ser crítiques. Lluís Llach, en la presentació del disc que acaba d'estrenar, també s'expressava amb el mateix to

NORMOPATIA, CONFORMISME, GREGARISME SOCIAL.

2ª part: GREGARISME
SOCIAL INDUÏT - CAPS
BUITS - ANTIDOTS

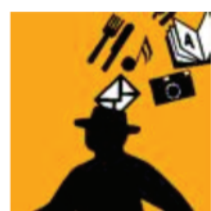

Recull a càrrec d'en

Ricard-Joan Colom

(Pot ser lliurement reproduït, si és en
llengua catalana i sens afany de
lucre).

GREGARISME
SOCIAL: PER LA
VERTICAL (INDUÏT):

SALVEM ELS
CERVELLS

MASS MÈDIA

“Qui dicta la normalitat, els models socials, la centralitat...? Els grans canals de la TV, el marketing de les grans empreses...”

“I qui hi mana? La gran Banca i el capital transnacional.”

Per tant, qui ens mana allò que hem de pensar, sentir, parlar i callar? Bàsicament els interessos egoistes i avariciosos d'una petita minoria dedicada a defensar el propi *status* de luxe embogit i insolent, allò que la Bíblia anomena *Mammon* (idolatria per les riqueses, avarícia) i “l'esperit de l'aire”, esperit d'engany diabòlic de l'opinió pública amorfa i injusta, amant de les mentides fàcils” (Autocitació).

“La realitat política depèn molt de la realitat informativa. A Catalunya no es podrà crear una realitat política distinta de la que tenim sense una premsa diferent” (Salvador Cardús, sociòleg català, “*El 9 Nou de Vic*”, 28-8-98).

DESPERSONALITZACIÓ,
UNIFORMISME,
ESTANDARITZACIÓ
MODERNA.

“El gran mal de l'home no rau en la pobresa ni en l'explotació, sinó en la pèrdua de singularitat humana sota l'Imperi del consumisme” (Pier Paolo Pasolini, director de cinema italià, s.XX).

“... els poders establerts, tendeixen al control, unificació i explotació psíquica de llurs súbdits” “...la societat, en lloc de ser cada vegada més un teixit social per a l'alliberament de l'individu (s'esdevé) una representació de l'individu anestesiat...una mena d'esterilització o narcotització de la gent mitjançant imatges. Es tracta de satisfer-los, engreixar-los i tenir-los quiets” (“*Moral i Nova Cultura*”, Xavier Rubert de Ventós, filòsof català).

“Agafem un nin malcriat i progrè, que sia còmode i fàcil de dur (conformista en el fons) i, potser, tinguem l'ideal ètic que Fernando Savater expressa en «*Ètica para Amador*»” (Gustavo Querejeta, arciprest de Pueblanueva).

“El sistema cultural tendeix de manera irresistible a crear conformismes de masses” (Marc Fumaroli, *1932, historiador i crític occità).

“Trenta diners, a Sepharad, són una grossa quantitat. Et venc per ells, i fins per res, no sols aquest despulat pres, sinó la nostra dignitat, el cel, els camps, les deus, el blat, tot el país, de mar a mar, llengües, costums, passat, futur, el pensament, la llei, el fur. És un bon preu, no et costa car. Només pretenc de rosegat, segur, tranquil, un tros de pa, al sol, xau-xau, un os de gos. Fes qui desfés, com si no hi fos. Vull aquest bri d'un curt present de vell. Després, que bufi el vent. mort jo, i en creu el condemnat, amb forta mà pren el ramat.

Aparentment brau o lleó, mai no li tinguís gens de por: llargs anys de neu han capolat

el poble meu de Sepharad”.

(*Setmana Santa*, -XX, 1971, Salvador Espriu, 1913-1986, poeta de la resistència catalana antifranquista).

TOTALITARISME,
ORTODÒXIA.

“Devem estar sempre disposats a creure que el que ens pareix blanc és en realitat negre, si la jerarquia de l'Església així ho decideix” (*Sant Ignasi de Loiola*, 1491-1556, exmilitar basc fundador dels jesuïtes).

“L'ortodòxia és un cadàver que no sap que és mort” (“*Epigrams*”, 1923, d'Elbert Hubbard, 1856-1915, periodista i escriptor satíric estatunidenc).

“Aleshores, quan els pobles que no han tingut llibertat hi accedeixen, perden del tot aquest sentit i ningú no se n'ocupa de res. Aleshores els països es desintegren. No oblidem que fa molt pocs anys la URSS era una potència equiparable a Estats Units i avui és el Tercer Món. Per què? Senzillament perquè no hi havia aquest sentit de la responsabilitat sinó únicament sentit de la disciplina. La gent funcionava per por o per ambició, obeïen per a promocionar-se però...obeïen, no pensaven. Quan els ha arribat el moment de pensar són del tot incapaços...”

“...No pot haver-hi cap pla maquiavèlic que pugui funcionar si no ensopega amb idiotes que pot manipular” (D'una entrevista a Luisa Isabel Álvarez de Toledo, Duquesa de Medina Sidonia).

ELS
CAPS DE SERRADURA
QUI NO PENSEN:
-En política, exercit i
creences:

“En religió i política, les creences i conviccions de la gent, en quasi tots els casos, són obtingudes de segona mà, i sense ser examinades” (*Mark Twain*, 1835-1910, escriptor i periodista nord-americà).

“És el vostre propi assentiment envers la vostra persona, i la veu constant de la vostra pròpia raó, i no pas la d'altri, la que us deuria fer creure” (Blasi Pascal, científic, savi i escriptor catòlicobíblic occità).

“Quina sort per als governants que els homes no pensin” (Adolf Hitler, 1889-1945, dictador genocida, especialista en propaganda política).

“Buda, assegut encara sota l'arbre del pa, als qui no li ho havien demanat, els contà la següent paràbola: No fa gaire vaig veure una casa en flames. El trespol ja cremava pels quatre cantons.

En atansar-m'hi, m'adoní que encara hi havia gent a dins. Aní a ala porta i els cridí que el trespol llançava flamarades, i els vaig enzar a sortir-ne ràpid. Però aquella gent no pareixia tenir pressa. Un em demanà, mentre el foc li socarrimava les celles, l'oratge que feia a fora, si plovia, si no feia vent, si hi havia una altra casa, i coses per l'estil. Sense respondre, torní a eixir. Aquesta gent, pensí, ha de cremar-se abans que no acabi de preguntar. De debò us dic, amics, a qui el terra no li cremi els peus fins al punt de desitjar de gust propi canviar de lloc, res no haig de dir-li" (D' "*Històries de Calendari*", 1939, escrit davant la passivitat general dels europeus tot just abans de la 2ª Guerra Mundial que els havia de castigar la indolència idiota, d'Eugen Bertoldt Friedrich Brecht, 1898-1956, dramaturg marxista alemany).

■ "Qui segueix alegrement la música en formació tot desfilant-hi ja s'ha guanyat el meu menyspreu. Ha rebut un cervell gran per error i amb l'espina dorsal en tindria ben bé prou" (Albert Einstein, 1879-1955, científic judeoalemany nacionalitzat nord-americà, Premi Nobel de Física del 1921).

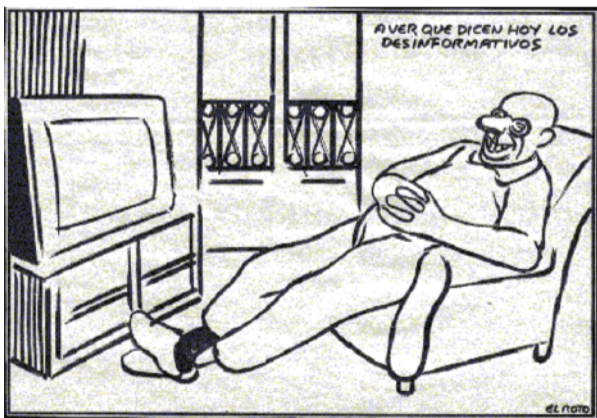
■ "L'home qui ha tingut res a fer en aquest món mai no ha estat guerrer. Allò que agrada de la guerra és que la guerra "es fa". I és una solució per al qui no té res emocionant per a fer" (Alain-Émile-Auguste Chartier, 1868-1951, filòsof i escriptor francès).

■ "Si hi ha una cosa de la qual l'inconformista té més malícia que d'un conformista és d'un altre inconformista que no està d'acord amb la norma dominant d'inconformisme" (William E. ["Bill"] Vaughan, 1915-1977, autor i columnista de Missouri).

■ "Hi ha un gran nombre de coses que requereixen menys força per a fer-les que no per a pensar-les, i fer-les enèrgicament hi és més fàcil que no pas moderadament" (Paul Ambroise Valéry, 1871-1945, poeta i assagista francès).

■ "Les injustícies no són tant producte d'una manca de sentit de justícia per part de la gent, com el resultat d'interessos actuant sobre l'enorme rutina i inèrcia del gregarisme de la massa atabalada i desmotivada des del Poder" (Autocitació).

■ "Els sistemes dictatorials empen amenaces i terror per tal d'induir a aquesta conformitat; els països democràtics, la suggestió i la propaganda. És palès que hi ha una gran diferència entre els dos sistemes. En les democràcies, la disconformitat és possible i, de fet, no està totalment absent; en els sistemes totalitaris, sols uns quants herois i màrtirs refusen l'obediència" ("*L'art d'estimar*", 1956, Erich Fromm, 1900-1980, psicoanalista alemany nacionalitzat estatunidenc).

-Idees i opinions buides

■ "El públic no creu pas en la puresa de certes virtuts ni de certs sentiments i, en general, el públic no pot amb prou feines d'enlairar-se més enllà de les

idees baixes" (*Chamfort* [Nicholas-Sebastien Roch], 1741-1794, moralista il·lustrat francès).

■ "L'home corrent no treu plaer d'una idea perquè pensi que és veritat; sinó que pensa que és veritat perquè en treu plaer" (Henry-Louis Mencken, 1880-1956, escriptor i editor estatunidenc).

■ "La majoria de la gent passen d'un acte a un altre sense lluitar ni pensar" ("*Viatge a Ixtlan*", 1972, de Carlos Castaneda, 1925-1998, escriptor hispanoamericà).

■ "En aquest món ningú no creu res; però tu no en facis gaire cas, d'aquesta veritat, i enceta sempre les frases banals així: "¿No creieu que...?" El cas és que els altres et donin les informacions més desubstanciades com a parers personals" (Noel Clarasó Serrat, 1905-1985, comediògraf català).

■ "Alto, no sou vós?- va fer ella.

-No ho volia ser.

Ella obrí els ulls com a plats. S'havia quedat a quadros. Cavil·lava. Jo podia veure, inclús en aquell petit detall, que pensar havia de ser sempre una nosa per a ella" ("*La gran dormida/The Big Sleep*", cap 1, d'en Raymond Chandler, 1888-1959, escriptor de novel·la negra).

■ "Els anglesos senten un repugnància invencible contra el pensament i, sobretot, contra l'existència de problemes espirituals. Quan un anglès diu que en tal cosa hi ha "*lack of sense of humor*", és que vol deslliurar-se de la incomoditat de pensar-hi. Fan fugir el perill del pensament profund amb la suggestió que demostres manca d'humor o de sentit de la proporció" (Hermann Alexander von Keyserling, 1880-1942 ó 1946, filòsof i científic alemany).

-Malícia

■ "A qui ells han ferit, ells, a més a més, els tenen malícia" (Luci Anneu Sèneca, 4 ó 2 a.C.-65, escriptor i filòsof estoic bèticoromà).

■ "Si la malaltia romania era perquè els jueus havien enverinat els pous; si un nin cristià desapareixia, havia estat cruxificat en una cerimònia jueva; si el sagristà d'una església es descurava, eren els jueus qui havien robat el Cos de l'altar, per acoltellar-lo en el temps de la Pasqua. En molts períodes, gairebé en totes les terres, acusaven als jueus quan algú pecava o sofria, i l'ocasió era seguida immediatament per atacs en els quals centenars o milers podien morir" (No en consta l'autor).

■ "Tampoc no és pas arribat el moment (de regeneració) dels nostres països (occidentals): és menester que hi passi la guerra, que ja no pot trigar gaire, l'han merescuda tant que és inevitable. Després potser escampi l'horitzó. I per ventura arribi un temps en què deixin de semblar rebels a tota llei civil i enemics del gènere humà els qui volen fonamentar llur pau damunt els principis de la justícia i de la caritat" (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981,

deixeble cristià europeu de Gandhi, poc abans d'esclatar la 2ª Guerra Mundial, hivern 1937-38).

-Multitud i solitud

■ "La multitud està sempre equivocada" (1684, Wentworth Dillon, Comte de Roscommon, ca.1633-1685).

■ "Pens — idò jo sóc a soles" (Lizz Winstead, *1961, escriptora estatunidenc).

■ "Cada època és salvada per un petit grapat d'homes, els quals tenen el coratge de ser inactuals" (Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor catòlic).

■ "Però (Moisés) fou objecte de rebuf per part del qui sols cercava la injustícia, i ell convertí aquest ultratge en ocasió de passar a una filosofia superior: apartant-se de al convivència amb la multituds, passà el temps vinent en solitud, al servei d'un estranger, home capaç de discernir el millor i de jutjar els costums i la vida de les persones" ("*Vida de Moisés*", 391-394, de Gregori de Nissa, ca.335-385 ó 395, un dels Pares Capadocis).

■ "El poder de les multituds és el gaudi del tímida. El valent d'esperit frueix del combat en solitud" (*Mahatma Gandhi*, 1869-1948, independentista i místic indi).

■ "Quan la gent està conforme amb mi sempre sent que dec anar errat" (Oscar Wilde [Fingal O'Flahertie Wills], 1854-1900, escriptor dublinès).

■ "No ens hem de deixar fer esclaus d'ambicions i desigs que no tenim i que els mediocres ens suggereixen a fi de dominar-nos" (André Maurois, pseudònim d'Emile Herzog, 1885-1967, escriptor francès).

■ "Quan un geni de debò apareix al món, podem conèixer-lo per aquest senyal: que tots els idiotes s'alien contra ell" (Jonathan Swift, 1667-1745, escriptor i periodista irlandès).

■ "Els grans esperits sempre han trobat oposició violenta de part de les mediocritats, les quals no poden copsar quan algú no se sotmet irreflexivament als prejudicis hereditaris ans fa un ús honest i valent de la seva intel·ligència" (Albert Einstein, 1879-1955, científic judeoalemany nacionalitzat nord-americà, Premi Nobel de Física del 1921).

■ "No pas per ser vosaltres molta gent heu de descobrir la veritat, ni ofegareu la raó per més que crideu plegats" (Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí).

■ "...Pugna en mi el nihilista i el gregari

I en arenys morts recal en fals llagut" (Josep-Vicenç Foix, 1893-1987, poeta català).

-Costum i ignorància

■ "El costum és el gran guia de la vida humana" (Emmanuel Kant, 1724-1804, filòsof alemany).

■ "El costum és una segona natura" (Gal·lè, 130-200, metge de Pèrgam).

■ "Tot el que és ignorat és rebutjat" (Antonio Machado, 1875-1939, poeta líric republicà, mort a l'exili a la Catalunya Nord).

■ "Allò més escadusser en aquest món és viure. La majoria de la gent existeixen...i prou" (*Oscar Wilde*, 1854-1900, escriptor irlandès).

■ "En la tendència actual d'acceptar tot allò que trobem, de creure allò que ens diuen, rauen el bé i

el mal alhora. És això el que fa possible el progrés social; i també allò que el fa tan lent i dolorós. És així com la tirania es manté i com la superstició es perpetua” (*Progrès i misèria*, de Henry George, 1839-1897).

“Devem resistir, no com a un darrer acte de desesper, sinó com a un primer acte de creació”

REMEIS,
BETZOARS.
RESISTÈNCIA AL
GREGARISME.

“L’home qui neda contra el corrent és qui en coneix la força” (Woodrow Wilson, 1856-1924, 28è

president dels Estats Units, partidari de la independència de les nacions oprimides).

“Quan et trobes a tu mateix del mateix costat que la majoria, és que ha arribat el temps de la pausa i de la reflexió” (*Mark Twain*, 1835-1910, escriptor i periodista nord-americà).

“Els tararots refusen allò que veuen, no pas allò que pensen; els savis rebutgen allò que pensen, no allò que veuen (...) Observa les coses com són i no prestes atenció als altres” (*Els ensenyaments zen de Huang-po*, ca. 800-850).

“Llig cada dia quelcom que ningú més no llig. Pensa cada dia quelcom que ningú més no pensa. Fes cada dia quelcom que ningú més no és prou fava com per a fer-ho. És dolent per a la ment de pertànyer contínuament a la unanimitat (de la majoria)” (Christopher Morley, 1890-1957, escriptor nord-americà).

“Qualsevol que mai no ha comés una errada, no ha provat mai res de nou” (Albert Einstein, 1879-1955, el major científic del s. XX).

“El millor plaer de la vida és fer el que la gent et diu que no pots fer” (Walter Bagehot, 1826-1877, economista, periodista i crític literari anglès).

“Un home que es conserva tal com és, sempre presta aqueix mateix servei a la humanitat: en preservar el seu jo, extrau un bocí de la veritat, i el salva del torrent de la transformació. Com més hom viu assimilat a la seva època, tant més hi mor. Tal com un home més ateny de servir la seva pròpia essència, tant més es conserva per a la posteritat” (*Stendhal*, per Stefan Zweig, 1881-1943, escriptor austríac).

“Amb l’edat, et deslliures del desig de fer les coses com l’altre i fas, tranquil·lament i sense por,

allò que et pareix” (William Somerset Maugham, 1874-1965, escriptor i espia anglès nat a França).

“Dic la veritat, no tant com voldria, però sí tant com jo m’atrevesc; i jo m’hi atrevesc una mica més a mesura que em faig més vell” (Michel Eyquem de Montaigne, de Bordèu e Peiregòrd, 1533-1592, filòsof gascó).

“Fer tot el contrari d’allò que esperen de tu, si això fos possible, fos una gran prova de distinció” (No en consta l’autor).

“Mai per amor a la pau i a la tranquil·litat no rebutgis la teva pròpia experiència o conviccions” (Dag Hjalmar Agne Carl Hammarskjöld, 1905-1961, polític i diplomàtic suec).

“Si os dan papel pautado, escribid por el otro lado” (Juan Ramón Jiménez, 1881-1958, poeta foraster).

“És que no sabeu que l’amistat del món és enemistat amb Déu?” (Jaume 4:4, Epístola del “germà de Jesús”, es tracta de l’apòstol suposadament soterrat a Compostel·la—malgrat que mai no sortí de Palestina, on morí màrtir).

Independentisme

Joan Ramon Resina: Esperant els tancs

Die enrere Ferran Mascarell llençava, des d’aquesta mateixa secció, una proposta i un desafiament. La proposta: bescanviar nació per Estat. El desafiament: que els partidaris de la independència expliquin com pensen aconseguir-la. La proposta sorprèn. Abans de morir a Stanford l’any passat, el filòsof Richard Rorty va escriure que els Estats Units, un país que no es pot dir que vagi curt d’Estat, encara havia d’aconseguir “la nostra nació”. Es veu que Catalunya, en canvi, de nació en va sobrada i la pot dilapidar. En realitat el que voldria Mascarell té tot l’aspecte d’un dúmping de valors: vendre nació per comprar Estat. I com que opina que la independència és una quimera, hem de concloure que l’Estat en alça és l’espanyol. Els sona? Són valors PSC de tota la vida. 25 diputats a Madrid fent Estat, o, per dir-ho com Miquel Iceta, fent-se responsables del govern espanyol. El PSC governa a Espanya amb conseqüències dramàtiques per a Catalunya i per a la democràcia -lleï antiterrorista, GAL, tancament de diaris i il·legalització de partits,

espoli fiscal, mutilació estatutària, infradotació de serveis, supeditació de l’espai informatiu i cultural català, tercera i quarta i cinquena hora de castellà-. I encara vol més Estat.

LA GRÀCIA DEL NEGOCI ÉS QUE SEMBLA raonable. La nació és un sentiment, l’Estat poder. Imaginem que el catalanisme accedís a despendre’s de tota reivindicació nacional. Es trobaria amb l’Estat a les mans? O es trobaria a les mans de l’Estat? El taló d’Aquil·les de la pensada és que no hi ha Estat sense comunitat política, i la qüestió és: qui en controla els valors? El nivell d’Estat de què es disposa és rigorosament proporcional a la força i extensió del sentiment nacional. Si Catalunya encara té una ombra d’autogovern és perquè fa trenta anys va convèncer que era una nació. A mesura que aquesta convicció es dissipa, s’intensifiquen els intents d’anorrear l’autogovern.

DEMANAR EL FULL DE RUTA DE LA independència és ingenu. Qui serà tan innocent d’assenyalar el gual

per on passarem a peu sec? La llibertat és un afer de la voluntat. Els espanyols ho saben i s’esveren per qualsevol foto que els la manifesti. Com galls estarufats, alcen la cresta amb l’argument de la violència. Enviarien els tancs? Encara no enfilarien la Diagonal que Espanya ja hauria perdut la partida. Però no ens faran aquest favor. La solució militar a una determinació pacífica del poble ja no està a les seves mans, com tampoc poden devaluar la moneda per superar la crisi. Ens hem d’acostumar a prendre-li la mida al’Estat. Si la caserna del Bruc li reca tant a la ministra Chacón, no és per garantir que l’exèrcit pugui esclafar la Generalitat, sinó per apuntalar simbòlicament el terror que ens lliga la voluntat i ens sega les cames.

ARRIBAT EL MOMENT, NO VEUREM TANCs sinó campanyes de desprestigi com no s’han vist mai. Es multiplicaran els crims d’opinió, s’il·legalitzaran partits i es tancaran diaris, es boicotejarà tot allò que és català i, en un acte de desesperació, es podria conculcar l’autogovern. Però tot això,

si ens troba lúcids, acabarà sumant a favor de la independència. I Europa? Europa és com sant Tomàs: ha de tocar per creure. No cal esperar-ne gaire, però tampoc tolerarà una descomposició de la democràcia al seu interior. Si es convenç que Catalunya hi va de debò, no li tancarà pas la porta.

M’ADONO QUE AQUESTA PROSPECTIVA té massa condicionals i que a Catalunya li manca la voluntat que ha emancipat pobles més petits i en aparença més febles. Capitalitzar voluntat sols es pot fer treballant sobre estructures de sentiment compartides i enfortint una xarxa de lleialtats que suportin una comunitat de valors. Amb altres paraules, sols ho pot fer un poble amb consciència de nació. El camí cap a la independència és recte, però amb això no està dit que sigui curt

Joan Ramon Resina / Catedràtic. Director del departament d’estudis ibèrics i llatinoamericans de la Universitat de Stanford (EUA)

Xavier Porrata

Reproduït de www.avui.cat

Comunitat lingüística i grups lingüístics. Llengua pròpia d'un territori

La Declaració Universal dels Drets Lingüístics (www.linguistic-rights.declaration), auspiciada per la UNESCO, al punt 1 del seu article 1, diu: "Aquesta Declaració entén com a comunitat lingüística tota societat humana que, assentada històricament en un espai territorial determinat, reconegut o no, s'autoidentifica com a poble i ha desenvolupat una llengua comuna com a mitjà de comunicació natural i de cohesió social. Amb la denominació de llengua pròpia d'un territori es fa referència a l'idioma de la comunitat històricament establerta en aquest espai."

Al punt 2 del mateix article diu: "...i adopta com a plenitud dels drets lingüístics el cas d'una comunitat lingüística històrica en el seu espai territorial...a partir d'aquest referent es poden establir com una gradació o continuum els drets que corresponen als grups lingüístics al·ludits al punt 5 d'aquest mateix article i els de les persones fora del territori de la seva comunitat."

Al punt 5 del mateix article diu:

"...entén com a grup lingüístic tota

col·lectivitat humana que comparteix una mateixa llengua i que es troba assentada en l'espai territorial d'una altra comunitat lingüística, però sense una historicitat equivalent, ..."

Al punt 3 de l'article 3 diu: "Els drets de les persones i els grups lingüístics...no poden representar cap obstacle a la interrelació i la integració d'aquests amb la comunitat lingüística receptora, ni cap limitació dels drets d'aquesta comunitat o dels seus membres a la plenitud de l'ús públic de la llengua pròpia en el conjunt del seu espai territorial."

És evident, per tant, que la legislació espanyola actual incompleix de manera manifesta aquesta Declaració Universal dels Drets Lingüístics en discriminar negativament la nostra llengua, i les llengües de l'estat altres que el castellà, ja des de l'article 3 de la Constitució, on s'anomena la llengua castellana pel seu nom i s'imposa el seu coneixement a tot el territori de l'estat i, en canvi, de les altres llengües de l'estat no se'n diu el nom, es diu, només, que "podran" ésser oficials a les respectives comunitats autònomes i, segons la interpretació que

n'ha fet el Tribunal Constitucional, no podrà exigir-se el seu coneixement de forma general a tota la població de la comunitat respectiva, com es fa amb el castellà a nivell de tot l'estat, ans només als segments de població sobre els quals es vagi reglamentant. El català, que com a llengua pròpia de les Illes Balears hi hauria de ser positivament discriminat, queda discriminat negativament enfront del castellà, no només a nivell de tot l'estat ans, fins i tot, dins el nostre propi territori. Per si això fos poc, tot i que en algun sector s'ha aconseguit una certa igualació de drets, hi ha en vigor, entre lleis i reglaments, unes cent cinquanta disposicions legals que discriminen en contra del català (www.contrastant.net/llengua/obligatori.htm). La historicitat de la comunitat lingüística catalanoparlant a les illes Balears arranxa de l'any 1229, poc hi manca idò per arribar als 800 anys. Fins a mitjans dels anys cinquanta, els castellanoparlants a les illes Balears eren tan escassos i/o tan de passada que, fins a l'esmentada data, no poden ésser considerats com a grup lingüístic, la seva historicitat a les Balears no passa dels 50 anys. L'antigüedat del

grup lingüístic germanófon deu rondar els 25 o 30 anys (també l'anglófon, si és que es pot considerar que els anglòfons residents al nostre país, per la mentalitat amb la qual hi habiten, constitueixen, pròpiament, un grup lingüístic i no es limiten a ser una sèrie d'individus o famílies). Els parlants de l'àrab, del berber, del senegalès, etc., no fa ni 10 anys que poden ésser considerats com a grups lingüístics establerts entre nosaltres. És més que evident, per tant, que la única comunitat lingüística establerta a les Balears és la comunitat catalanoparlant i que la resta són grups lingüístics, que tenen indubtablement els seus drets, però que haurien d'estar subordinats als drets dels parlants de la única llengua pròpia d'aquest país. Queda, per tant, clar, també, que la llengua d'integració de tots els nous nadius hauria de ser la llengua catalana, que és la llengua que tots haurien d'aprendre, independentment de que continuïn usant, entre ells, la seua, si és que així ho desitgen.

mallorquins | 30 Octubre

Absolen els 16 acusats d'injúries a la corona espanyola

Dimecres, 29 d'octubre

L'Audiència Nacional espanyola ha absolt aquest migdia els 16 acusats d'haver cremat fotografies del rei espanyol a la plaça del Vi de Girona, el darrer 22 de setembre, en solidaritat amb els aleshores dos primers imputats pels mateixos fets, Jaume Roura i Enric Stern (ja condemnats), que una setmana abans també havien cremat retrats del monarca espanyol durant una visita d'aquests a la Universitat de Girona. El jutge José María Vázquez Honrubia, el mateix que va condemnar Roura i Stern, ha absolt els acusats perquè el fiscal ha rebaixat la seva petició inicial a una falta lleu de pertorbació de l'ordre públic (demana 500 euros de multa), perquè no ha pogut acreditar que volguessin menystenir la corona espanyola.

Al judici s'hi ha personat un intèrpret de català, ja que els imputats han declarat en aquesta llengua, un dret que els va negar a Roura i Stern al seu primer judici el mateix magistrat, fet que va motivar la nul·litat

del procés i una posterior repetició de la vista. El judici d'avui ha començat amb retard ja que les forces d'ordre de l'Audiència Nacional espanyola han impedit en primera instància l'accés dels acusats a la sala perquè duien samarretes amb el lema "Jo també cremo la corona espanyola".

Vázquez Honrubia ha "renyat" el fiscal per haver rebaixat l'acusació d'un delictes d'injúries, pel que demanava 3.600 euros de multa, a una falta lleu, per la que demana 500 euros de multa, ja que l'Audiència espanyola no és competent per jutjar "faltes". Per tant l'afer derivarà ara cap als jutjats ordinaris de Girona.

El fatxa foraster P.J. Ramírez continua la seva creuada genocida contra el català, el basc i el gallec

El Mundo' crítica el Rei a compte del català a les aules

Redacció

A *El Mundo* li han quedat petites les crítiques a la comunitat educativa dels països de parla catalana, al Govern de la Generalitat, al balear i a Zapatero. Aquest dilluns ha apujat el llistó i ha arremès contra el Rei que, acompanyat de la Reina, va presidir la inauguració oficial del curs en una escola de Menorca –podria haver estat qualsevol altre centre de qualsevol comunitat autònoma, però va tocar Maó– on, assegura el rotatiu, "els alumnes són sotmesos a una immersió lingüística tan brutal que l'espanyol està desterrat de les aules". Les crítiques adreçades a la Casa del Rei, sota el titular "El Rei té un deute pen-

dent" es basen en el fet que aquesta institució no va "rebutjar" la petició del Ministeri d'Educació per inaugurar el curs en aquest escenari". Diu l'editorial: "Estem, sens dubte, davant d'una ficada de pota de la Casa del Rei". I argumenta: "No tenim cap dubte que el suport de la Família Reial a l'espanyol i de tot el seu interès per vetllar pel compliment estricte de l'esperit constitucional de les lleis". I afegeix: "Bo seria un gest dels Reis que no comportés dubtes sobre el seu rebuig al fet que qualsevol nen espanyol pugui estudiar en la nostra llengua comuna". *El Mundo*, en la seva campanya en contra de la immersió lingüística, es refereix en l'edició d'aquest 27 d'octubre a la inauguració del curs escolar que va tenir lloc a mitjans de setembre.

Reproduït de
www.eldebat.cat

Espoli fiscal

Els balears hem de suportar més impostos municipals per culpa de l'espoli i dels lladres madrilenys

Balears | Política

Els balears suporten més impostos municipals pel mal finançament. La càrrega fiscal sobre els ciutadans de les Illes es manté com la més elevada de l'Estat –un 29,36% amb relació al PIB– i les administracions locals recapten 768 euros per habitant/any d'un total de 7.409

Lluís Planas | 02/11/2008 |

Els ciutadans de Balears pateixen una major pressió fiscal per part dels seus ajuntaments, una situació derivada del mal finançament autonòmic que acaba repercutint en els comptes municipals. Així, els illencs veuen com han de pagar cada vegada més impostos i taxes directes als seus ajuntaments pels serveis que aquests els presten, fins a arribar a una recaptació de 768 euros per habitant a l'any.

Una xifra només superada pels ajuntaments bascs, els canaris i les ciutats autònomes de Ceuta i Melilla, pels seus diferents règims especials que diferencien la seva gestió tributària de la resta i distorsionen la mitjana estatal.

Aquesta tendència s'observa en la memòria del Consell Econòmic i Social (CES) sobre l'exercici 2007, presentada recentment. A l'estudi es reflecteix una vegada més que les Illes Balears suporten la càrrega fiscal per habitant més elevada de tot l'Estat, amb un 29,36% amb relació al seu Producte Interior Brut (PIB). En total, les diferents administracions recapten cada

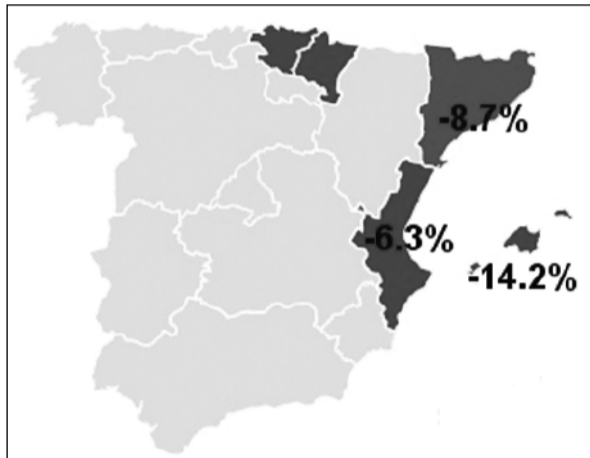
any a les Illes en una relació de 7.409 euros per habitant, una xifra absoluta només superada per la Comunitat de Madrid i el País Basc, la primera amb una major tributació per l'efecte capital i la segona amb un règim foral.

La mitjana estatal se situà l'any 2007 en els 6.032 euros per habitant, mentre que a l'exercici anterior era de 5.459. Un augment de més del 10%, que s'assenyala com a molt superior a l'increment de l'IPC (4,2%).

Desequilibri no compensat

Segons el CES, la distribució de la pressió impositiva a Balears per administracions es presenta desequilibrada, amb un 59,27% destinada a l'estatal, un 30,37% a l'autonòmica i un 10,37% a la local. En qualsevol cas, l'estudi apunta que "això confirma, des de l'òptica dels ingressos tributaris, el desequilibri detectat a les balances fiscals entre comunitats autònomes i situa Balears com la comunitat més desfavorida pel sistema actual, atès que el vessant de la despesa pública estatal no compensa aquest desequilibri".

A més d'això, se subratlla una qüestió reiterada des de Balears a

l'hora de reivindicar el seu maltractament dins l'actual sistema. Amb una tributació progressiva –paga més qui més guanya– i de solidaritat intercomunitària –les regions riques col·laboraren en l'avenç de les menys desfavorides–, la realitat presenta a la pràctica uns desajustaments que perjudiquen especialment les Balears.

Així, si el sistema fos equilibrat, no hi hauria d'haver un excés de desviació de càrrega fiscal en relació amb la seva riquesa. Balears lidera un altre pic aquest rànquing negatiu amb el major desequilibri de totes les comunitats autònomes, i amb una tendència a l'alça, seguida de Madrid, Catalunya i Cantàbria com les altres que suporten aquesta situació. Per contra, Astúries, Castella-Lleó, Galícia i Extremadura són les menys desfavorides.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

82 aniversari del fets de Prat de Monlló

XIX retrobament català

Homenatge a Francesc Macià i els seus voluntaris catalans

2 de novembre de 2008

El patriotisme es mesura per les obres, no per les paraules

L'IPECC, any rera any, manté la flama de l'homenatge permanent al nostre gran president Francesc Macià que no dubtà agafar les armes per a deslliurar Catalunya. Encara no som lliures, però ara la situació és molt més bona que aleshores per obtenir la independència. Els tancs, les bombes i els canons ja no dispararan mai més contra els catalans. Ja no és possible.

Pel diumenge 2 de novembre 2008 hem preparat els actes habituals que serien encara més lluïts si ens arribessin les subvencions que no arriben.

Malgrat tots els impediments farem els actes amb la col·laboració de l'associació nord-catalana PRATS ENDAVANT.

IPECC - Telf. 93 2137648 - email ipecc@ipecc.cat
 PRATS ENDAVANT - Telf. 0468.397.426 - email maguy.planell@orange.fr

Dites i Refranys

Pareixes un músic donant voltes a la plaça.

Si te'n vas prompte tornaràs.

El mort li diu al degollat: qui t'ha fet aqueix forat?

Quan ja estava acostumada a no menjar, va i es mor.

Ets més pesat que una vaca en braços.

Amor d'amo, aigua en cistella.

El qui es casa fora, va a que l'enganyen o a enganyar.

Mentider conegut no és mai cregut.

Una mona dalt del fil trenta quaranta i mil.

Vint i vint quaranta. Quan mon pare pixa ma mare canta.

Ponent, aigua fresca i vi calent.

El llevant fa fugir la gent del camp.

Ponent posa i llevant lleva. (Es diu en sentit crític).

La tramuntana no té abric, ni l'home pobre amic.

Per Sant Antoni creix el dia un pas de dimoni.

Per Nadal un pas de pardal.

Per Santa Llúcia un pas de puça.

Per Sant Vicenç la roda s'allarga una hora.

Per Santa Agnès el dia s'allarga una hora més.

De Santa Caterina a Nadal un pas de pardal.

Per Sant Pau una hora cau.

Per reis el dia creix i ase és qui no ho coneix.

La nit de Sant Joan és la més curta de l'any.

De la Puríssima a Nadal desset dies de cabal.

Plou poc, però pel poc que plou, plou prou.

En gener no et llesves la capa ni el barret.

Dins gener, ja floreix l'ametler.

Març marcer caracer.

Març, marcer és un mentider.

Març marceret, va enganyar a sa mare en un llavadoret.

El qui balla per febrer poca feina té per fer.

El febrer ja és jornalero.

En abril cada gota val per mil.

En abril pluges mil.

Les aigües d'abril caben dins d'un barril.

Quan abril no sap que fer pren el dimoni per conseller.

Qui no pesca pel juliol no pesca quan vol.

Pel setembre a la tardor, torna la calor.

La llei de la pebrella, qui tira va per ella.

Desembre finat, any acabat.

Sant Blai gloriós deixa'm el xiquet i emporta't la tos.

Sant Antoni de Gabarda feu un miracle en Antella, caigué una vella al riu i si no la trauen s'ofega.

Qui més tria menys veu.

Darrere cap fruita begues vi, darrere la taronja sí.

Esperava el tren

Ja setmana passada vaig veure Memòria i oblit, un programa sobre la repressió feixista durant la Guerra Civil que emet tots els dijous la Televisió de Mallorca, en aquesta avinentesa, dedicat a la ciutat d'Inca.

No és el primer que he vist d'una sèrie de capítols que recorre els pobles i rescata allò que encara queda del dolor i del drama d'un temps maleït, alhora que mostra que les ferides d'aquella guerra mai no varen cloure's. Les ferides que, malgrat el temps que ha passat, encara fan sang. Els feixistes no havien calculat, en netejar l'illa de rojos, que la tristor, i el sentiment d'impotència, i l'afany de justícia, i la ràbia no caduquen mai. Es reben en herència i perviuen durant vides.

La tristor callada. Perquè la gent hagué de callar la seva pena i ofegar-la en un pou de silenci. Ningú no sabia on era el pare, on era el fill, on era el marit, el germà? De nit, un escamot d'homes armats se'ls havia enduits. Els mataven ran d'un camí, els conduïen directament a un cementiri o els tancaven en una presó improvisada fins que els tocava el torn. Acudien a cercar-los a posta de sol i "els posaven en llibertat". Mai no en va arribar cap a caseva. Se'ls designava amb una paraula ambigua que dissimulava l'acció criminal: eren els desapareguts.

L'altre nit, en el programa al qual he fet referència, la veu de dues dones em va entendre i commoure alhora. El seu relat era amarg perquè la veu que l'explicava era la pròpia dels vençuts. Massa vegades han hagut de pegar-se un toc a la boca i callar-la, la història del seu pare. Durant molts d'anys hagueren de contar-la en veu baixa. Eren totes dues filles de n'Andreu París. Una tarda del mes de juliol de 1936, mentre prenia cafè al bar de l'agrupació socialista, els falangistes locals el varen detenir. El traslladaren a Palma i el tancaren al magatzem de taulons de can Mir que havien habilitat perquè servis de presó. La dona, en saber on era, hi acudí per si podia veure'l, mentre li portava la roba neta. En alguna ocasió hi va anar amb les filles. Un dia els digueren que ja no era allà, que l'havien "posat en llibertat". Varen tardar molt de temps a saber que l'havien assassinat i enterat al cementiri de Porreres, en un clot excavat en terra. Al cor d'aquella família desesperada de dolor, els feixistes havien sembrat la més repugnant de les injúries: una ombra d'esperança. I si fos cert que no és mort? -es preguntaven de manera incessant-. I si hagués partit a França? I, si un dia compareixia de forma inesperada, ens donaria una sorpresa.

La seva filla Catalina va explicar que tots els dies de l'any acudia a l'estació a esperar el tren. S'havia fet la il·lusió que el pare tornaria, qualsevol hora baixa. Ella era una nina. La història podria escriure's i posar-li aquest títol: "Aquella nina que acudia a esperar el tren totes les tardes". Hi anava per si el pare tornava. S'havia afigurat que, perquè havia crescut, el pare no la sabria reconèixer; però es dirigiria a ella i li preguntaria: Nina, d'on ets? Llavors ella li desvetllaria el misteri: li diria a l'oïda que era la seva filla, que tots els dies de l'any acudia a l'estació a l'hora en què arribava el tren, perquè tenia per cert que havia de tornar.

Gabriel Janer Manila

El Govern balear desmunta les mentides i manipulacions de la premsa fatxa madrilenya

El Govern balear denuncia la "campanya de desprestigi de 'El Mundo' als territoris que tenen llengües cooficials" J.M. en la seva fulminant campanya contra la immersió lingüística a les aules, *El Mundo* obre aquest dilluns la seva secció de política nacional amb una notícia titulada *Pares dels col·legis de Menorca on el Rei va obrir el curs reclamen l'espanyol a les aules*. La peça informativa en qüestió pertany a la sèrie "Conflicte lingüístic" i ve a ser un compendi de declaracions de pares d'alumnes menorquins que testimonien a favor de la línia argumental del diari, que sosté que als nens menorquins "els falten coneixements sobre castellà" i que hi ha una fugida de cervells cap a la Península a conseqüència del presumpte conflicte lingüístic, unes tesis que ja han estat contestades pel Govern balear. Resulta curiós que la única font citada sigui Iniciativa Cívica Mahonesa (ICM), una associació minoritària de tint espanyolista nascuda a l'empara de Ciudadanos i que té com a leit motiv -i com a únic instint de supervivència- la recuperació de la H del topònim Ma(H)ó (Maó és el nom normalitzat), malgrat que existeixin altres associacions com el Moviment de Renovació Pedagògica, constituït per membres de la comunitat educativa i amb molta més implicació al territori, que no hagin estat consultades.

Els Reis, al punt de mira

La notícia pren com a fil d'ac-

tualitat (va ser a mitjans de setembre) la inauguració del curs escolar per part dels Reis a dues escoles de Menorca, per carregar contra el sistema educatiu de Balears. Per al delegat territorial d'Educació a Menorca del Govern Balear, Joan Coll, la informació de *El Mundo* és un "despropòsit". Coll ha manifestat a *Eldebat.cat* que "ni la conselleria d'Educació ni la delegació territorial han rebut una sola queixa dels pares" i ha assegurat que aquesta notícia s'emmarca en una "campanya de desprestigi que porta a terme *El Mundo* als territoris que tenen llengües cooficials". El delegat d'Educació ha assegurat que no hi ha "cap dada objectiva" que demostrï que els estudiants no tenen coneixements del castellà" i, per contra, ha afirmat que "als dos centres -Verge de Gràcia i Institut Joan Ramis i Ramis- que apareixen a la informació, els alumnes treuen bones notes tant de català com de castellà a la selectivitat". Joan Coll que, durant vuit anys va ser director d'un institut a Menorca, ha assegurat que "no vivim cap polèmica per culpa de la llengua" i afirma que "si les declaracions dels pares que apareixen al diari responguessin

a un sentiment majoritari, ens n'hauríem assabentat". La Llei de Normalització Lingüística de Balears obliga a impartir almenys el 50% de les classes en català i l'altre 50% depèn del projecte lingüístic de cada centre, que l'escull el Consell Escolar, un òrgan que integra, a banda de membres de la comunitat educativa, els pares i mares dels alumnes. I el text està escrit per un periodista de Madrid, malgrat que *El Mundo* té una delegació a Menorca (és el mateix periodista que va denunciar la situació d'una escola de Sants on es discriminava els nens que no parlaven català) i és tan aliè a la realitat menorquina que fins i tot assenyalava que a l'acte inaugural del curs hi va assistir la "presidenta del Consell de Menorca, Joana Barceló", malgrat que aleshores el president ja era Marc Pons, que va fer un discurs en qualitat de màxima autoritat de l'illa..

Reproduït de www.eldebat.cat

Les paperetes subversives

ETA és criminal.-D'acord, però els qui militeu i votareu a favor dels castellans...digueu-me, perquè voleu que els PAÏSOS CATALANS es convertesquin en PAÏSOS CASTELLANS? perquè voleu matar, assassinar, fer desaparèixer la TERRA CATALANA!!!.- sou vosaltres millors que els ETARRES? i una merda!!! ajudar als nostres DEPRAVADORS, BOTXINS, a que ens fassin desaparèixer del mapa? això seria comprensible amb els INVASORS-BOTIFLERS i PROU!!! Però que un emigrant o un d'aquí els ajudi, això francament. JO NO SOC BOTIFLER Vostè pot dir el mateix? NO VOTARE A CAP PARTIT ESPANYOLISTA que accepti el "DECRET de NOVA PLANTA" (por

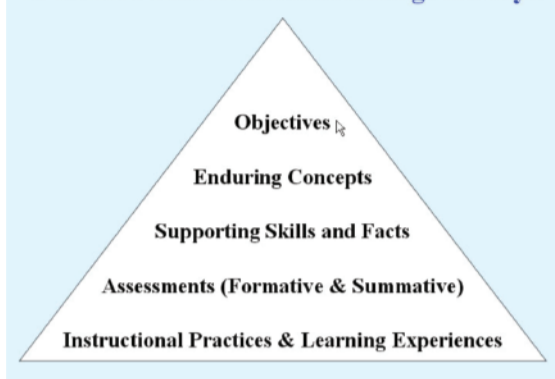
el justo derecho de conquista. justo? NO VOTARE a favor dels SOCARRADORS de pobles VALENCIANS, vostè VOTARA a favor dels que ens van cremar?.- NO VOTARE a favor dels que ens volen i ens imposen el castellà, vostè SI que ho farà? Vol que desapareguem? Tant malvat és que vol el nostre GENOCIDI? els castellans ara sí que es veu que premien als TRAÏDORS, no com abans...

Digueu-m'ho, del que es diu, què és això tant, tant, malvat que dic, quines mentides dic, jo soc curt de paraules...encara les tinc que acursar més? el que passa crec és allò de "digueu les veritats i perdràs les amistats".

Josep Casalta

EL CONEIXEMENT. CONÈIXER.

A Course That Utilizes Knowledge Surveys

Recull a càrrec

d'en
Ricard Colom.

(Pot ser lliurement reproduït, si és en llengua catalana i sens afany de lucre)

2ª part.

ENTREBRANCS AL CONEIXEMENT.

● CONEIXEMENT ABSTRACTE I PRÀCTICA.

“Qualsevol coneixença es divideix, doncs, en dues parts: una sensible i una altra intel·ligible. La primera és anomenada pràctica, que és la de la virtut; la segona, contemplació. I la primera part es divideix encara en unes altres dues: una pràctica material i una d'immaterial. La material s'acompleix en els altres; la immaterial, en un mateix” (*Centúries*, 1:56 d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona, als tallers de Jaume de Gumiel com a *Liber abbatis Ysach de ordinatione anime*).

◆ TEORIA VS. REALITAT/APLICACIÓ.

■ “Una mica de coneixement aplicat val infinidament més que no pas una pila de coneixements sens aplicar” (Jubran Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès).

■ “Podeu conèixer el nom d'un ocell en totes les llengües del món, però quan acabareu no sabreu res de res sobre l'ocell...Per tant mireu l'ocell i veiem què fa –això és el que importa. Vaig aprendre ben

prest la diferència entre conèixer el nom de quelcom i conèixer quelcom” (Richard Ph. Feynman, 1918-1988, físic nordamericà).

■ “El coneixement és la conformitat de l'objecte i l'intel·lecte” (“*Destructio Destructionum*”, d'Averrois [Abú'l Walid Mohammed ibn Mohammed ibn Ruxd], 1126-1198, filòsof, astrònom i escriptor jurisconsult andalusí).

AVERROIS.

◆ DESCONEIXEMENT DEL MAL.

■ “Estim a muntó la gent que no conec; just per això no faig res per conèixer ningú” (*Pitigrilli* [Dino Segre], 1893-1975, escriptor italià).

■ “El major atractiu de les coses i de les persones és no conèixer-les” (Enrique Jardiel Poncela, 1901-1952, comedògraf foraster).

■ “Qui vulgui saber el que se sent (en l'infantament), que s'agafi fermament el llavi inferior i miri de ficar-se'l a manera de capell” (Carol Creighton Burnett, *1933, artista i escriptora estatounidenca).

◆ TEOLOGIA VS. VIRTUT.

■ “Aquells qui s'atansen al coneixement sense la pràctica, el que fan és usurpar-lo; encara que, ben mirat, en comptes de la veritat, n'usurpen una imatge. El coneixement en realitat sols el trobem als mots d'aquells qui viuen crucificats en llur vida i aspiren la vida des de dins la mort” (*Centúries*, 1:26 d'Isaac de Nínive o el Siríac, s. VII, impresa en traducció llatina el 1497 a Barcelona, als tallers de Jaume de Gumiel com a *Liber abbatis Ysach de ordinatione anime*).

■ “Un hom pot teològicament tenir coneixement i espiritualment ser ignorant” (Stephen Charnock, B.D., 1628-1680, autor protestant anglès).

■ “Quan algun coneixement humà és assequible però la virtut humana no hi arriba per engegar-lo, qualsevol cosa que hom pugui haver guanyat, la perdrà de bell nou” (*Confuci*, [Kung-Fu-Tsé, Kung Fu Zi o K'ung Fu Tzu], 552 ó 551-479 a. de C., filòsof, legislador i estadista xinès).

■ “Procura comprendre els mots de l'Escriptura divina posant-los en pràctica; i no t'inflis amb grans discursos de purs conceptes” (“*200 Capítols a tomb de la llei espiritual*”, cap. 85, de Marc l'Asceta o l'Ermità). “El qui descarta la pràctica i sols es dedica al pur coneixement és com qui, en lloc d'una espasa de doble tall, té a la mà “*un puntal de canya*” que, com diu l'Escriptura, en el moment del combat “*es clava a la mà i la forada*” (2ª Re. 18:21), tot infectant-la amb el seu verí natural davant els ene-

mics” (“*200 Capítols ...*”, cap. 86, de Marc l'Asceta, s. V).

■ “La maduresa espiritual no ve mesurada pel que saps, sinó pel que fas” (I. Valdez).

● CONEIXEMENT PROFUND, SUPERFICIAL I INCOMPLET.

◆ CONEIXEMENT PROFUND

■ “Els teus amics et coneixeran millor des del primer minut en què us trobeu del que ho puguin fer els teus coneguts en mil anys” (*Oscar Wilde*, 1854-1900, escriptor irlandès).

■ “Sempre serem amics...perquè tu en saps massa!” (No en consta l'autor).

■ “Sens dubte prové de l'ampolla escaient, germà. De quina manera puc ser-li útil? No hi ha esclatxa en les voravies per aquests rodals que jo no conegui pel nom de pila. Sí senyor, aquest whisky no ha pas estat en males companyies –tornà a omplir-se el got” (“*Farewell, lovely/Au, nineta*”, de Raymond Chandler).

■ “El meu judici solca tot l'encobert, com solquen el cos les venes bategants. Clarament distingesc fins i tot el rostre de les formigues,

Mentre a ells se'ls amaguen els recers dels elefants” (“*Tawq al-hamâna / El collar de la coloma*”, malencònica obra cimera de la literatura andalusí, Xàtiva *al-Jamila*, 1022, escrita a l'exili per Abû Mwhammad 'Alî ibn Ahmad ibn Sa'îd ibn Hazm al-Andalusí al-Zahirí, dit *Ibn Hazm* “de Còrdova”, *994, Còrdova-+1063, Huelva, poeta, historiador, jurisconsult, polígraf).

■ “...En les revelacions, la lucidesa de la intel·ligència, la comprensió de la Sagrada Escriptura, el coneixement del llenguatge de la Creació, la renúncia a les vanitats, el coneixement de la dolçor de la vida interior i la certesa de la proximitat de Déu i de la seva amor envers nosaltres” (Anònim rus, “*Relats sincers d'un pelegrí al seu pare espiritual*”, mitjans s. XIX).

◆ CONEIXEMENT SUPERFICIAL.

■ “Profund és, per definició, allò que rau lluny del coneixement. Superficial allò que és conforme al coneixement fàcil i ràpid” (Paul Ambroise Valéry, 1871-1945, poeta i assagista francès).

■ “*Estan bojós aquests romans!!!*” (Obèlix, però ho solen dir els colonitzats mandrosos que no coneixen les tècniques dels conqueridors actius).

■ “L'home observador reconeix molts misteris en els quals no pot pretendre veure-hi, i s'adona que el món és massa ampli per a l'ull de l'home. Però els sofistes moderns estan convençuts de totes les coses, especialment quan contradiuen la Bíblia” (Charles H. Spurgeon, 1834-1892, famós predicador baptista britànic).

■ “Les meves companyes continuen igual. Ningú no s'ha abocat en llurs ànimes, i fins i tot elles desconeixen llurs secrets. Se'n riuen, ploren, parlen i s'afanyen, des preocupades i superficials; van directament al temple, amaneixen llurs llànties i carregen aigua del rierol” (Rabindranath Tàgur, 1861-1941, filòsof i escriptor bengalí).

Ch. SPURGEON.

R. TÀGUR.

◆ CONEIXEMENT INCOMPLET.

■ “Sols per un prodigi podria esdevenir-se aquest fet (la superació de la desunió entre alemanys): si a Déu plagués d'infondre una nit a tots els membres de la nació alemanya un discerniment que fes que, en despertar, sabessin jutjar-se els uns els altres, i reconèixer en cadascú els mèrits que els pertocuen. Però com que això no és d'esperar, tem que continuaran coneixent-se mal, menyspreant-se, posant-se pals a les rodes, acaçant-se i fent-se mal... Un alemany no ha menester d'arribar a vell per a veure's abandonat dels seus deixebles, sense neòfits que el succeïen... Talment és de difícil, entre la munió d'entrebancs trobats a cada pas, d'arribar a conèixer els predecessors, els successors, i encara els nostres mateixos veïns” (Johan Wolfgang von Goethe, 1749-1832, científic, novel·lista, dramaturg i poeta, cim de les lletres alemanyes).

J. W. GOETHE.

WALT WHITMAN.

■ “Durant els anys a venir mai no serà conegut l'infern roent ni el diabòlicament negre rerefons, les innombrables escenes i detalls secundaris, de la Guerra de Secessió; i és millor que no sien coneguts. La guerra de debò mai no entrarà en els llibres” (Walt Whitman, 1819-1892, poeta estatunidenc, cantor original i molt vital de la llibertat).

■ “Abans que coneguis, no lloïs ni vituperis” (Refrany català). “Qui no el conegui, que el compri” (Refrany català).

■ “La comprensió que cap coneixement pot ser complet ni cap metàfora perfecta és per si mateixa humanitzadora. Contraresta el fanatisme. Concedeix fins i tot als adversaris la possibilitat de veritat parcial, i a si mateix, la possibilitat d'error. Aquesta possibilitat es troba especialment present en les síntesis a gran escala. Nogensmenys, com ha escrit el crític George Steiner, “Formular preguntes més amples és arriscar-se a obtenir respostes errades. No formular-les gens ni mica, és constrènyer la vida del coneixement” (Introducció de “La Tercera Onada”, 1980, per Alvin Toffler, *1928, assagista científic nord-americà de Prospectiva).

◎ OBSCURANTISME O IGNORÀNCIA AVICIADA, CONTRA L'OBSCURANTISME.

■ “Deixem de tenir por a allò que hem après a comprendre” (*Madame Curie* [Maria Skłodowska], 1867-1934, científica polonesa, naturalitzada francesa).

■ “Troba que els immortals (déus) volen que tot rutlli així, perquè ara no...pensa ningú més que en l'or...Els déus, oblidats als temples...com a càstig a la nostra impietat, els camps romanen eixorcs...no ens atrevim pas ni a enlairar-nos al coneixement de les arts inventades en un altre temps: detractors d'allò antic, no coneixem més ciència que la dissolució...” (“*El Satiricó*”, Petroni, cònsul gal i “*arbiter elegantiarum*” de la Cort de Neró, s. I).

■ “Si hom no vol aprendre, com un bou es fa de vell! El seu cos augmenta en anys però la saviesa no li va a més” (Del principal llibre sagrat budista, escrit en Pali, dit “*Dhammapada*”, cap. 11:152, “*Més enllà de la vida*”).

■ “La ignorància en si és natural, no és problema real fins que no hi hagi interès a mantenir-la contra la veritat. L'amor a la ignorància és supèrbia fent fermentar la ignorància per transformar-la en obscurantisme i fanatisme, en totalitarismes. És l'essència de la maldat. Tanmateix no tota humilitat és bona: la humilitat acompanyada de ignorància viciosa, per desídia, per ex., inutilitza la humilitat i la fa simple burla i paròdia hipòcrita” (Autocitació).

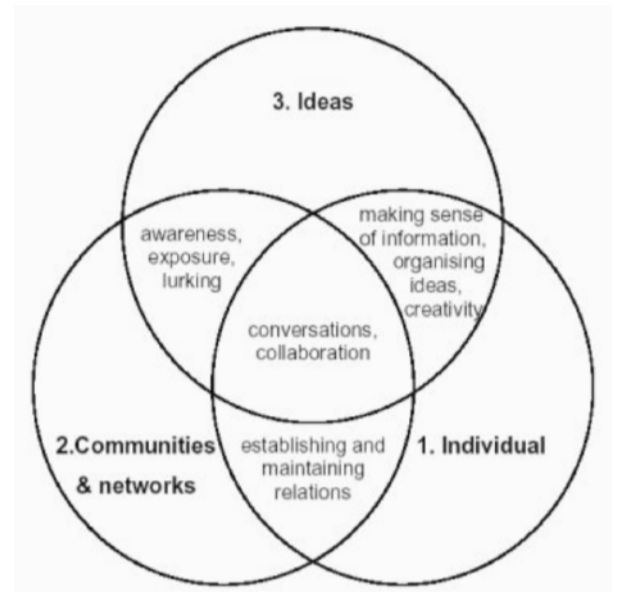

XAVIER RUBERT DE VENTÓS.

■ “Des de la literatura ideològica inspirada en el positivisme lògic fins a les vinyetes del darrer *Snoopy* de Schulz hom difon una “poètica” de la realització com a voluntària autolimitació mitjançant la crítica irònica i suposadament sofisticada de qual-sevol intent de transcendir els límits “empírics” del coneixement o els límits “hedonistes” del capteniment. La repressió no és aleshores física sinó intel·lectual; no pas externa i adreçada al control del capteniment, sinó interna organitzadora de la personalitat, el caràcter o el “criteri”, no aixeca armes en la mà, ni amenaces, sinó que s'eregeix en defensora d'allò “raonable” i “assenyat” (“*Moral i Nova Cultura*”, 1971, d'en Xavier Rubert de Ventós,

*1939, catedràtic català d'Estètica, filòsof, escriptor, independentista i cristià convers i polític del PSC).

■ “N'és, de gran i honorable el privilegi d'un creient vertader! No tenir saviesa ni força en ell mateix no li són cap desavantatge, perquè està connectat amb la saviesa infinita i el poder omnipotent” (Lletra data 23.2.1775 de John Newton, 1725-1807, escriptor anglès).

et desitjo !!

Un relat de mar
et desitjo.... un dia suau i càlid

tot està es silenci,
com nou,
a punt d'estrenar

i, el petit so d'una paraula
ressona en l'espai minúscul de la cambra
mentre el sol del matí il·lumina un petit
racó d'intimitat
donant-li essència i caliu

doncs a cau d'orella et dic:
“et desitjo”

Llibre

“El moment de dir prou.
La manifesta incompatibilitat amb Espanya”.

Toni Strubell i Trueta
Pròleg de Francesco Cossiga
Pagès Editors
Vicky Lara i Labaila
Comunicació i Difusió
Pagès editors
Sant Salvador, 8
25005 Lleida

comunicacio@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat

El nacionalisme a Mallorca: Josep Melià i “Els Mallorquins” (I)

Un dels primers pamflets en contra de les memòries d'un senzill antifranquista mallorquí (qui signa aquest article) va ser obra d'alguns dels màxims responsables d'aquesta política antipopular. Parl de dirigents del neostalinisme illenc (PCE) com Antoni M. Thomàs i Ignasi Ribas, coneguts militants carrillistes en els anys de la transició. El 28-IV-94 els senyors Antoni M. Thomàs (antic responsable polític del PCE), Gabriel Sevilla, Alberto Saoner, Bernart Riutord, Ignasi Ribas, Gustavo Catalán, José Mª Carbonero, Jaime Carbonero i Salvador Bastida signaren un tèrbol pamflet contra la memòria històrica de l'esquerra revolucionària de les Illes. (Miquel López Crespí)

Quan per l'estiu-hivern de l'any 93 seleccionava alguns curts capítols de les meves memòries -a petició del meu bon amic, l'editor Lleonard Muntaner- incloent-hi un que portava per títol “Artistes i escriptors contra la dictadura” (pàgs 30-36 de *L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)*, El Tall Editorial, núm. 18), mai no m'hagués pensat s'armàs tal enrenou. Potser imaginàs que algun sector de la dreta més cavernària arrufaria el nas, tot dient, com sempre: “Mala pesta de rojos que Franco no acabà d'exterminar de rel!”. Però no hauria suposat mai que els atacs (bona propaganda del llibre, ja se sap que allò de què no es parla no es ven!) venguessin de la pretesa esquerra; principalment,

dels sectors carrillistes -PCE-, que en els darrers anys de la dictadura pactaren amb els hereus del franquisme el manteniment de tots els aparats judicials, administratius, culturals, militars i repressius del feixisme, a més d'acceptar -en la Constitució que ordiren d'esquena al poble- la “sagrada unidad de España”, el paper de l'exèrcit franquista en el manteniment d'aquesta “unidad de destino en lo universal”, la prohibició de la federació de comunitats autònoms (un atac directe a la reconstrucció dels Països Catalans), l'acceptació de la bandera de Franco i la monarquia borbònica que ens llegava el dictador (sense lluitar per un referèndum que demanàs al poble si volia o no aquesta monarquia imposada); i, el que era més tràgic en forces que teòricament es reclamaven del “socialisme”, signaren una constitució que, en oficialitzar l'economia de mercat com a eterna i immutable, impedia avançar envers una societat sense explotadors ni explotats -ni que fos pacíficament arran d'una hipotètica victòria electoral de l'esquerra.

Un dels primers pamflets en contra de les memòries d'un senzill antifranquista mallorquí (qui signa aquest article) va ser obra d'alguns dels màxims responsables d'aquesta política antipopular. Parl de dirigents del neostalinisme illenc (PCE) com Antoni M. Thomàs i Ignasi Ribas, coneguts militants carrillistes en els anys de la transició. El 28-IV-94 els senyors Antoni M. Thomàs (antic responsable polític del PCE), Gabriel Sevilla, Alberto Saoner, Bernart Riutord, Ignasi Ribas, Gustavo Catalán, José Mª Carbonero, Jaime Carbonero i Salvador Bastida signaren un tèrbol pamflet contra la memòria històrica de l'esquerra revolucionària de les Illes. Més endavant, per si no bastassin els atacs, encara s'hi afegí algun estudiós de la recent història nostrada. Jovençans que no varen viure aquells anys de lluita contra el feixisme i que ara, parlant amb quatre dirigents estalinistes i consultant una mica de paperassa (documentació quasi sempre d'una mateixa ideologia: en aquest cas carrillista) es pensen saber-ho tot. Estudiosos que, pensant que fan història

Josep Melià anava a moltes de les presentacions d'obres de l'escriptor Miquel López Crespí. En la fotografia podem veure a Josep Melià mesos abans de morir fent costat a Miquel López Crespí.

“objectiva” el que basteixen realment amb els seus escrits és pura i simple apologia d'un partit (en aquest cas del PCE, tot ampliant l'eco de la seva presència, sovint esquifida i superstructural). Els indigeribles articles (?) plens d'inexactituds, falsedats i errors que publicaren l'any 1994 els defensors del carrillisme neostalinista a les Illes (els senyors abans esmentats) ens ajudaren a copsar la ràbia visceral d'aquests pobres homes quan llegeixen alguna interpretació de fets recents de la nostra història que no coincideix amb les seves apreciacions sectàries o afavoridores dels seus amics o grups polítics amb els quals simpatitzen.

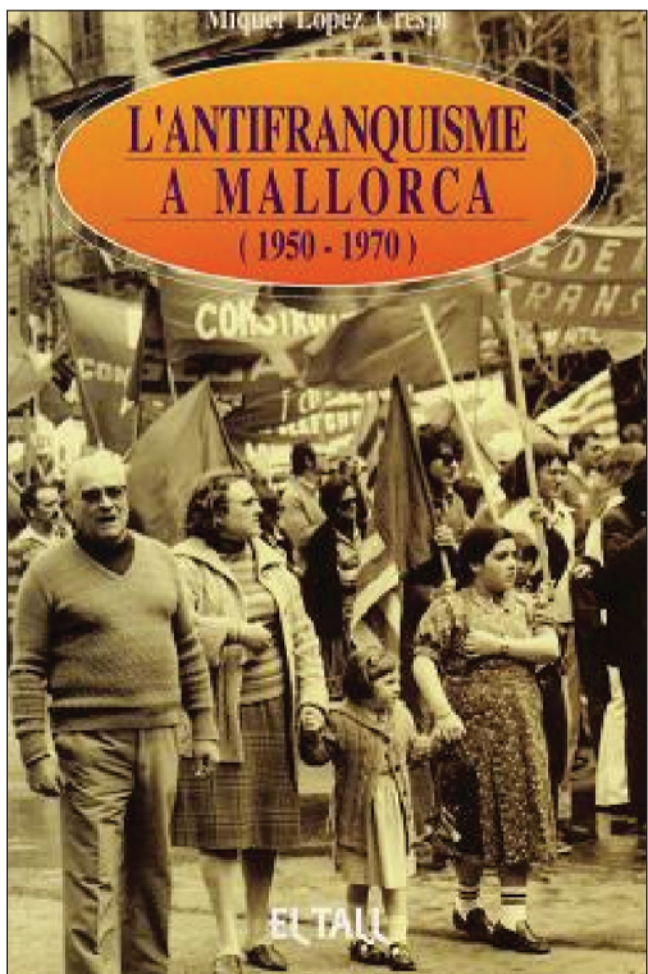
Amb el temps he pogut anar esbrinat que una de les coses (una simple frase!) que més indignà als simpatitzants i dirigents carrillistes (tipus Thomàs, Ribas, Saoner, etc) va ser un comentari de la pàgina 32 del meu llibre *L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)*. La frase simplement deia, referint-se a Josep Melià (s'hauria d'entendre que parlem dels anys durs de la dictadura, és a dir, mitjans dels anys seixanta, i en aquell temps difondre un llibre progressista [*Els mallorquins*, de Melià] era un acte antifranquista: “Per aquells anys, l'editorial ‘Daedalus’ -dirigida per Bartomeu Barceló- havia publicat *Els mallorquins* de Josep Melià que ajudarem a vendre com si fos ‘El Capital’”. Déu meu la que es va armar l'abril del 94 per aquesta senzilla frase! A part d'afirmar que tots els partits revolucionaris érem “agents del franquisme policíac” (¿no us recorda això les acusacions de Stalin contra els bolxevics de l'URSS o de Carrillo-Pasionaria en la campanya d'extermini de l'any 37 de comunistes i anarquistes catalans i espanyols?) deien: “Però dit això, la veritat és que resulta

un poc fort que en mans d'aquest autor (que converteix per exemple, en acte de lluita antifranquista la venda d'un llibre de qui aleshores era, o aspirava a ser ‘procurador en Cortes (...)’”.

Heu llegit, estimats lectors, afirmacions tan absurdes? Ben cert que en aquells moments, Melià, un jove advocat (es llicencià en dret l'any 1962) i periodista (acabà la carrera el 1965), volia “reformar el sistema des de dintre” i es presentà a “procurador” del règim. També en aquells moments el Partit dit “Comunista” (PCE) participava en la “legalitat feixista” (en el sindicat vertical) per “reformar el sindicalisme des de dintre”.

Bé, anem a pams. Com a bons espanyolistes que eren -i alguns ho són encara!- no podien copsar la importància d'un llibre com *Els mallorquins*, en la seva època i el seu context. Llegint únicament (els senyors Thomàs, Ribas, Saoner i afins) els pamflets de Carrillo blasfemant contra el nacionalisme conseqüent i l'esquerra revolucionària... ¿què podien entendre? ¿Quina política havien de fer, de no ser l'afavoridora de “la España eterna” que tots coneixem? És comprensible. Però és evident, i tothom amb un dit de front al cap ho sap a Mallorca, que la revifalla del nacionalisme en els anys seixanta i setanta no hagués estat possible sense les importants aportacions -aquesta primera reflexió- de Josep Melià al fet nacional. El mateix PSM-PSI, el reforçament de l'OCB, el gir cada vegada més accentuat envers el nacionalisme de la majoria de partits i organitzacions mallorquines i illenques en aquells anys, no haguessin estat possibles sense la lectura i assimilació d'aquest treball.

pobler | 09 Novembre

Metges fatxes forasters del PP

Clam contra els metges forasters, fatxes, racistes i del PP: 'No vull morir per xerrar es mallorquí'

El comitè d'usuaris de la salut pública aplega més de 600 persones davant el Consolat de Mar. Els concentrats hi reivindicaren el dret a ser atesos en llengua catalana als centres sanitaris de Balears A.P.Ferrando | 08/11/2008 |

El Consolat de Mar es convertí ahir horabaixa en un clam per reivindicar el respecte als drets lingüístics en la sanitat pública. Més de sis-centes persones, devers cinc-centes segons la Policia Local i set-centes segons els organitzadors, es concentraren ahir a les 19 hores convocats pel comitè d'usuaris de la salut pública. Amb el lema Hi tenim dret, els manifestants reclamaren al servei de salut de les **Illes Balears** que garanteixi el dret dels usuaris a ser atesos en català pel personal dels centres sanitaris.

El conegut apotecari i activista cultural **Antoni Torrens** i la comare **Roser Gallardo** llegiren el manifest dels organitzadors. A ells els seguí després el parlament del metge **Carles Amengual**. Torrens afirmà que el català "gairebé no s'usa als serveis públics de salut" i recordà que "molt sovint es produeixen situacions desagradables als centres de salut perquè les persones que parlen en català no hi poden

ser ateses". Alhora denuncià l'existència d'un sector —en clara referència al Sindicat mèdic i el Sindicat d'infermeria— interessat a "perpetuar la discriminació als hospitals".

Roser Gallardo demanà "que es prenguin immediatament les mesures adequades per garantir que ningú no serà discriminat per fer servir el català al servei de salut" i exigí que es deixi de fer "política i demagògia" sobre la qüestió. Carles Amengual, un dels organitzadors de la **xeremiada** que ahir acompanyà la protesta, inicià la seva intervenció parafrasejant en català el mític "I have a dream", de Martin Luther King, lluitador pels drets civils de la comunitat negra als Estats Units. I acabà recordant el "justo derecho de conquista que ara fa 300 anys va voler destruir la nostra nació".

Sonora xeremiada

Una vegada finalitzats els parlaments, i entre crits de Hi tenim dret, s'inicià la sonada de les xeremies, amb la qual els organitzadors donaren per acabada la concentració en un clima d'eufòria continguda. El fet que la protesta ciutadana reunís més del triple de persones que l'organitzada dijous pel Sindicat d'infermeria i el Sindicat mèdic fou interpretat com una victòria per organ-

itzadors i assistents, entre els quals una nutrida representació de professionals sanitaris, de la cultura i del món polític progressista.

Pere Bueno, portaveu del comitè d'usuaris que organitzà la protesta, agrai la "multitudinària" resposta ciutadana a la vegada que assegurà que "els membres més reaccionaris del personal sanitari no podran impedir que els mallorquins, menorquins i pitiusos es puguin expressar en la seva llengua en l'àmbit sanitari". La concentració es desenvolupà de manera festiva i la massiva assistència obligà la **Policia Local** a tallar el passeig Sagrera. L'únic incident el protagonitzà un grup de provocadors, entre els quals l'històric falangista Juan Boned Colomar, que foren obligats per la Policia a abandonar l'indret.

Suports polítics, sindicals i culturals

A banda d'usuaris i professionals de la sanitat pública, el món polític i cultural també se sumà a la reivindicació dels drets lingüístics. Nanda Ramon, regidora del Bloc a Palma, assegurà que "com a país tenim dret que l'Administració serveixi a la ciutadania en la llengua pròpia". En la mateixa línia es manifestà Antoni Alorda, diputat del Bloc al Parlament, qui afegí que "sap greu

que hi hagi determinats sectors que cerquin el conflicte i la confrontació". Del Bloc també hi eren Joan Lladó, conseller d'Interior del Consell de Mallorca; Antoni Bennassar director general de l'Oficina dels drets del menor pel Bloc, i **Antoni Verger**, director general de Mobilitat.

També s'hi deixaren veure Joan Tardà, portaveu d'Esquerra a les Corts espanyoles; Biel Huguet, d'Entesa; i Jaume Sastre, del Lobby per la Independència, qui declarà que "ha arribat l'hora que tant els ciutadans com l'Administració perdin la por". No hi faltaren

tampoc representants sindicals, com ara Sebastià Serra (STEL-i) i Pep Juàrez (CGT), l'activista d'origen senegalès Madiop Diagne, com també membres del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans i de l'organització juvenil Maulets. Escriptors com Sebastià Sansó, Gabriel Florit, Àngel Terron i el músic Joan Moll també volgueren fer públic el seu suport a la convocatòria del comitè d'usuaris de la salut pública.

Reproduït de www.diaridebalears.cat

Balears | Política Clam pel català a sanitat

AMER e hijos
Transportes, Excavaciones y Obras Públicas

JUAN AMER SOLER
Tel. móvil 670 881 370

Mostasaf s/n. esq. Ibiza
07300 Inca (Mallorca)
www.amerehijos.com

Tfno. 971 500 680
Fax: 971 881 370
info@amerehijos.com

Cuina Mallorquina

Carns a la Brasa

Ca's Metge NOU

Av. d'Alcúdia, 8
INCA (Mallorca)
Tel. 971 88 00 24

Berenars Menús Diaris Sopars d'empresa

CONSTRUCCIONS I REFORMES

C/. Dolçor, 12
07260 PORRERES

Tomeu Barceló 676 44 39 87
Tomeu González 669 43 85 19

La guerra de les llengües

Parlament del metge mallorquí, Carles Amengual, en defensa del català a la sanitat pública

Carles Amengual (Selva, 1956), metge i escriptor és un reconegut homeòpata de prestigi internacional, no debades fou el president de la Lliga homeòpata mundial durant els anys 2001-2004. És llicenciat en medicina i cirurgia (1979) per la Universitat de Barcelona i en ciències biològiques (1987) per la UIB. És especialista en acupuntura (1982) al China Medical College; en homeopatia (1986) a l'Institut d'Estudis Superiors d'Homeopatia de Mèxic; en botànica farmacèutica (1989) per la Universitat de Pisa, i diplomad (1978) en medicina tropical per la Universitat de Barcelona.

Carles Amengual fou membre fundador de l'European Committee for Homeopathy (1990); d'Homeòpates sense Fronteres (1992) i de la Societat Espanyola de Medicina Homeopàtica (1996).

Carles Amengual ha exercit la medicina a Itàlia, França, Anglaterra, la Xina i Mèxic. Com a escriptor ha escrit, entre d'altres, els llibres "*Gloses i plantes medicinals*" (ED. Olañeta), "*Medicina homeopàtica*" (ED. Timun Mas, 2007), etc.

A continuació reproduïm el text que va llegir ahir vespre en nom dels metges mallorquins a la concentració HI TENIM DRET a ésser atesos en la nostra llengua a la sanitat pública, seguit de dues entrevistes: la primera publicada al DIARI DE BALEARS, dijous 6 de novembre; i la segona publicada a www.elhomeopatico.com quan era el president de la Lliga Homeopàtica Mundial.

HI TENIM DRET!

Divendres, 7 de novembre de 2008
Aquesta nit també he tingut un somni.

Al nostre país, a la nostra Mallorca, a les nostres Illes Balears, a l'únic lloc del món on es parla la nostra llengua catalana pròpia de les Illes Balears, ningú ens imposava res. Feiem una vida normal, com qualsevol poble del món. Les persones que venien de fora a viure i treballar al nostre país eren ben acollides: ens respectàvem mutuament, com a éssers humans amb dignitat pròpia.

Però, en despertar, he vist la bubota de la indignitat, de la intransigència, de l'absolutisme dels hereus del "justo derecho de conquista" que, ara fa 300 anys, van voler destruir la nostra nació. Sí, varem perdre la guerra contra els castellans. L'any 1715 varem perdre les nostres llibertats. Varem ser sotmesos i uniformitzats segons les lleis de Castella. La memòria històrica no ha de recordar només una repressió de 40 anys, sinó de tres segles d'atacs continus a la nostra dignitat humana.

El poeta Joan Alcover va escriure el 12 de desembre de 1916: «Pecar contra la llengua és pecar contra la pàtria. I afegiré: pecar contra la llengua és fer la víctima d'un amorós maltracte, malmetent-la i llatzerant-la per excés de negligència familiar, com a cosa d'estar per casa, que ens dispensa de tota cura i cerimònia. Pecar contra la llengua és acantonar-se dins la intransigència dialectal, que ve a ser a fi de comptes l'esperit de barri disfressat de sub-regionalisme, la lliurea 'patuà', forma indirecta, conscient o inconscient, de castellanofília. Pecar contra la llengua és envilir-la amb el llot de la corrupció. No som aquí, per estrany

que sembli, en possessió pacífica de l'orgue natural d'expressió; i per això l'idioma, discutit i pledejat, se troba, com si diguéssim, en situació militant, i porta espasa i elm en defensa pròpia i en defensa dels drets que representa. La llengua és una flama viva i palpitant que es reflecteix en totes les manifestacions de la cultura i l'espiritualitat».

En Costa i Llobera ja ens ho va dir: "Siau qui sou". I en Blai Bonet escriu: "No tingueu por. Siau qui i què voleu ser".

300 anys de guerra continua contra la nostra nació i la nostra llengua. 300 anys de colonització i menyspreu. Encara avui, ells consideren que no tenen cap obligació de parlar la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears. Però viuen i treballen a la nostra terra. Encara avui, amb el seu nacionalisme universalista -diuen ells-, però ferotge i ofensiu, volen seguir imposant la seva llengua. Fins i tot als pacients, a les persones que demanen ajut perquè estan malaltes.

Què volen aquesta gent, que truquen a qualsevol hora? Vénen de la llarga foscor de 1715. Lladres de llum, golafres d'ànimes, executors de colonitzacions imperials.

Per la nostra dignitat. Per la nostra llibertat. Per la nostra sobirania cívica i política. Pels nostres drets com a persones i com a poble: tenim dret a ser respectats en la nostra llengua a la nostra terra. Hi tenim dret!

El metge Carles Amengual durant el seu parlament.

Metges fatxes forasters del PP

Antich i el PSOE tornen fer d'herba molla davant el sindicat groc franquista i del PP

Però, i què se pensen **Francesc Antich, Joana Barceló, Vicenç Thomàs, Francina Armengol, Ramon Socias** i companyia? Què se creuen, que els metges i infermers franquistes i del PP els votaran el 2011? Curts, més que curts!

SINDICATO MÉDICO és una organització del PP, un sindicat foraster, franquista, "mafiós" i corporativista que no té altra finalitat que facilitar el retorn dels lladres i corruptes del PP (**Ordinas,**

Rodrigo de Santos, Matas, Estarás...) al Consolat de Mar el 2011. Sembla mentida que siguin tan pardals que no ho vegin!

Antich i companyia ja van fer d'herbes molles i se van davallar els calçonets davant aquesta púrria amb el tema de son Espases. Ara, una vegada més, han tornat a agenollar-se davant aquests forasters malentenyats i han insultat el poble mallorquí dient que no exigiran català a les oposicions de metges entre el 2009 i 2010.

Metges fatxes forasters del PP

Els fatxes forasters del PP equiparen els mallorquins als cans, cusses, dofins, tortugues...

Segons publica avui el paperot foraster (In)Mundo, el portaveu adjunt del PP, Carlos Simarro, va justificar amb aquests mots la manifestació franquista, forastera i racista d'ahir vespre: **“En Marineland, por ejemplo, anteponen la calidad profesional para tratar a los animales y traen a un veterinario inglés especialista para cuidar a los delfines o las tortugas. Si eso se hace con los animales, no se entiende que no pase lo mismo con las personas, ya que la Administración, en cambio, antepone el conocimiento del catalán a otras cuestiones”.**

Com veis, aquests putes fatxes forasters del PP encara viuen amb la idea d'en Franco que xerrar mallorquí o català és “lladrar.” Diria això mateix el sr. Simarro dels pacients andalusos si als hospitals d'Andalusia fossin tractats per metges anglesos o francesos sense saber una paraula d'espanyol? Convé que tots els mallorquins i mallorquins prenguin bé nota: per als lladres, corruptes i pederastes franquistes del PP els hospitals públics de les illes Balears són unes instal·lacions sanitàries equiparables a Marineland!

“El problema no és la llengua, sinó l'actitud de les persones”

Hella Dettar, una lectora alemanya de la comarca d'Osona, que parla un català magnífic, em comenta que el primer cop que li van dir *Háblame en cristiano* va ser tan ingènua que no va entendre res. Després, quan es va matricular per obtenir el nivell C de català, el seu fill li va preguntar: “Per què vols aprendre català, si ja el saps”. Malauradament, no va tenir temps de respondre perquè el seu home, que és català, ho va fer per ella: “A la teva mare li agraden les llengües mortes”. Per sort, la Hella, no va defallir i va continuar endavant. M'ho explicava amb tristesa, però. L'espectacle de la manca d'autoestima sempre és trist. Hi ha catalans que experimenten mala consciència quan una persona d'origen forà fa per Catalunya allò que ells no han fet ni faran mai. Per això no dubten a denigrar el país i la seva llengua, perquè pensen que, denigrant-los, justifiquen el seu menyspreu i la seva ignorància. Si Catalunya i la llengua catalana són una merda, la seva passivitat està justificada. Això em recorda la resposta magistral que sempre dóna Cathy Sweeney, irlandesa resident a Calvià, cada cop que un catalanoparlant es justifica dient-li que no escriu en català perquè a l'escola va estudiar en espanyol. “I jo a l'escola vaig estudiar en anglès”, contesta ella. Naturalment, ho fa amb un somriure, sense agror, però el desarma i el deixa completament nu davant les seves contradiccions. No calen més paraules per fer palès que el problema no és la llengua, sinó l'actitud de les persones. Una acti-

tud que als Països Catalans s'estén a tots els ordres de la vida i que ens demostra fins a quin punt el problema és endogen.

Sobre aquesta qüestió, l'alemanya Hella fa les següents reflexions: “Per què he de pagar més diners per un llibre escrit en català –per exemple, *La decisió de Brandes*, d'Eduard Márquez- que per la seva versió en espanyol?”

Per què els rètols de la feina, com ara “no fumeu”, “serveis”, etc., són més cars en català?

Per què, si vull fer un curs de català, però no tinc feina perquè em falta l'homologació d'una Universitat alemanya, l'he de pagar de la meva butxaca i al final, quan aprovo, em neguen el títol que donen automàticament als qui tenen l'ESO aprovat?

Per què la meva filla, a primer de batxillerat en un institut públic de Vilanova i la Geltrú ha tingut una tutora que només parla espanyol?

Per què la majoria de catalans canvien de llengua i em parlen en espanyol quan s'adonen que sóc estrangera encara que els continuï parlant en català?

Per què el president de Catalunya no parla el català millor que jo?”

Com va fer el poeta mallorquí Pere Capellà amb el seu famós poema inacabat, deixarem que sigui el lector qui respongui aquestes preguntes.

Víctor Alexandre

Lòpez Tena ja ens té avisats

Al nostre país no tot el protagonisme social és dels partits. Afortunadament afloren veus potents que enriqueixen el debat i ens forneixen arguments que fan sentir-nos més forts. Aquest és el cas de determinats intel·lectuals com Lòpez Tena. Aquest jurista de Sagunt, prop del meu poble, està duent una gran tasca tot divulgant la feixuga realitat a què s'enfronta Catalunya i els PPCC.

L'altre dia a Manresa vingué a dir-nos que Espanya ja ha culminat la seva modernització als anys 90, amb grans aportacions d'Europa i Catalunya. El seu model d'estat ja el té del tot definit i no acceptarà res més enllà d'una simple descentralització administrativa. Res de federalismes, doncs, res de sobirania compartides.

L'incisiu Lòpez Tena ens anunciava que el Tribunal Constitucional, dominat totalment pel PSOE i el PP, fallarà contra l'actual estatut el proper mes de gener. De la vigent carta estatutària cauran el concepte de poble català com a subjecte de sobirania, la capacitat de negociació bilateral i les obligacions econòmiques que va contreure l'estat (inversions igual al PIB,...), i finalment també s'esborrarà la igualtat del català respecte a l'espanyol. Què n'esperàvem sinó?

Amb l'excusa que no som de fiar, perquè perseguim objectius secessionistes, Catalunya s'haurà de conformar amb un estatut per sota fins i tot de comunitats poc sospitoses com Andalusia o Castella i Lleó. Discrepo amb el Lòpez Tena que va votar sí a aquest estatut. Al seu dia ja es veia que era reduït i que limitava les aspiracions del nostre poble. Aquest estatut no recull el dret a decidir i no s'arma d'una capacitat econòmica suficient. Ara, però, ni tan sols serà allò que prometien els partidaris del sí. Serà simplement un raquític i anèmic redactat que trairà allò que va votar el poble.

L'anàlisi del Lòpez Tena sobre la decadència de Catalunya és clarivident. Catalunya representava a mitjans del segle passat gairebé el 40% del PIB de l'estat. Ara només en representa un 19%. En molts paràmetres econòmics i de qualitat de vida hem reulat a posicions mitjanes o per sota de la mitjana: productivitat, renda per càpita, ratio de professor per alumne, serveis mèdics,... Mentrestant un terç del que paguem a l'estat no torna a Catalunya. Encara tenim actius com diversificació industrial, superior investigació,... però ens calen millors infraestructures de comunicació i una forta inversió productiva.

Catalunya, atrapada dintre dels interessos de l'estat, tot i continuar sent la principal aportadora, va tendint a convertir-se en una realitat mediocre i anodina. Aviat, els propers dos mesos, serà l'hora de veure què en restarà de tot plegat. És a dir, quina resposta social, cívica i política donarem els catalans davant de la manca d'acord de finançament i davant del buidatge descarnat de l'estatut per part del desprestigi Tribunal Constitucional. Ens caldrà una ferma de valors, és evident, però, per això mateix, ens caldrà plantar cara i manifestar que no volem ser-hi en aquest estat que juga contra nosaltres.

Enviat per Penyagolosa

Cristianisme sense religió

Com que els ateus solen fer gala d'ignorar tot allò que fa olor "a religió", no en saben res i se'n fan les idees arbitràries que els dona la gana igual que els blavers es repensen la filologia com els surt dels camals. És la lògica conseqüència de considerar que la ignorància en aquests temes és sinònim de modernor, cultura, civilització i intel·ligència (un altre orwel·lià "la ignorància és la cultura" del Ministeri de Cultura del Gran Germà).

Si els ateus que bramen contra el cristianisme s'haguessin llegit el Nou Testament, sabrien que hi ha un concepte d'església que no té gaire relació amb les denominacions i les afiliacions de feligresos ja que parla del "Cos místic" com a "església invisible" (que sols Déu coneix) i igualment parla que no deuen dir que l'un és de Pau o l'altre d'Apol·los (o, com ara, que l'un és catòlic i l'altre protestant, etc.). Item més: fins al s. III no hi ha constància de cap lloc de culte específicament cristià. Els cristians s'aplegaven a les cases particulars (com ara solen fer en països on són perseguïts, com Xina, Vietnam, Iran, etc.) <http://www.vom.com.au/> o bé, en època de persecucions, a les catacumbes o al camp o en coves.

A part, que una església còmoda i afavorida pel Poder sols acaba essent un niu d'interessos purament terrenals, niu de corrupció. I això és el que passa en les estructures eclesials del Món occidental. Per això no hi crec ni en sóc membre.

Així que quan a voltes em demanen -com a Torquemades ateus intentant descobrir "l'heretgia"- "de quina església sóc", vet ací que fa 15 anys que no he xafat una església-temple de cap tipus (a no ser per soterraments, noces, bateigs o comunions). Per on vaig, doncs?

Vet ací: El cristianisme exposat a catalanistes seculars: <http://wave.prohosting.com/fortesa/> <http://wave.prohosting.com/~fortesa/index.htm> Amartia, Kóros, Hybris, Até: <http://wave.prohosting.com/fortesa/Constituci%F3/metanoia.html>

Justícia i solidaritat a la Bíblia: <http://wave.prohosting.com/fortesa/Constituci%F3/justicia.html> Pregonero de Justicia (web que qüestiona totes les denominacions cristianes i advoca per un cristianisme molt lliure i sense prejudicis): <http://www.presenttruthmag.com/spanish/index.html> També: Crítica a la crítica escèptica: http://www.sedin.org/propcat/X0028_Cr.htm

La gran majoria dels ateus tenen d'aquests temes unes idees arrogants basades en prejudicis i tradicions

catòliques (de les quals són el negatiu fotogràfic) perquè el sentit originari del mot església (ek-klesía) es refereix a la gent (assemblea de cridats per Déu), no pas al temple. De fet, els cristians primitius es reunien en cases particulars, a l'aire lliure o en catacumbes en èpoques de persecució (milers de km. de catacumbes sols a Roma). Fins al s. IV no tenim constància de temples "cristians" tal com ara els entenem per deformació cultural. I a la Bíblia diu: "Els vers adoradors no m'adoraran ni a Jerusalem ni a Samaria sinó en esperit i en veritat", ço és: cap necessitat de cap temple. Preguar és diàleg i és ser conscient de les limitacions humanes, i és parlar amb Déu com parles amb ton pare o amb un amic, i això no requereix aqueixes suposades cerimònies que els ateus solen creure consubstancials a la creença.

El mateix Jesús digué al Sanedrí: "Jo destruiré aquest temple i el rebastiré en tres dies", el Sanedrí l'acusà de voler carregar-se el temple de pedra, però l'Evangeli diu que es referia al propi cos (el "temple" de carn) i a la seva resurrecció. Dietrich Bonhöffer, pastor de l'església alemanya antinazi i barceloní d'adopció, parlava d'església i de cristianisme "sense parets", directament dins el món.

Quan jo preg, no deman pas perdó amb paraules repetitives o sense sentit, com ensenyen les comedietes televisives de consum en boca de monges mig embogides, ans parl a la meua consciència. Perquè sí: jo parl amb la meua consciència i amb el Déu dels qui hi creiem, i és una llibertat de consciència -principi de les llibertats democràtiques occidentals tal com ara les entenem, de fet fins i tot les Corts catalanes foren la continuació de les treves de Déu de l'abat Oliva- que els fai-stalinistes i integristes ateus no podran matar ni matant-nos a nosaltres, com sovint han fet al llarg de la Història. Ni tampoc els qui segueixen líders religiosos que es mouen com a diplomàtics o managers entre els interessos creats purament materialistes i gasius.

Em semblaria molt bé que totes les esglésies venguessin totes les riqueses supèrflues que tenen, perquè l'obra de Déu, segons l'evangeli, sols ha de dur sarró i sandàlies, ni tan sols diners al sarró. La Bíblia no prohibeix que un creient sia ric: a les comunitats cristianes n'hi havien de tota classe social (Abraham o Salamó eren molt rics, per ex., en l'Antic testament), el que prohibeix són les riqueses injustes. Prou comunitats cristianes primitives i també posteriorment han practicat el comunisme de béns, anomenat "comunisme no

científic o precientífic" pels marxistes

Catalunya, Catalunya: Tan lluny de Déu i tan a prop d'Espanya!

"Oh pobra, batuda pels vents" (Isaïes 54:11).

La nostra gauche divine progre i pseudocatalanista, tan inconsistentment de disseny (el disseny: la droga d'ells), s'ha empassat -com no- la rondalla caribenya del mestissatge dels Maragall i cia. Sempre han estat jacobinament antireligiosos, gairebé per principi genètic i per bilis (tal com els blavers i espanyols són anticatalans per collons). Potser la frustració de tants segles de suportar la podrida Inquisició del martillo de herejes. Deixem-ho així, si voleu. Però sovint han tingut la gent devota, injustament i superficialment, per supersticiosos, tronats, porucs, beats, nacionalcatòlics, etc, tot plegat si fa no fa en el mateix sac i sense capficar-se a filar-hi més prim, se n'han fomat amb escassa elegància i amb un fastigós menyspreu i complex de superioritat. Han llençat bona part d'aquest important segment sociològic en mans de la dreia i, sovint, en braços del feixisme espanyolista més perillós. És això digne de patriotes ni de demòcrates responsables i intel·ligents?. No: és sols obra d'irresponsables i d'egòlatres reboronits. Però, què fan, aquests, i les anteriors generacions de gauche divine, whisky amb soda en mà?. Quan són joves molta gent, sovint amb poca pela i prou temps, fan activitats socials extremes: per distreure's, per moda, per mimetisme, per creure's millors que els altres, per jacobinisme il·lustrat, per ser positius, per tranquil·litzar-se la consciència, etc. Tanmateix, a la llarga, tot plegat acaba en foc d'encenalls: esnobs amb esnobs i despistats xoquen, es desencisen a la primera que volen fer carrera, se'n descobreixen les misèries, etc. Talment, les utopies futuristes (marxisme, anarquisme...) atrauen la xerrameca, ja que parlotejar sembla eixir barat: precioses ideologies humanistes a fi que "la col·lectivitat" faci allò que ens pot corcar la consciència i que nosaltres en persona sembla que no estem disposats a fer per ajudar l'altri. Ideologies tan volàtils vitalment com l'alcofol. La meua generació, la de la transició (llavors rondàvem els 20 o poc més) és un exemple d'esquerra relativament combativa però totalment, ja, apàtica, fòssil i inepta, especialment en temes nacionals que, en general, mai no copsà en llur fondària. Què fan, els meus vells camarades, els mateixos qui es jugaven la vida en escampar pamflets?. N'hi ha, dels meus, que han acabat al PCE, al PSOE, fins i tot al PP;

n'hi ha de pluriempleats, qualcuns han acabat prou rics i no veig que es gasten les peles en cap causa catalana -que jo sàpia-, fins i tot n'hi ha que -tot i ser pare i mare catalanoparlants- han castellanitzat els fills sense suc ni bruc; n'hi ha qui duu els fills a col·legis privats pro-PP... Part d'aquests treballen en l'ensenyament, on viuen còmodament enmig un ambient de tebi nacionalisme, protegits professionalment de la realitat més dura. Això sí: la majoria continuen tan irònicament agnòstics, almenys aparentment, com de costum. Molt tolerants, diuen, i segurament per pura mandra. Però, al capdavant, anticlericals, tot i que el baix clergat català fou sovint, com ara a la Guerra de Successió o en part sota el franquisme, punta de llança de les llibertats catalanes. I fins i tot antireligiosos: potser reminiscències d'en Lenin o de la revista El Temps (la única que conec en tot lo món que escriu sempre "déu" en minúscula, com si fos la KGB, potser també tenen vocació d'adoctrinar-nos en les excel·lències de l'ateisme materialista). Ara bé, que si en Lenin ressuscitàs -ai,ai,ai...-segur que els satiritzava durament en qualque dels opuscles de combat que ell solia escriure contra petit-burguesos i d'altres paparres del proletariat. Vet aquí la malencònica natura humana. Sé d'anarquistes de llavors que ara són terribles rapinyaires advocats de ricatxos. O la Karnele Merxante, llavors moderníssima articulista anarcofeminista de l'underground, anarco de pro i contracultural Ajoblanco i ara il·lustre cotorra a sou del més infame programa de reality-xou del PP, Tòmbola, desvergonyat detritus de la telebrutícia de Canal Bou per a marukhitzar el poble. Pitjor que Homer Simpson. És més fàcil que un poble canviï de llengua que no pas de creences: els sants canvien de nom però són els mateixos, si fa no fa, llur vida i les devocions que generen es perden en una altra llengua... I doncs: la religió, la fe es troba més al fons de la sociologia de masses, malgrat els demagogs, els Robespierres, els marxistes-leninistes, la Núria Cadenes, etc... Aquests descendents de Voltaire, d'Almirall i de Blasco Ibàñez, en atacar la "idea" de Déu, sols fan que la massa social s'espanyolitzi més radicalment i ràpida. Són el llast d'un nacionalisme suïcida i frívolament de marca (anti o a-religiosa). Finalment: els anglosaxons controlen la geopolítica mundial perquè són protestants, és llur poderosa arrel d'alfabetització i estudi sistemàtic, de ment ordenada i analítica, de treball realista, de llibertat de pensament i consciència, de discussions i interpretacions hermenèutiques rigoroses. De fer

les coses bé i no decidir les coses mig bufats en algun soparot o en alguna gala de bombos mutus. Sols els entendrem i ens ajudaran si obrem en conseqüència, sense frivolitats irresponsables ni amateurismes de sarau com els que ara ens corquen i ens duen cap a l'extinció com a nació viva, enmig d'un quirigall de jovent fent l'indi. Fets i breu: Ramon Llull i Antoni Gaudí, potser els catalans més universals i genials de tota la nostra història, foren místics cristians, el contrast demostratiu -per comparació amb la nostra cultureta gauche divine- de qui és cadascú en aquest món, i del que pot donar de si cada manera de ser i de pensar i d'actuar. A la cultura anglosaxona els valors del treball i de la realitat són temes forts, quasi sagrats. El treball no es deu mesclar, d'entrada, amb el xalar perquè el sol tòrcer, cal fer bé el treball per després xalar a gust i sense maldecaps, sense "stress". És un altre plantejament vital, més lògic i madur. A mi em convenç aquest tret de la cultura anglosaxona: és pràctic, realista, eficient i seriós. És fer bé les coses. No em convencen les "santas tradicions" de la cultureta mediterrània de mesclar les rialletes sornegueres amb les anàlisis de temes importants, ho sent: Jo vull vèncer i estic fart dels problemes eternitzats que arrosseguem, no vull passar-me així 25 anys més, no em sedueix la idea. Mentre no ens modernitzem en tots estos enfocaments continuarem essent els perdedors i restarem, com de costum, més a prop de la cultura africana que no pas de la nordeuropea/occidental. La cosa és així de lapidària. Ser nacionalista de qualsevol tendència (mireu Malcolm X, Atatürk, Martin Luther King, Bismarck, Gandhi, M. Collins, Macià, Xirinacs...) té molt a veure amb la modernització i la millora de les valors morals. Parle, evidentment, dels nacionalistes reals, dels qui avancen i resolen bé els problemes, no pas dels qui es queden mirant-se el melic amb autisme i rient-se d'això i d'allò amb posat de superioritat siciliana i es diuen "nacionalistes". Espavil, gent!. Ai, Catalunya, Catalunya, tan lluny de Déu i tan a prop d'Espanya i França!!.

Ricard Colom

Mal et toc un llamp

Un relat de Conxa Forteza

De llamps i trons

El meu padrí era molt flastomador. Qualsevol cosa que fessis i li caigués torta, ja amenaçava amb l'ira divina en forma de llamp. Jo des de petita i d'ençà que vaig sentir contar la feta d'en Tomeu Ruixat, només olorar l'aire que anuncia ploguda o sentir el renou de rodolar de pedres que fan els trons quan ve una tempestat, ja trèmol i ni a granedares em treuen de davall el llit.

Contaven que en Tomeu havia quedat tocat de per vida quan un dia estava acotat damunt una tomatiguera collint una tomàtiga per fer-se un trampó, amb això va esclatar una tempestat d'estiu i una verga de llamp li va fregar allà on s'acaba l'esquena. Li va socorrar l'entrecuix i de llavors ençà la gent deia que mai més havia estat un home.

Jo pensava que si em passava lo mateix ja mai podria ésser una dona. No creixeria, ni tendria mametes i cap al-lot voldria casar-se amb jo.

No sé si per mor de les meves precaucions, no em va tocar mai cap llamp i vaig créixer sencera, vaig poder estrenar els meus primers sostenidors i després d'un llarg festeig em vaig casar amb don Xim de Son Costa, el millor partit d'aquell endret. Però la por als llamps no m'havia fuit. El padrí tampoc hi havia ajudat gaire: les darreres paraules que vaig sentir d'ell, després del sopar de noccs, varen ésser

"Mal vos toc un llamp, bergants, com xalareu aquesta nit".

Havíem decidit passar la primera nit de casats a Son Costa, una possessió entre muntanyes i el sendemà emprendre viatge cap a París. Don Xim era un home corregut i em volia mostrar món. Jo, llevat de qualche visita a ciutat, mai havia sortit del meu petit poble. La sirena de la fàbrica de teixits i el siulet del tren havien marcat la meua vida. Els meus pares, enriquits amb l'estraperlo, se creien superiors a la resta de vilatans. Ni tan sols em varen deixar anar a ca les monges: varen posar-me un professor particular, un ex-frare, que llevat de tocar-me les cuixes no em va ensenyar res. Ells pensaven que com que érem rics em podrien casar sense problemes i no havia de menester saber de lletra. I ho varen endevinar: don Xim posava el llustre i nosaltres els doblers.

Tornant al present, havia somiat tantes vegades amb la meua nit de noccs que ara no m'ho podia creure. Estava a punt d'entrar dins aquest món desconegut que mai ningú m'havia explicat però que jo intuïa que seria el paradís. Don Xim era un home molt ben plantat i jo em fonia només pensant que els seus braços aviat se ferien els amos del meu cos. El gran llit de cobricel m'esperava com la barca que em duria al port tan desitjat. No sé quin mal fat governava l'univers aquella nit, però després de despullar-me

davant la mirada encesa de don Xim, vaig començar a sentir una llunyana remor de tronadissa però no en vaig fer gaire cas. Tota lo dia havia lluit un cel clar, però amb això la llum blavosa tan odiada va fer tremolar el vidres de la finestra. Sense pensar-m'ho dues vegades vaig pegar un bot i encomanant-me a Santa Bàrbara em vaig ficar davall el llit davant l'astorada mirada de don Xim que s'havia començat a llevar els calçons.

-Nineta, què et passa? No tenguís por ...

Jo tremolant i grufant entre les borses que omplien aquell estret espai, cri-dava:

-Don Xim amagau-vos o ja no tornareu a ser home mai pus...

Don Xim se va acotar amb els calçons a mitja cama i quan m'allargava la mà amorosament un esclafit de vidres va omplir la cambra: el gest de don Xim va quedar estroncat i els seus grinyols ompliren la nit. Una intensa blavor va tenyir les seves anques i va caure rodó ...

Vaig maleir el padrí i els seus mals averanys: la intuïció em deia que ja mai tastaria mascle llevat de que fes com la dona d'en Tomeu Ruixat, malparlada pel poble per les llargues estones que el carter li llegia cartes que ningú li escrivia, però jo tenia l'avantatge que a Son Costa hi havia un bon floret de criats joves...

La Universitat de València podrà seguir usant el terme 'valencià, acadèmicament català' als seus Estatuts

Dissabte, 8 de novembre de 2008

El Tribunal Suprem espanyol va fer públic ahir que desestimava el recurs presentat per la Generalitat valenciana contra la sentència del Tribunal Superior de Justícia valencià (TSJCV) que anul·lava la modificació dels Estatuts de la Universitat de València (UV), on aquesta es refereix al valencià com a "acadèmicament català" i on hi apareixen referències a la llengua catalana i a l'àrea lingüística catalana. L'executiu valencià havia recorregut al Suprem espanyol la decisió del TSJCV d'anul·lar la modificació unilateral dels estatuts per part de la pròpia Generalitat.

L'alt tribunal espanyol recorda que el

Consell Consultiu Jurídic del govern valencià ja havia dit el 24 de març de 2004 que no hi ha cap problema legal amb l'expressió "acadèmicament català" dels Estatuts de diverses universitats del País Valencià. De fet el mateix Suprem espanyol s'ha pronunciat a favor de la unitat de la llengua catalana diverses vegades, per exemple el 2006 i el 2008. Fou durant el juliol de 2004 que el govern valencià va modificar unilateralment els estatuts de la UV per eliminar-hi les referències a la llengua catalana i a l'àrea lingüística catalana, unes modificacions tombades com hem dit pel TSJCV l'any 2005. La Generalitat valenciana ja va ser obligada fa alguns mesos a admetre una terminologia similar a la Universitat

d'Alacant, els Estatuts de la qual també havia modificat unilateralment amb la mateixa intenció d'eliminar-hi referències al català.

Racisme “made in Spain” Barack Obama daes shake the prejudices

Siendo tan pocos judíos en este país lo más probable es que la mayoría de mis lectores nunca haya cenado en casa de una familia judía, o conocido en profundidad a un judío. Sin embargo, según El País de hoy, el 56 por ciento de los estudiantes secundarios españoles dicen que “estaría poco o nada dispuesto” a trabajar con un judío.

Para que quede claro: este horroroso prejuicio que demuestran los estudiantes españoles es también el mismo que sienten por otras minorías. En orden de rechazo de los estudiantes españoles, los gitanos se llevan el “premio” siendo rechazados por el 67% de los escolares. Luego vienen los marroquíes, despreciados por nada más ni nada menos que el 64% de los estudiantes españoles y enseguida después venimos los judíos. El rechazo es menor hacia los Europeos del Este (un 47%), aún menor hacia los africanos (un 45%), tras los que vienen los latinoamericanos y asiáticos (un 43%), y los menos rechazados son los norteamericanos y los comunitarios (28 y 22% respectivamente).

Probably in the average Spanish population racism is not so strong. I remember, about 10-15 years ago, so so: 45% against gypsies and Muslims, 30% against Latinos, 18% against Catalonians....

<http://noti.hebreos.net/enlinea/2008/01/28/2441/>

El 15% de los adolescentes echarían a los judíos de España, según Movimiento contra la Intolerancia

RACISME: LA BARBÀRIE ESPANYOLISTA A VALÈNCIA.

Extraído de: <http://lavanc.com/lavanc/externes/noticiaext1.php?id=9432>

Jo aní a la manifestació el disabte (d'ACPV) i a l'Avinguda d'Aragó, gairebé a l'altura de Mestalla he vist a estos cabrons repartint estopa: els més joves se'n lliuraren perquè podien córrer però sabeu a qui he vist per terra plorant i rebent potades? A dos senyores de 40-50 anys que no sabien de què anava la cobla. Estos “valents” també li pegaren a la meua senyora per portar una ban-

derola (senyera quatrí barrada).

El pitjor és que al voltant de l'escena hi havia una vintena de parets de família futbolers “respectables” que aplaudien a estos borinots: a un el vaig escoltar: “¡ahí, ahí, dale a esa puta, matadlos!”

Sobren les paraules!

Barack Obama does shake the prejudice

I think that the election of Obama is a serious setback for the anti-Americans. Against the odds “a black” will command the 1st world power, branded as racist, and so on. by the anti-American and especially the European ones.

Of course, prejudices are not easy to destroy even with the light of the facts and evidences, because as well as the larger is the light, the pupil of the fanatical gets narrow and narrow.

It is curious that so many people from so many people with serious problems at home, often under tyrants as rulers, lost time on the anti-Americanism rather before sweeping the own house. But this is a safety valve, in the style of anti-Semitism: “America is always wrong and is to blame for every trouble around the world”... this axiom might be unchangeable for AntiAmericanists. The difference is that Jews were down and USA are top and you can not organise any progroms against.

An example of what I say is some “antiAmerican” Italians, who have a poseur dictator ruling Italy through a media-judicial Dictatorship (as it controls virtually all the major Italian media) and spend their time in far “enemies”. I guess it's more comfortable than challenging a dictator.

It doesn't mind that thanks to the Allies were defeated Fascism. In just revenge even now mayor of a new fascist government in Rome. Sometimes there are Leftists that hate more Democracy than Fascism.

“Few people can be happy if they do not hate other people, or nation or creed” (Bertrand Russell, British philosopher).

<http://noti.hebreos.net/enlinea/2008/07/27/2897/>

Crisi

Un relat de Josoc (06-11-2008)

Avui plou i quan plou tinc encara més ganes d'escriure que de costum.

Jo ja sóc gran, sí, força gran i, per tant he vist moltes coses al llarg dels anys viscuts. Coses de tota mena. També crisis de tota mena. He viscut crisis econòmiques, així en plural. Particulars i públiques. Com que el que no sóc és economista, mai he entès de què provenien. Tinc idea que són coses cícliques que arriben i s'acaben... com les plagues d'Egipte, com allò dels set anys de vaques flagues...

El meu primer record d'una crisi és de quan era encara una nena:

Començava el mes de desembre, jo estava preocupada i es veu que se'm devia notar perquè un company d'escola em va interrogar

-Què et passa Imma? Estàs diferent de sempre..

-És que jo he demanat una bici per al meu sant que ja s'acosta i la mare diu que no pot ser!

-I per què no pot ser?

-Diu que és per culpa de la crisi, que anem molt justos de diners, saps?

-Ah! doncs si és per això, jo tinc una idea que pot servir.

-Quina?

-T'esperes una mica més i la demanes pels reis. I ells no deuen tenir pas crisi, oi?

Bé, sí, després ja vaig anar sabent tot allò de què en un principi els bancs responien dels

diners amb lingots d'or, allò de: “el Banco de España pagarà al portador...” i que més tard els crèdits estaven recolzats p.e. en edificis que posseïa el demandant, però que aquests van anar perdent valor i que per què volien els bancs tants edificis a la baixa... i que finalment ara tot són papers mullats... o no va per aquí tot això? I jo que sé! El cert és que jo vaig aconseguir la bici, a compte dels reis (!) i que ara encara sóc capaç de somniar que tot s'arreglarà. Que Déu em conservi a mi l'optimisme i doni seny als qui se n'hagin de cuidar!

Ja sé que simplifico molt. Ja sé que no s'hi val a al·ludir la responsabilitat que tots i cadascun hi tenim. Sé que tractar aquest tema amb tanta frivolitat pot resultar cruel per tots aquells per a qui la crisi significa un dogal que els està escanyant...

Fa poc he llegit un llibre, no pas nou, titulat “Les veus del desert” que et fa adonar de quan innecessàries són tantes de les coses que nosaltres anem valorant com a imprescindibles...I sé que hi ha qui no necessita llegir un llibre per sentir això en pell pròpia.

Però jo, avui i ara, no pretenia pas fer una tesi sobre la crisi, només volia escriure un relat, a poder ser amè i més o menys adequat per al moment actual que estem vivint, no pretenia pas res més. Perquè avui plou, sabeu? I quan plou tinc més ganes que mai d'escriure. Sense que quasi importi el tema. Haig d'escriure!

Requaranta putes, de pardaleria!

Passat Tots Sants hi va haver una guarda de metges que estaven mal a pler perquè el Govern fa comptes, d'aquí a dos anys, exigir-los un cert nivell de coneixements de català per exercir de metges a Mallorca. L'exigència, per tant, és la cosa més natural del món, una cosa que ja ni tocaria haver-se d'exigir per llei: entendre i parlar mallorquí per atendre els pacients de Mallorca.

És que hi ha ningú que, per molt bon metge que sigui, es passi pel carabassot anar a fer feina a un hospital de Madrid sense entendre el castellà ni saber-lo parlar? No! Podeu pensar! A Madrid ningú voldria patir el colonialisme lingüístic que patim a Mallorca. Ningú!

Sé cert que, en tot el món, no trobaríem un sol altre cas d'un país en què hi poguessin fer de metges o d'infermeres sense parlar ni tan sols entendre els malalts que hi parlen en la llengua pròpia i oficial. Ni un sol país en el món!

Jo, si fos del Govern, no dubtaria gens ni mica a fer com En Reagan va fer als Estats Units d'Amèrica, quan hi va haver una vaga

de controladors que ho desbaratava tot: va pegar coça pel cul als pilots col·locats i va donar feina als qui no en tenien i estaven disposats a seguir les seves normes. Venc a dir que ara el Govern té a les mans l'oportunitat de fer política lingüística de bon de veres i donar feina als metges que no en tenen i que són respectuosos amb els mallorquins. El Govern en té prou simplement aplicant com més aviat millor el seu decret lògic que diu que els metges han d'entendre i atendre els malalts mallorquins en mallorquí.

Re-quaranta putes, de pardaleria! Sé cert que, si es veiessin en perill de botir al carrer per fer de caparruts, n'hi hauria més d'un que deixaria anar això de 'como dice?' i s'apuntaria escapat a un curs de català. Cosa que, per simple educació, tocarien haver feta, i la primera de totes, tot just haver desembarcat a Mallorca.

Jordi Caldentey
jordigorrio@gmail.com

Carrer del Bisbe

Un relat de M. Victòria Lovaina Ruiz

L'Eduard i jo caminàvem per aquell carrer que fa pujada vora la catedral, com es diu?, ah sí, el carrer del Bisbe. Anàvem a fer l'amor.

Rèiem. De fet, sempre rèiem des que ens havíem conegut en aquella cafeteria de l'Eixample. Ell compartia taula amb una noia i, de cop i volta, la noia va deixar-lo. Es va aixecar bruscament de la taula i li va dir amb una veu de tro, que em mirava massa fixament. Una vegada sol varem riure tots dos a la vegada i ell em va donar el seu telèfon i vaig trucar-lo l'endemà. I quan ens trobàvem, rèiem, ja sigui pels nostres acudits o per la gent que ens feia riure, o per aquella comicitat que de vegades tenen les coses tretes de context.

Pel carrer del Bisbe, en plena pujada, m'agafava de la cintura i sentia el seu cos proper, tan proper, que em volia fondre al seu costat abans d'arribar al lloc. I tot i així, encara ens varem fixar en un gos petit, molt petit. Potser és un d'aquests que no creixen mai, vaig dir-li, i varem tornar a riure amb la complicitat de saber que l'animal seria petit tota la vida. El gos, escapolit del seu amo, va rodolar sota la maleta d'un turista. Mira, sembla una croqueta, vaig dir-li, i llavors sí que varem riure de debò i de veure l'animal atrapat entre el terra i la maleta. L'Eduard va aprofitar per mig mossegar-me el lòbul de l'orella. El gos va poder-se escapolir i va clavar les dents al pantaló del turista; era un gos tan petit i tan negre..., i jo sentia les dents de l'Eduard i el meu cos a punt de fondre's. I el riure se m'escapava de veure el gos i l'home que bramava i bellugava la cama per poder-se'l treure de sobre. El cos de l'Eduard cada cop era més meu i la gent que feia rotllana vora l'home i la maleta ens

ignorava. L'amo va arribar i va agafar el gos i li va tustar el culet com hauria fet amb un nen de curta edat. I mentre, nosaltres ens allunyàvem del remolí de gent que s'hi aplegava i varem continuar caminant, més agafats que mai, i jo sentint un foc a l'orella i al pensament perquè no deixava d'imaginar com devia ser fer l'amor amb l'Eduard en el caient de la tarda.

Més endavant, varem alçar els ulls cap al passadís venecià que travessa el carrer del Bisbe i se'ns va enlluernar la mirada d'una felicitat que havíem d'aconseguir al cap de pocs moments. Falta molt?, vaig preguntar-li. Per a què?, em va respondre ell amb una altra pregunta com feia tot sovint, i la pregunta ens va tornar a desbocar el somriure. Ja ho saps, tonto, vaig dir-li. Arribem aviat, va afirmar.

I efectivament, varem arribar al carrer d'Avinyó després de travessar la plaça de Sant Jaume i d'obrir-nos pas entre un grup de turistes jueus que retrataven el Palau de la Generalitat. L'escena també ens va fer somriure perquè un d'ells es va ajustar el gorret i l'Eduard em va dir que era per assegurar-se la mirada de Déu i jo li vaig dir que, sort que Déu els miraria a ells, així a nosaltres ens deixaria de banda.

Quan varem arribar al carrer d'Avinyó vaig notar que ja havia baixat la penombra. El pis era a l'entrada del carrer, a l'esquerra, una mica més avall d'aquell restaurant que fa cantonada. S'hi accedia per una gran portalada antiga, amb un porter electrònic que treia l'encant a l'edifici. I varem pujar corrents al tercer pis, com si féssim relleus en una carrera entre tots dos. Jo pensava que faríem l'amor a la mateixa

escala, perquè ni ell ni jo no ho podríem resistir. Però no, ens varem comportar com gent assenyada i varem esperar a tancar la porta del pis per despullar-nos amb una urgència esborronadora, i després l'Eduard em va portar a aquella habitació desconeguda on volíem consumir el nostre plaer. Allà ens varem deslliurar a una passió sense límits que va dur el meu cos pels camins d'un plaer esgotador. Les seves mans, que sempre van semblar-me fetes per a les carícies, anaven i venien pel meu cos amb una destresa exquisida.

Però de cop, quasi sense adonar-me, vaig notar que tot plegat s'esdevenia sense paraules ni riures. I mira que jo sempre li havia dit que no parés de riure quan féssim l'amor, i ell em deia que no, que no pararia mai, però ho va fer. Els llavis només li servien per acaronar el meu cos, amunt i avall, sempre amunt i avall i entretenint-se en cada mica de mi mateixa, acaronent-me, però no parlàvem, ni rèiem, ni ell ni jo. Tot va esdevenir un cos a cos sense paraules ni riures que ens fessin de coixí. Va ser llavors quan va semblar-me que no estàvem fets l'un per l'altre. No sé si és normal sentir les coses així, com si es tractés d'una revelació... però el riure..., aquell riure que ens havia unit les darreres setmanes ara s'havia esvaït, igual que de vegades es difuminen els colors i resulten una barreja estranya que no pots adjectivar.

Ell va agafar una son dolça, de cansament; de fet només va quedar això: el cansament, la seva son i el meu desencís. I aleshores vaig mirar la balconada que s'obria al carrer. Hi havia un test amb una tija eixuta que potser en algun moment de la seva curta existència havia fet alguna flor, i més enllà, a l'altra banda del carrer

enfosquit, una dona que aplegava mitjons de l'estenedor d'un petit balcó i duia una pinça per a estendre a la boca, i em va veure, sé que em va veure perquè la pinça li va caure a terra i va collir-la, i em va tornar a mirar mentre l'Eduard dormia bocaterrosa, i jo la somreia mostrant-li el meu somriure i els pits nus.

Vaig aixecar-me al cap de poc, sense fer soroll. Vaig vestir-me amb decisió, però sense urgència i vaig marxar ajustant la porta amb lentitud. No li vaig deixar cap nota perquè ho vaig trobar massa novel·lesc, vaig pensar que ja imaginaria la meva decepció quan despertés.

Un cop al carrer, vaig creuar-me amb la dona que havia vist aplegant roba poc abans. La dona anava al contenidor a llençar les escombraries i vaig saludar-la amb un bona nit que ella, visiblement sorpresa, em va correspondre.

Vaig retornar pel carrer del Bisbe amb el plaer desfet en un silenci eixut. Tot era un xic més solitari. Tot ja era fosc del tot. Quan vaig passar sota el passadís venecià, el sol ja no m'enlluernava, només els fanals il·luminaven les boques obertes de les gàrgoles. Abans d'acabar el carrer, a l'alçada d'on hi ha la capella de Santa Llúcia, un noi que rondava la trentena em va aturar i em va demanar per on queia el carrer del Bisbe i jo vaig riure, de cop, com si acabés d'entendre un acudit, i li vaig preguntar si ell reia quan feia l'amor i em va dir, amb un posat nerviós, que sí, que és clar, que sempre, i vaig tornar a riure molt i molt fort i li vaig assenyalar el rètol on deia, carrer del Bisbe.

Intervenció nacionalista al darrer ple de l'Ajuntament de Ciutat

Punt n. 25. Proposició del Grup Popular relativa a la inversió de l'Estat espanyol a les Illes Balears el 2009

Al nostre criteri, Mallorca, les Illes Balears i Pitiüses i els municipis, sobretot el de Ciutat estan mal finançats i discriminats, engreixant les arques espanyoles mentre

Aquí passam dificultats i penúries.

Aquesta injustícia ve des de fa 300 anys, imposada per les armes amb dos agreujants temporals molt durs: el franquisme i la deficient transició democràtica.

L'actual Constitució espanyola acumula moltes injustícies i discriminacions, ja que mentre que en el País Basc, Navarra i Canàries gaudeixen d'uns sistemes tributaris molt avantatjosos, i als Països Castellans més avantatjosos encara, aquí l'Estat espanyol se'n riu

de nosaltres.

Abans de la infausta Guerra de Successió, la finançació del nostre poble estava en les nostres mans.

Ciutat és el terme municipal de tot l'Estat espanyol on mes divises entren, per contrapartida des de la Cibeles a Ciutat només ens envien rosegons i miques, davant la passivitat d'alguns polítics que fan joc al centralisme, que no defensen la nostra finançació, que són uns xotets de cordeta al servei de la veu del seu amo de Madrid.

Només amb una fiscalitat pròpia podrem sortir d'aquest encallador, doncs les estructures actuals volen eternitzar aquesta tremenda injustícia.

Suportar el menyspreu a que estan sotmeses les nostres illes pels líders polítics espanyols, se trasllada al comportament humà en molts d'exemples.

És ben hora que ens adonem que tenim una democràcia molt justeta i fràgil, que estableix diferències entre els ciutadans.

Siau valents i patriotes, senyores i senyors regidors de l'Ajuntament de Ciutat. Defensau amb unghes i dents, la nostra concepció secular de nació antiga.

Som de la opinió que la solució per el finançament de les illes seria l'arribada d'una III República democràtica, plural, participativa i fiscalment justa.

Pere Felip i Buades,

portaveu de l'Associació d'Amics de la Tercera Edat Bona Gent i col·laborador de l'Estel va tenir una brillant intervenció nacionalista i republicana sobre la inversió de l'Estat espanyol a les Illes Balears

Eroscatalà

[Televisió / Ràdio](#) Chinaski (31/10/2008)

Latin Lover, telenovel·la eròtica

Això de la TDT, malgrat la involució en la imatge que sovint rebem als nostres aparells, té alguna cosa positiva. Bé, de moment només n'hem trobat una, i és la telesèrie sud-americana *Latin Lover*, que emet Veo TV cada vespre d'entre setmana a partir de la mitjanit. Es tracta d'una sèrie d'embolics a la veneçolana, però amb la introducció d'algunes imatges eròtiques o de sexe soft. Alguns striptis posen realment calent, si bé la major part de les escenes de sexe s'adapten perfectament a tots els tòpics haguts i per haver. Actrius com la peruana Andrea Montenegro i alguns actors musculosos, faran les vostres delícies, amb l'eina a la mà. De la qualitat argumental, millor no parlar-ne.

[Actualitat](#) Jim Beam (31/10/2008)

El cul d'Alejandra López, motiu d'enveja a la península

El cul de la barcelonina Alejandra López, ha estat triat per la firma de roba interior femenina Sloggi,

com el millor de tota la península en el certamen Top Culo. El premi, 3000 euros, i la participació a la final mundial que se celebrarà a París. Una bonica competició que ens ha motivat pràcticament tant com contemplar el pompis de la nostra conciudadana. Que ens envegin fins i tot pels nostres culs, no té preu. Com diria l'anunci.

[imatges](#) Gwen Stacy (30/10/2008)

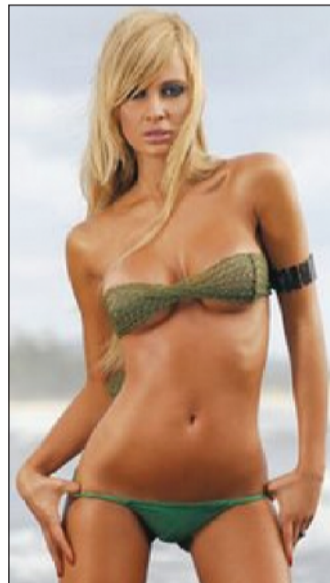
Sodoma dibuixada

[Actualitat](#) Jim Beam (30/10/2008)

Primeres nevades de la temporada

Ahir van caure a Catalunya les primeres nevades generalitzades de la temporada d'hivern. Aquí ens agrada més l'escalfor que el fred, però volem celebrar amb tots vosaltres aquesta primera nevada, esperant que no sigui la última, i que no totes siguin de neu. Ja enteneu el barroer doble sentit, no? Per acompanyar la notícia una foto que no hi té res a veure, però que ens porta bojos, jejeje.

[imatges](#) Bandini (29/10/2008)

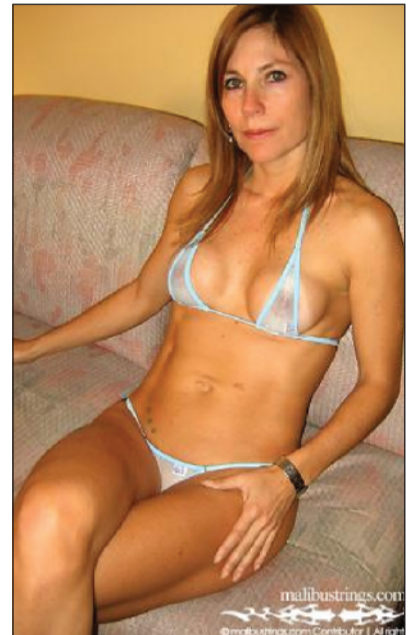
Pla d'esquena

[microbiquinis](#) Henry Lee Lucas (29/10/2008)

Lilian i la prova del microbiquini

La Lilian ens pregunta com se li posa el microbiquini. Bé, ehem, no sé vosaltres, però a mi, això d'anar amb microbiquini per dins de casa, em fot bastant calent. Doncs mira Lilian, imagina com se m'ha posat la dal·lonses i sabràs què en penso de la teva vestimenta. A la teva salut.

[imatges](#) Chinaski (28/10/2008)

Penetrant al món de l'escultura

[Enquestes](#) Ignatius J. Reilly (04/11/2008)

Albert Rivera, el polític amb qui es vol menys confiança a Eroscatalà

L'enquesta d'Eroscatalà sobre l'identitat del polític a qui no deixaríeu acostar-se massa -tal com va demanar Merkel a Sarkozy fa unes setmanes- ha estat clar. Albert Rivera, amb més del 30% dels vots ha estat l'elegit, segurament perquè també ha estat dels únics que ha mostrat públicament el seu físic (i alguns diuen que també el seu psíquic) sense complexes. El polític de C's està acompanyat bastant de lluny per polítics de dretes com Josep Anglada (17%), Rita Barberà (15%), Sílvio Berlusconi (7%) o Alicia Sánchez-Camacho (6%). Els primers polítics presumptament d'esquerres que creen animadversió són Joan Saura i José Luis Rodríguez Zap-

atero (5% respectivament), seguits per Montilla, Puigercós, Merkel i Clos (2'44%) i Duran i Lleida, Sarkozy, Raül Castro i Obama (1'22%). Curiosament l'únic polític a qui ningú ha votat ha estat Artur Mas.

[Diccionari](#) Henry Lee Lucas (03/11/2008)

Sensual. Sensualisme

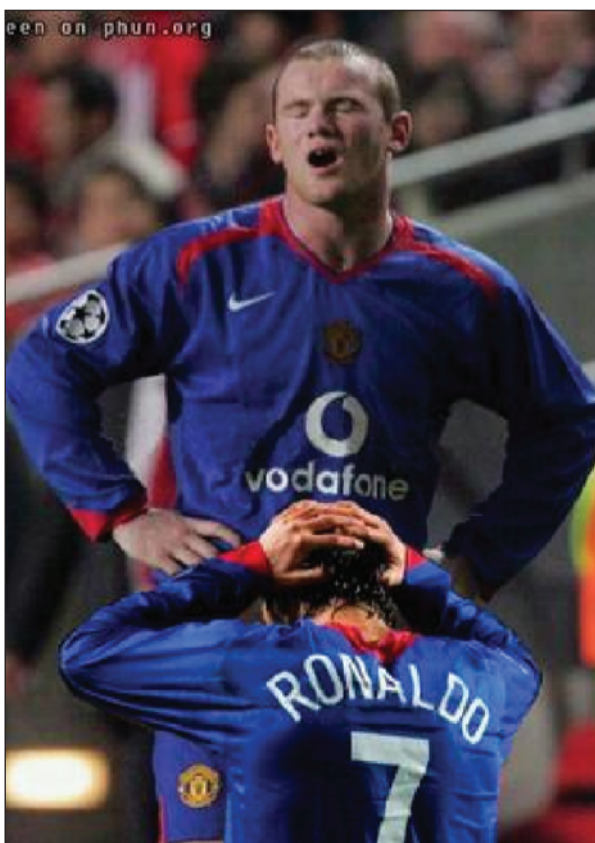
Sensual: FISIOL ANIM 1 *adj* Sensitiu. 2 *adj* Relatiu o pertanyent als gusts i plaers dels sentits, especialment dels sexuals. 3 *adj i m i f* Afectat als plaers dels sentits, especialment al plaer carnal.

Sensualisme: *m* 1 / FISIOL ANIM/PSIC Sensualitat, propensió als plaers dels sentits, especialment als de la sexualitat. 2 ART Tendència a donar preponderància als elements sensuals com a element de bellesa en una obra d'art. 2 FISOL/PSIC Modalitat de l'empirisme segons la qual tot coneixement, tota la vida psíquica, s'originen en els sentits i es redueixen en darrer terme a les sensacions.

[Humor](#) Gwen Stacy (01/11/2008)

Cristiano Ronaldo, millor jugador segons Eros català

[Actualitat](#) Bandini (07/11/2008)

Nicole Schenzinger, la novia de Hamilton

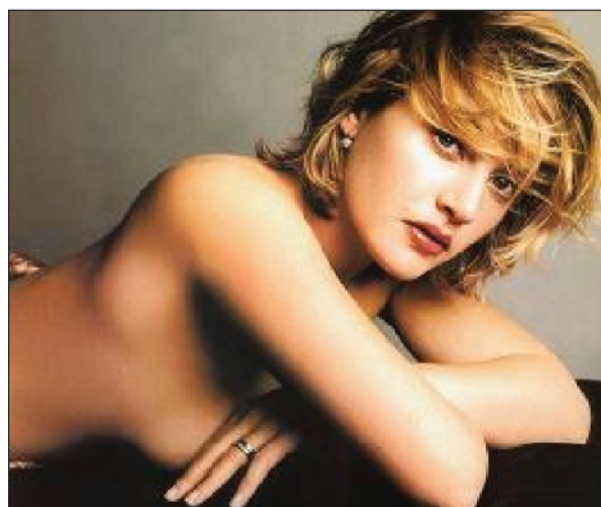
La fórmula 1 és a l'erotisme, el què la física científica a la masturbació. En tot cas com que diumenge passat vam tenir una alegria, i ja que mai venen soles, doncs en vam tenir dues. Una va ser la victòria del corredor Lewis Hamilton, que tant odi desperta entre l'afició espanyola. L'altra, contemplar com la novia de Hamilton és molt més atractiva que la de l'Alonso. La noia és una de les cantants del grup femení Pussycat Dolls, es diu Nicole Schenzinger, i no només és guapa; està boníssima.

[Premsa](#) Renzo Montagnani II (07/11/2008)

Winslet emula a Deneuve a Vanity Fair

L'actriu britànica Kate Winslet, que tant malament ens ho va fer passar -i no precisament per l'ar-

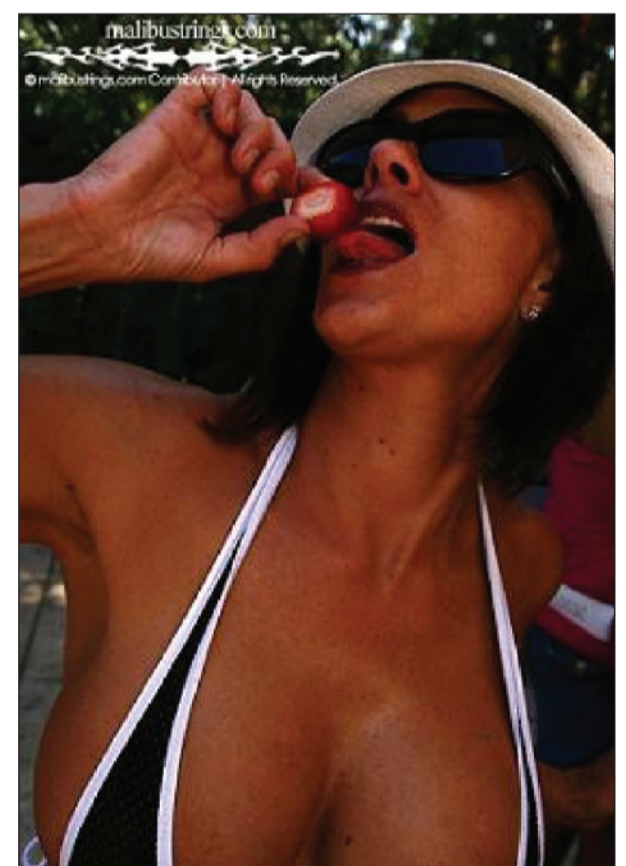

gument- a *Titanic*, intenta redimir ara la seva trajectòria amb una sèrie de fotografies que s'ha fet per Vanity Fair. En el darrer número d'aquesta revista, la Winslet emula a la Catherine Deneuve de *Belle de jour*, en algunes imatges on apareix amb molt poca roba. Si segueix aquesta trajectòria, poster fins i tot deixarem de qualificar-la com una actriu mediocre, mediocre.

[microbiquinis](#) Bandini (06/11/2008)

Jaden, la maduixa prohibida

Jaden té un desig, mossegar una maduixa. El nostre desig també és mossegar, però en lloc de la maduixa allò que mossegaríem és a la Jaden, al seu microbiquini, el seu sombrero, la seva boca plena de fruita... Bé, ens estem torbant massa amb la Jaden..

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

“Ciudadanos del Mundo”

Molt de compte amb els qui es fan dir “Ciudadanos del Mundo”, els pseudoapàtrides-progrepihos-jacobins-modelnos, és una de les maneres més “modernes” d’espanyolitzar Barcelona

<http://identidadandaluza.wordpress.com/2008/10/30/el-poder-de-la-cultura-andaluza-y-un-futuro-posible/>

Els “ciudadanos del mundo” espanyols solen entendre per ser “ciudadanos del mundo” el mateix que l'emperador romà que popularitzà l'expressió: que poden fer el que els doni la gana a tot arreu, i especialment a colònies.

Que llurs drets són infinits, a costa, naturalment, dels indígenes “catalufos” de colònies.

L'“internacionalisme” dels espanyols s'acaba més o menys al mateix lloc on es produí el Big Bang: a las Cibeles, o potser al Santiago Bernabeu.

Per a ells la resta, i especialment indígenes i altra gent “menyspreable” (= sense Estat propi que els pugui defensar) no som res i, cas que els hi objectem res, aleshores passarem de manera automàtica, oficialment, a la categoria de “feixistes” ... per voler sobreviure. Un “catalán demòcrata”, per a ells, és qui renuncia a tots els seus drets i accepta el martiri sense dir ni mú.

“Cet animal est très méchant

Quand on l'attaque...il se défend!”

Així veiem com aquests “internacionalistes” “ciudadanos del mundo”, tan cosmopolites ells, ho són en el mateix sentit que ho eren els traficants d'esclaus.

No són psicòlogicament més que NEGRERS DE LA POSTMODERNITAT.

Vet ací una eina irrefutable per a denunciar-los internacionalment:

Xenophobic names and phrases in Spanish:

Against languages:

“Como si le hablara en chino” (As well as I talk to him/her in Chinese) = He doesn't understand (or doesn't want to understand) anything

“Y en Arameo... (or Swahili)” (and in Aramaic) = In some kind of strange language

“¡En Cristiano!” (In Christian) = (Speak me) in Spanish! (Only Spanish). It comes from

times when they were a lot of Arabic-speaking people in Spain (til 1610), but it's applied against any other languages.

“¡No me hables en polaco!” (Don't speak me in Polish!) = Don't speak me in Catalan!

Despective Names for foreign people:

“Guiri” (From Moroccan “gwerá”) = Foreigner, especially blond people or from Germanic countries tourists.

“Gabacho” (From Occitan “Ineducated people from Mountains” etimologias.dechile.net/?gabacho) = French

“Moro” (Moor) = Muslim, Arabic (especially Moroccan).

“Polaco” (Polish) = Catalan

“Chino” (Chinese) = Asian

“Yanki” (in Latinoamerica, “Gringo”) = (North) American (US)

“Indio” (Indian) or “Sudaca” = Latino (American)

“Negrata” = Negro, Black

“¡Judío!” (Jew!) = Normal til 30 years ago when someone spit on other's face

“Payo” (Idiot) = Non-Gypsy people (amongst Spanish Gypsies)

“Payo-ponny” (little Payo) = Indian from Latinoamerica (amongst Spanish Gypsies)

Phrases on nations:

“Engañarte como a un chino” (To be deceived one as a Chinese) = One who has quite deceived you

“Es muy moro!” (He is so Moor!) = He suffers is very jealous about his wife

“¡No hay moros en la costa!” (They are no Moor at the coast) = There is no danger, you can speak or do now

“Trabajo de negros” (work of black people) or “trabaje como negro” (I worked like a black person) meaning hard work and I worked hard.

“Hacer el indio”: To be very informal, not to be responsible about anything

“Hacer el cafre”: To be a beast, brutal

“Despedirse a la francesa” (Saying bye in a French way) = Leaving saying nothing.

“Hacerse el sueco” (behave

as a swedish/ like someone who doesn't know the rules) with the variation “hacerse el monje” (behave as a monk).

“Plantar una pica en Flandes” (Planting a pickax in Flanders) = To attack enemies in their own land, to do something in a Spanish way against some non-Spanish people.

“¡A por ellos! oé!” (Let's go against them!, “oé!” is a war howl) = It's a Football Spanish Selection slogan song spread by Spanish TVs, which hides a “doublethinking” sociological 2d meaning: “against anti-Spanish people”, “inner enemies”.

Which “inner enemies”... maybe you are wondering yourselves?

Aaaahhh....

<http://es.youtube.com/watch?v=Is-e1Yyc-yY&NR=1>

<http://www.cut-bai.org/cat-fob.htm>

blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/74062

http://estrafolari.info/08_Sise_sentit/0601_polacos.htm

<http://www.youtube.com/watch?v=aliRFSCgGu4>

“Pérfida Albión” (Perfid England) = a Spanish traditional definition for England

“Mal francés” (French Evil) = Sexual Illness

“Cabeza cuadrada” (square head) = it's sometimes/often applied to Germans

A song:

“A la orilla de un barranco/ dos negros cantando están:/ ¡Dios mío! ¡Quién fuera blanco.../ aunque fuese catalán!” (A singing of black slaves in Cuba, mentre treballaven sota la dominació espanyola).

“At the edge of a ravine / two blacks are singing: / O my God! ... It was so good to be white / even one were a Catalanian!” (A singing of black slaves in Cuba under Spanish rule).

Religious:

“No estoy muy católico” (I am not much Catholic) = I'm feeling myself like sick, ill

“No estoy muy católico” is like saying “no estoy muy flamenco” and means only I'm not feeling well. No religious implications.

Origin:

It's also interesting to calculate dates when these sentence started to be told.

“Hacerse el sueco” is probably from 30 Years War (1617-1647) when Habsburgs battled against France and Sweden in the Reich.

“Flamenco” for Andalusian folk is probably due to 2 facts:

1) 80-yearred War against Dutch Calvinist Independentists (1568-1648). “Flamenco” means literally “Flemish” and it means “rebel”. “Plantar una pica en Flandes” surely comes too from that war.

2) Prohibition of every indige-

nous folk, ritual food etc. to Andalusian Moors (the most were expelled from Spain to North Africa by Habsburg about 1609-1610). Although some of them remained and Gypsies sang their folk songs. This was considered a rebellion act against the Spanish King's orders and so what called “flamenco” (=rebel).

And now that forbidden rebel folk (“Flamenco”) is become the (only) official Spanish Folk, though is not any Spanish Music.

(1) More modernly it's said “Polaco” (=Polish) and “Swahili”

“Polaco” is especially referred to Catalan language:

“¡No me hables en polaco!” (Don't speak me in Polish!) = Don't speak me in Catalan!

Since French-Spanish War during 30 Years War, Catalonia was invaded first by Spanish troops and after by French troops. Its rebellion (1640-52) against Castilian military occupation coasted a long war and since that war, traditional Castilian Antisemitism was substituted by Anticatalan Phobia

See (In Spanish): blocs.mesvilaweb.cat/node/view/id/74062

“Spain and Castile, both miserable,

yesterday and today dominators, your culture, full of rags,

despises anything it ignores”

(Antonio Machado, 1875-1939, andalusian poet dead in exile at Northern Catalonia).

"L'Estel solicita disculpas a AIR BERLIN, a su personal directivo, clientes y usuarios por la publicación de una fotografía manipulada de su presidente Sr. Hunold, y por las calumnias y falsedades que aparecen en el artículo publicado por esta revista en la pag. 26 del número del pasado mes de octubre, lamentando las molestias y perjuicios que del mismo se hayan podido derivar."

Poesia

Any trist el noranta cinc

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Visca Espanya

Llibertat i progrés

Brutor de sa Monarquia

Esteva Amer. 17 d'abril 1931

Imprès a "Independència", Ramon Llull, 17 de Ciutat, avui carrer de la Independència, propietat dels nets des Mascle Ros que editava la Revista Foc i Fum

Lo primer de tot voldria
Que se me fos dispensat
Si està mal versificat
Me manca *sabiduria*
Es ram de se poesia
Es un treball delicat
Requereix capacitat
I molta més de mestria.

Per això deman lector
Que me siguin dispensades,
Totes aquelles errades
Que pos en col·lecció:
M'han demanat per favor
Aquestes quatre plomades
Unes persones tractades
Que no les puc dir que no.

Digueren que s'estranyaven
Que jo no hagués escrit res;
De fer això m'he compromès
Tant i tant m'ho suplicaven;
Tan encarats hi estaven
Que crec els haguera ofès
Si jo no els haguera atès
En allò que hem demanaven.

Jo duc com ja queda dit,
Molt poca pretenció
Sempre he estat un escriptor,
Curt, poc manyós i petit,
No serà per distingit
Deu esser pes poc valor
Que aquests fan col·lecció
De tot lo que jo he escrit.

Tots tenim opinions
I ningú creu anar tort
Però per sa nostra sort
Des néixer duim es patrons,
Volem aquestes cançons
Dins s'arxiu com a record
La tant sospirada mort
De sa raça des Borbons.

Dels que d'Espanya tragueren
Per vilesa els nostros bens
Demostrant esser decents
Amb lo mal entranyats que eren,
Quan n'hi ha que desesperen
De certs afusellaments,
Tots recordarem llarg temps
Ses brutalitats que feren.

Quanta maldat disfressava
Aquell lleó verinós
Com a noble i pietós
El poble el considerava
Qui el be comú predicava,
El matà per llest que fos,
I a noltros treballadors
Tota sa sang mos xuclava.

Ja s'havia fet precís
Treballar de nit i dia
Però es pobre mai podia
Menjar, ni per compromís;
Que no menjas ni vestís
Ara veim cert que volia
Que el qui més compte rendia
De des aire se morís.

Robant i fent grans sangries
Sempre ell havia viscut
I a més d'esclavitut
Mos feia mil *felonies*,
Esgotant ses energies,
I fent sa llei de s'embut,
Mos xuclava aquell perdut
Ses nostres economies.

Sense escrúpol consentia
Que nostra nació es morís
De fam, per més que sentia
Es gemecs del qui patia
Fent més d'allò que podia,
Martiritzar s'infeliç,
Perquè era sa Flor de Lis
Sa flor de s'hipocresia.

Acumulaves milions,
Traïdor i te diverties
Amb vilesa consenties
Tirar sa nació a fons.
Tot surt des nostres braons
Perquè tu només sabies
Anar de balls, caceries
Passejos, reunions.

Matar-nos de fam volies,
Com a màrtirs consumits
Perquè de tots es profits
Nostros, ell sempre en gaudia
Mentre ell se divertia,
Espanya feia cruixits
Quan més forts eren els crits
Més passatgera tenia.

(continuarà)

L'any noranta cinc serà,
Que passarà a l'història
Perquè d'ell ben poca glòria
De tot ell se'n contarà.
No se collirà cap gra,
Sa fruita tota cremada,
De llevant forta ventada,
Tot el camp escaldarà.

Els ametllers han tirat,
Podem dir tot s'ametlló,
S'albarcoquer es bessó,
Que tenia s'ha cremat,
Tot aquell terreny sembrat,
De patata primerenca,
Molta ha quedada negra,
I es taronger ben pelat.

Així és que el mallorquí,
Tindrà un trist panorama;
Sa menja serà molt cara,
Pagarà per subsistir.
S'aigua que es dugué aquí,
De l'Ebre per beurer-mos,
Degut en els mals olors,
A la mar va tirar-s'hi.

Ara el Govern mallorquí,
Caça s'aigua des poblers,
Protegeix els hotelers,
Que no hagin de patir.

Els qui hauran de patir,
Serà Muro i sa Pobla,
No se te això en compte,
L'hortalisa produir.

Aquests pobres hortolans
Que los preparen la mort,
¿que no tenen ells record
D'aquells temps que ha passat?
Els varen ser enganyats,
Pen Xisco Berga i Picó,
A la darrera elecció
Els al PP han votat.

Oh! pobler molt patiràs,
Si te veus privat de l'aigo,
Seràs com aquell trist barco
Que a ses penyes s'ha esflorat.
El final trist ha arribat,
Si no trobau solució,
Amb aquest tan trist factor,
Vltros hi heu patinat.

El pobler molt disfrutava
Regant la seva marjal,
Guanyava un bon jornal,
Cases noves aixecava.
De la vida en disfrutava
Sense cap impediment;
Ara ha arribat el moment
Que sentireu ses singlades

Si ens maten el país

Si ens maten el país, que matin un país digne
i passem a la història com un poble orgullós
que mori plantant cara contra l'invasor indigne
defensant dels seus avis, llengua i tradició.

Si ens maten el país que en quedi arreu constància
del nefand genocidi contra nostra nació
que es senti la pudor de la seua arrogància
i en resti la memòria del nostre gran valor.

I siguin per a sempre condemnats a l'oprobi
els qui van esborrant allò que és mallorquí.
Si ens roben el país, que el futur a ells els robi
el respecte dels seus i la pau d'esperit.

Anònims del segle XXI

Salut

Recomanacions de l'Agència de Protecció de la Salut per prevenir intoxicacions causades pel consum de bolets tòxics

Amb motiu de l'inici de la temporada de bolets en els nostres boscos i, a fi que milers de boletaires puguin practicar l'exercici de recol·lecció d'aquest aliment sense cap conseqüència sanitària negativa, l'Agència de Protecció de la Salut vol recordar a la població un seguit de consells per prevenir les possibles intoxicacions provocades pel consum de les espècies tòxiques.

L'interès pels bolets ha augmentat notablement en els darrers temps i cada vegada hi ha més persones que surten a collir-ne, sovint de forma indiscriminada, cosa que propicia que gairebé cada any es produeixin intoxicacions a causa de la inexperiència o la manca dels mínims coneixements micològics de les persones que els recol·lecten.

A Catalunya, se'n poden trobar moltes espècies comestibles, algunes amb un interès gastronòmic considerable, però n'hi ha d'altres que són tòxiques i que poden ser, fins i tot, mortals. Aproximadament, hi ha un centenar de bolets tòxics i la majoria són molt coneguts, però no es pot assegurar mai que ja està tot descobert: al llarg de la història, hem vist com es demostrava que bolets considerats com a molt apre-

ciats passaven a ser tinguts com a tòxics. Aquest podria ser el cas del *Tricholoma equestre*, conegut amb els noms de *verderol*, *groguet* o *pixaconill*, segons la contrada (en castellà, *seta de los caballeros*). Aquest bolet, que és freqüent als boscos de pins de Catalunya i que estava considerat tradicionalment com a comestible, pot resultar perillós per a la salut si es consumeix repetidament, en un període de temps relativament curt, motiu pel qual el Ministeri de Sanitat i Consum ha prohibit cautelament [1] la seva comercialització i importació en tot el territori estatal, fins que es disposi d'estudis científics que permetin assegurar que el seu consum no té cap mena de risc.

Epidemiologia de les intoxicacions causades per bolets

L'epidemiologia de les intoxica-

cions originades per la ingesta de bolets tòxics és molt variable.

Segons la Subdirecció General de Vigilància i Resposta a Emergències de Salut Pública del Departament de Salut, a l'any 2007 es van declarar 2 brots d'intoxicació per consum de bolets a Catalunya[2], que varen afectar un total de 16 persones, de les quals 10 van necessitar hospitalització. La majoria dels afectats presentaven nàusees, vòmits i diarrea, al cap de poc temps d'haver ingerit els bolets, i depenent de la gravetat del quadre clínic, alguns pacients mostraven debilitat, vertigen, somnolència i insuficiència hepàtica.

Com podem distingir els bolets comestibles dels verinosos?

No hi ha regles segures ni proves generals per distingir els bolets tòxics dels comestibles. La única forma d'assegurar-se que un bolet és comestible o no sols es determina mitjançant la correcta identificació de l'espècie i això s'aconsegueix gràcies al coneixement i l'experiència en el camp micològic.

Les tradicions populars de comprovació de la toxicitat dels bolets, com les proves de l'ennegritment del gra d'all, de la patata o de les culleretes de plata, són falses.

No és cert que els bolets menjats pels cargols o per altres animals no són tòxics; els bolets, tal com altres plantes, poden ser tòxics per a les persones i no ser-ho per als cargols o altres animals.

Consells de recol·lecció i consum

Només s'han de recollir els bolets d'espècies comestibles conegudes, que presentin un bon estat de conservació i que es puguin identificar sense cap mena de dubte. Davant de qual-sevol recel o inseguretat, no s'han d'agafar mai ni -molt menys- menjar-se'ls.

Rebutgeu els exemplars trencats, els que ja s'han començat a descompondre o els que estan florits, amarats d'aigua o s'han gelat durant la nit.

Cal tenir en compte que, després de la pluja, es poden descolorir o, contràriament, poden estar massa acolorits per haver absorbit humitat. També poden haver perdut part de l'ornamentació i això podria confondre'ns.

Transporteu-los en un cistell rígid i airejat, per evitar-ne la fermentació.

Consumiu-los com més aviat millor, ja que la majoria s'alteren ràpidament.

És recomanable que els consumiu cuits, ja que alguns bolets que són comestibles quan s'han cuinat poden resultar tòxics si es mengen crus o poc cuits.

La majoria de bolets no són de digestió fàcil; per això, és aconsellable consumir-los amb moderació, preferentment, com a acompanyament d'altres viandes.

Com s'ha d'actuar en cas d'una sospita d'intoxicació

Davant dels primers símptomes d'intoxicació per bolets, s'ha d'anar immediatament a un centre hospitalari perquè la persona afectada rebi el tractament mèdic adequat. Convé portar-hi les restes dels bolets, ja sigui els trossos que s'han eliminat en netejar-los o els bolets cuits que hagin sobrat. Això permetrà als especialistes identificar l'espècie que ha provocat la intoxicació i facilitar-hi l'aplicació del tractament més eficaç.

Si les persones que han menjat bolets són diverses, encara que hi hagi alguna que no en presenti símptomes, també ha de rebre assistència mèdica.

Els símptomes d'intoxicació varien,

segons l'espècie de bolet que l'ha produïda. S'hi poden presentar un o alguns d'aquests símptomes: dolors d'estómac, suor freda, vòmits, diarrees, vertígens, prostració, deliris i períodes alternatius de crisi i de calma.

Els primers símptomes poden aparèixer al cap de poca estona d'haver menjat els bolets o després de passades algunes hores des de la seva ingestió.

Més informació

Podeu consultar les espècies de bolets tòxics que són més freqüents a

les nostres comarques, al web del Departament de Salut.

Departament de Salut - Salut alimentària - Bolets

Trobareu informació sobre com collir-los per protegir l'entorn natural al web del Departament de Medi Ambient i Habitatge.

Bolets als boscos de Catalunya

A més a més, podeu consultar les adreces d'interès següents:

Societat Catalana de Micologia

Associació Micològica Joaquim Codina

Els bolets de la Garrotxa

Bolets info

Institut d'Estudis Ilerdencs (secció de micologia)

Taller de micologia

Data d'actualització: 30 de setembre de 2008

[1] Ordre SCO/3303/2006, de 23 d'octubre, per la qual es prohibeix cautelament la comercialització del bolet *Tricholoma equestre* (BOE núm. 258, de 28/10/2006).

[2] Distribució geogràfica segons les unitats de vigilància epidemiològica: 1 a la Regió Centre i 1 a Lleida.

La llengua catalana a la sanitat pública

La funció del Servei de Salut de les Illes Balears, el IB-Salut, no és altra que fer factible que els ciutadans rebin la millor assistència sanitària possible, dins uns paràmetres d'eficiència i qualitat. Qualsevol altra activitat del Servei de Salut ha d'estar supeditada a aquesta finalitat principal.

La bona atenció que donen els metges, les infermeres i altre personal, s'aconsegueix gràcies als coneixements i habilitats tècniques, la tecnologia, i el clima de col·laboració apropiat entre diversos professionals. Calen, a més, components propis de la part humana de la funció assistencial, per assegurar la millor relació possible entre professionals i pacients: la vocació, el compromís personal, l'empatia i la capacitat de comunicar.

La preocupació per garantir aquesta bona comunicació i els drets lingüístics l'expressa la Llei de Salut de la Comunitat Autònoma aprovada el 2003, remarcant que en els centres sanitaris "tots tenen dret a rebre informació sanitària en la forma més idònia per a la seva comprensió i en una de les llengües oficials de la comunitat autònoma". De llavors ençà hem avançat en la millora de la informació que es dona als pacients i els seus

familiars i sabem, per les dades que tenim, que la llengua és poques vegades l'obstacle per comprendre la informació que reben. Això no obstant, el clar desequilibri entre llengües oficials en els nostres centres sanitaris, en relació amb el seu ús, fa que el IB-Salut es proposi fer alguns passos per normalitzar la situació, respectant la legalitat i amb moderació, donant garanties que cap professional sanitari serà exclòs, d'entrada, per no conèixer la nostra llengua i, al mateix temps, que cap pacient se sentirà desatès per no haver-se pogut expressar de la manera més còmoda en una llengua oficial.

El punt de partida del IB-Salut no és, de cap manera, el mateix que el del conjunt de la Comunitat Autònoma. La realitat d'uns serveis transferits fa quasi set anys, en els quals mai fins ara no s'ha plantejat un pla de normalització lingüística, ni tampoc no s'hi han convocat oposicions, requereix una norma específica, adaptada a la normativa quan a drets i obligacions lingüístiques.

Per altra banda hi ha l'interès -i la necessitat en alguns casos- de propiciar la incorporació als nostres centres de metges i infermeres de la resta d'Espanya o d'altres països, que ens obliga a ser

prudents -en un primer moment- amb l'exigència de coneixements de català i a ser actius per facilitar que, una vegada que hagin ocupat la seva plaça, puguin trobar suport, mitjans i comoditat per aprendre de forma bàsica el nostre idioma, per atendre millor els seus pacients.

Aquesta anàlisi, raonable i mesurada respecte de l'aplicació de la Llei de Normalització Lingüística, s'ha recollit en un esborrany de Decret que, sorprenentment, ha trobat una certa oposició que s'ha manifestat confontant l'opinió pública sobre el contingut de l'esborrany i la seva intenció.

Més sorprèn aquesta oposició quan, sense aquesta regulació hauríem d'aplicar la norma general que no s'adapta a les peculiaritats del sector sanitari, i obligaria als oponents a la norma a demostrar uns coneixements més alts de català. El Decret que promou la Conselleria de Salut fixa per a les categories del grup C2 uns nivells de coneixement de la llengua catalana corresponents al certificat A (coneixements orals) i per els grups A1, A2 i C1, els del certificat B, en ambdós casos uns requeriments per sota del que s'exigeix als funcionaris i treballadors de la Comunitat Autònoma, com a norma

general.

La realitat és que el Decret que es vol aprovar beneficia als concursants perquè permet que qualsevol persona, amb la titulació professional requerida, i sense cap títol oficial que reconegui el seu nivell de català, es pugui presentar abans de l'oposició a una prova específica de llengua catalana, per acreditar els seus coneixements.

Hi ha també una clàusula, que amaguen els qui volen criticar la norma, ocultant part del seu contingut, segons la qual el propi IB-Salut pot eximir transitòriament de tots els requisits de coneixement de la llengua quan estigui motivat per la manca de professionals. Sobre aquest punt ja s'ha manifestat que en les oposicions que es convoquin el 2008, el 2009 i el 2010, aquesta excepció serà aplicada a metges i infermeres. Si d'això es dedueix clarament que qualsevol metge o infermera podrà presentar-se a les oposicions, guanyar una plaça i ocupar-la i que te dos anys per demostrar uns coneixements mínims de la llengua, on és el problema?

Josep M. Pomar

L'autèntica radicalitat és la del sobiranisme espanyol

20.10.2008 - 12:19

"El valor de la radicalitat"

Des de fa molt de temps (i ara també), des de diversos sectors de la política es desacredita verbalment la radicalitat o el radicalisme. I aquest descrèdit acostuma a tenir sempre un objectiu: desacreditar el sobiranisme. Aquests dies n'hem tingut nous exemples: en el congrés d'Unió s'ha desacreditat el radicalisme, des de la direcció del PSC s'ha desacreditat la radicalitat i, sempre, des del PP, es desacrediten radicalismes i radicalitats. A mi em sembla legítim que cadascú deslegitimi el que li sembli, però aquest descrèdit del radicalisme em fa recordar aquells nacionalistes (espanyols) que deslegitimaven el nacionalisme català intentant demostrar que els nacionalistes són els altres. És a dir, que darrere el descrèdit del radicalisme dels altres s'intenta amagar el propi. Perquè en

política, la radicalitat (en la defensa dels propis objectius) no és una anèdota sinó una categoria (que cada partit practica). De la mateixa manera que l'ambigüitat és una altra categoria indestruïble de la política de partits. No em crec, doncs, els que volen fer creure que els radicals són els altres; simplement accepto que hi ha radicalismes que tendeixen a deixar les coses com estan (acceptats per l'*establishment*) i d'altres d'incòmodes (perquè qüestionen l'*status quo*).

El descrèdit actual del radicalisme té com a principal punt de mira el sobiranisme. Tot i que es tracti d'una ideologia antiga, el sobiranisme és la ideologia més moderna perquè és l'única que queda per portar a la pràctica en la Catalunya contemporània (després del llarg període de centralisme i el ja també força llarg període de descentralització autonomista). El sobiranisme preocupa els gestors de la dependència perquè lentament però

obstinada (com diria Jordi Pujol) es va instal·lant en la perspectiva de diversos àmbits de la societat, i preocupa perquè no és fruit del fracàs escolar (com diria Raimon Obiols) sinó que està estructurat democràticament (no és ni revolta ni revolució, sinó un progrés tranquil cap a la llibertat, la igualtat i la fraternitat). Fruit d'aquesta preocupació, els gestors de la dependència coincideixen en el recurs d'igualar sobiranisme amb radicalisme, i coincideixen també a culpar-lo de les frustracions o de l'estat de perplexitat del nostre país. I coincideixen també a dir que ara no és hora de radicalitats (mai no ho és).

Em sembla una subtilitat molt fina acusar de res el sobiranisme quan, justament, la responsabilitat de la gestió política (des de tota la transició i tota la democràcia) recau en els polítics autonomistes. Si hi ha alguna frustració o perplexitat no es pot atribuir a la radicalitat sobiranista perquè mai el

sobiranisme ha governat (i quan ha format part del govern de la Generalitat ha estat amb infinita prudència o renúncia sobre la pròpia ideologia). Si Catalunya no ha tingut ni té un finançament just, si l'Estat no compleix la seva part en la llei de la dependència, etcètera, no és culpa de la radicalitat sobiranista, sinó d'una altra radicalitat, la descentralitzadora autonomista.

L'autèntic radicalisme compulsiu consisteix a donar suport de manera permanent els governs de torn de l'Estat (del PP o del PSOE, segons el cicle) i no trobar mai l'hora de dir prou. L'autèntica radicalitat és la del sobiranisme espanyol, que ha convertit els catalans en socis preferents, els uns, i honoraris, els altres.

Josep Maria Pasqual

[extret de <http://www.radiocatalunya.ca/noticia/10442>]

P E T I T S A N U N C I S

**BORSA
IMMOBILIÀRIA**

A PORRERES. Venc 4 pisos. 114 i 116m2. 3 habitacions, 2 banys, ascensor. Pre instal·lació de cuina, calefacció i aire condicionat. 630 365 158

IMMOBILIÀRIA CALAGAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.calagaviota.com

NORD MALLORCA Immobiliària. Administració de finques. Lloguer i venda. Gabriel Roca, 23. Tel. 971 54 654 www.nordmallorca.com

GRAN VIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

IMMOBILIÀRIA TONI RUIZ. Isaac Peral, 46 Cala Rajada. Tel. 971 56654. A Manacor, Plaça de la Constitució, 1 Tel. 971 551 877. www.tonirui.com

LLOGARIA soterrani per viure a s'Arenal. Tel. 617 005 901

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA. Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmobiaronbona.com.

PERSONALS

Tenc 52 anys, visc a s'Arenal. Coneixeria dona de la comarca per a relació seriosa. 617 005 901

SEPARAT de 45 anys, coneixeria

al·lota un poc més jove que ell per a relació estable. Tel. 971 747 023

**PRODUCTES
ECOLÒGICS**

BOTIGAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats mediambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CAN BATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal, 25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent, 10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani, 2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivets, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIA ECOLÒGICA. Cana Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22-Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa.natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor, 73. Pollença. 971 531 536

CASAPAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria, 1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SARESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noces, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SA COMUNA. Menú i 7 euros, a la carta 12 euros de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT CAN PEPSERRA. Gabriel Roca, 87. Colònia de Sant Jordi. A la carta 30 euros de mitjana. Barca pròpia. Reservau al 971 655 399

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euros. Servei a la carta. Ciutat, 18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme, 4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere, 3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT SILLER. Cuina mallorquina. A la carta 40 de mitjana. Roger de Llúria, 48 Port de Pollença. Tel. 971 866 210

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CA S'HEREU. Menú del dia a 8. Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch, 1 Binisalem. Tel. 971 886 873

LES DELÍCIÉS. Restaurant - pizzeria - barbacoa. Carns a la brasa i peix fresc. Carretera d'Alcúdia a la frontera de la Platja de Muro. Tel. 971 890 273

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euros beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí, 3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies, 31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7. Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salsitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Vienna" amb ensalada de patates. Carrer Mussol, 12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATURE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica, 4, S'Arenal, al costat de la benzinera. Tel. 971

266 745

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I, 62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626085554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12, festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta, 1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIÓ DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà, 105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CASTEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6, carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km. 41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

**SERVEIS
PROFSSIONALS**

MATEU MATIES. Manteniment de jardins i piscines. Reparacions de fontaneria i electricitat. Neteja de cases, xalets, oficines, comunitats. Venta de llenya, neteja de corral, finals d'obres... a tota la illa. 659 543 038

AGENT FIAT. Venda i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltaïques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES ILACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç, 180 Inca. 971 515 588

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrendaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaemas@hotmail.com

INDUSTRIA DE L'EMBALATGE. Cartonatges Guillema. Gran Via Asima, 29. Son Castelló. 971 431 173

METALÚRGIQUES MARTINEZ I FILLS. Tota classe de feines en diferents metalls. Gremi de Tintorers, 16.

Polígon de Son Castelló. Tel. 971 430 156

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel. 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satel·lit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12. Cala d'Or. Tel. 971 657 378

ESCOLADE VOLES CRUCE. Baptisme de vol. 10 minuts amb pilot 20 euros. Carretera de Manacor km. 42. Tel. 629 392 776

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura,... Massatges, antirius... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeroportocolom@telefonica.net

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria). Tel. 609 606 497

TALLER GINARD. Venda de cotxes i tractors nous i usats. Carretera de Santa Margalida s/n. Maria de la Salut. Tel. 971 525 731

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom, 34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

LLEÓVERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

MAPFRE. Tota classe d'assegurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil 630 678 416 Manacor

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

COSA DE DOS. Tapisseria, descans, mobles, decoració. Distribuidor de matalassos Delanubbi. Carrer del Bisbe Taixaquet, 62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICA MANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres, 61 Manacor 971 553 780

CANAROSETA. La perruqueria des del 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

Nom .....DNI.....

Cognoms .....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/València,63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodat, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau,48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venta d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla,44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniandrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau,2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J. Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera,12-A local,12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sòller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera,28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor,2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí,2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming,34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters,5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor,26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella,15 local,3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NOÉSPECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan,86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor.

manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla,44 A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera,2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heinek, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 LLubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, juguetes. Carrer Bisbe, 1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura, 2-A. Tel. 971 167 141 Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Qualitat ISO. Telf: 971 525 465 - 658970701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel. 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sòller

RESIDENCIAGENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÒLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sòller. Tel. 656 951 382

NOU LLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent, 1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670027726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa, restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció, 16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora, 2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/902 200 940

MRTINFORMÀTICA. Sant Roc, 32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre, 2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd, 14 Porreres. Tel. 971 168 414

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta, 10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICA RAVIMA. Major, 148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major, 148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu, 3. Porreres. Tel. 971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel. 971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa, 20. Porreres Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuiri K. 1 Tel. 971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuiri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís, 31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa, 27 Tel. 971 166 628-629 005 089 itgrimalt@hot-mail.com www.itgrimalt.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició, homeopatia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla, 30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgaymorla.com

FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany, 40 Vilafranca Tel. 610057779 jofoba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina, 29 Tel. 606 270 305 Porreres

Cuina

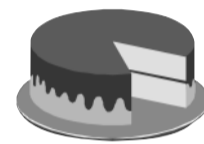
Macarrons al forn

Ingredients:

Carn rostida (xai, vedella...), macarrons, beixamel, mantega, formatge ratllat, oli, aigua i sal.

Preparació:

S'esfilagarsa, a pessics, la carn. En una olla amb aigua abundant (sis volums per un de pasta), un bon pessic de sal i un raig d'oli, es bullen els macarrons. Quan estiguin "al dente", es tira un bon raig d'aigua freda a l'olla i s'escorren de seguida. Es posen en una plata per anar al forn, i s'hi barreja la carn.

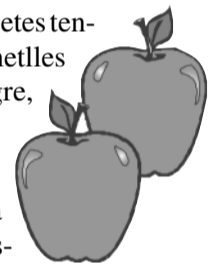
Es cobreix de beixamel. S'hi escampa formatge ratllat i petits trossos de mantega i es gratina. Un cop gratinat, s'acaba d'escalfar al forn, a 120°C.

Faves envinagrades

Recepta eivissenca.

Ingredients:

Faves primerenques seques, patates, mongetes tendres, cansalada, alls, ceba, tomàquet, ametlles crues, pa torrat, llorer, menta, aigua, vinagre, oli i sal.

Preparació:

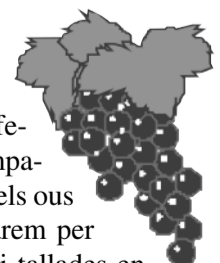
Es treu la cella de les faves i es posen a remullar tota la nit. Després es bullen i s'escorren. En una cassola amb oli i un pessic de sal, s'ofega la cansalada, una cabeça d'alls sencera, una mica de ceba picada, un tomàquet a trossos, una fulla de llorer i un brot de menta. Després, s'hi tiren les faves, les patates tallades a daus, les mongetes tendres, triades i trossegades i es cobreix d'aigua.

En un morter es piquen unes ametlles crues, unes torrades mullades amb vinagre i unes dents d'all. Quan la picada és feta, s'hi tiren dues cullerades de brou de la cassola i s'hi aboca tot. Se li dona una remenada i s'hi afegeix un raig d'oli cru. Quan la patata sigui cuita, es treu del foc.

Puding de lluç i bacallà

Mig quilo de lluç, un quart de quilo de bacallà, que tindrem a remulla des del dia abans, mig litre de brou de peix, una ceba, un clavell d'espècia, cinc tomaques, (si és possible de forma de pera), un tassa de salsa beixamel, un got de llet, 50 gr. de formatge ratllat, 25 gr. de mantega de vaca, un parell d'ous, sal i pebre.

El lluç i el bacallà, nets de pells i espines, els farem a trossos, els col·locarem en una cassola i els cobrirem amb el brou de peix; la ceba, tallada en rodanxes molt primes, i un all picolat. Ho bullirem tot en cosa de deu minuts i afegirem el pebre molt i, si cal, un poc de sal. En estar cuit el peix, i el bacallà sense que arribi a desfer-se, els col·locarem en una plàtera refractària. A la beixamel li afegirem un poc del brou del peix i ho escamparem tot per igual en la plàtera; ben batuts els ous amb la llet i el formatge ratllat, ho posarem per damunt del peix; les tomaques, pelades i tallades en rodanxes, les col·locarem per damunt juntament amb alguns trossets de mantega de vaca. Ficarem la plàtera al forn durant mitja hora o tres quarts, a temperatura baixa.

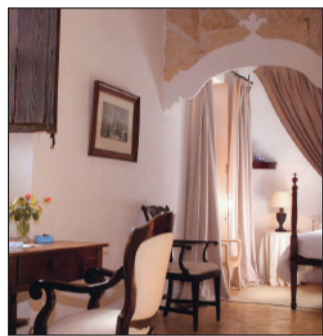
DIJOURS BO

Fa 3 mesos que en Joan Beltran regenta el Bar Capri al carrer del Bisbe Llompart, 94 d'Inca. Despatxa els plats combinats i les tapes 971 503 630

Fa 8 mesos que en Tomeu Llabrés amb en Manolo Flor regenta l'Electromecànica Masset al carrer Fra Antoni Torrents, 11 d'Inca. 971 880 711

Possessió Binicomprat
AGROTURISME

Binicomprat, 140 quarterades, 15 quarterades de vinya, a les païses i boals hi han fet 8 casetes per a 4 persones cada una que se lloguen a 150 diaris, berenar inclòs. Propietat de la senyora Joana Oliver de cas metge Jordi. La seva família va comprar aquesta possessió d'Algaida l'any 1511.
Mòbil 617 781 037 www.fincabinicomprat.com

Acudits

Un advocat i una rossa estan en seients contigus, durant un llarg vol de Los Angeles a Nova York. L'advocat pregunta a la rossa si li agradaria jugar a un joc molt entretingut. Ella està cansada, només vol fer una migdiada. Declina amablement l'oferta i es tomba cap a la finestreta buscant tranquil·litat. L'advocat insisteix:

-El joc és realment fàcil i molt entretingut: jo et faig una pregunta, i si tu no saps la resposta, em pagues. Després em preguntes tu, i si no sé la resposta em toca pagar.

Un cop més, ella declina l'oferta diplomàticament i intenta agafar el son. El tossut advocat s'imagina que pot guanyar-la molt fàcilment, i millora l'oferta:

-Està bé. Què tal si tu em pagues només cinc dòlars, però si jo no sé la resposta te'n pago cinc-cents?

Tement que allò no tingués fi i seduïda per l'avantatge ofert, la rossa accepta finalment. L'advocat fa la primera pregunta:

-Quina és la distància entre la Terra i la Lluna?

La rossa no diu res. Fica la mà a la butxaca, treu un bitllet de cinc dòlars i el passa

a l'advocat.

I ara és el torn de la rossa. Pregunta a l'advocat:

-Què puja una muntanya amb tres cames, i en baixa de tornada amb quatre?

L'advocat la mira absolutament perplex. Treu el seu portàtil i busca a totes les seves referències. Salta a l'Airphone amb el seu mòdem i rastreja per tot Internet, fins i tot a la Biblioteca del Congrés. Frustrat i furiós, envia e-mails a tots els col·legues i amics. Tot és en va... Després de més d'una hora buscant alguna possible resposta, es dona per vençut. Desperta la rossa i li entrega un bitllet de cinc-cents dòlars. La rossa agafa suaument el bitllet, el guarda, i es gira per tal de seguir dormint. L'advocat, que està realment indignat, li pregunta:

-Ves, quina era, la resposta?

Altre cop sense dirres, la rossa fica la mà a la butxaca, li dona un bitllet de cinc a l'advocat, i tanca els ulls per tal de dormir.

Van dos homes pel desert, perfectament equipats. Botes xiruca, pantalons amb un munt de butxaques, camisa color verd fosc, una armilla amb encara més butxaques i una motxilla de diferents colors que no acaben de lligar. De sobte, al seu darrera senten el rugit d'un lleó, i en girar-se comproven que efectivament ho és i que a més té una boca gegant, amb unes dents no pas menys gegants. Tots dos es queden acollonits, paralizats per la por, i el lleó es queda a l'expectativa, sense parar de rugir i de mirarlos fixament. De cop un home es treu la motxilla de l'esquena, i de dintre en treu unes sabates esportives. Es treu les botes i es posa les sabates esportives. Es treu la part de sota dels pantalons que duïa, es queda en bermudes, i es mira el company tot somrient. El company, pessimista per la situació en què es troben, li diu:

-Em sembla que per molt que t'equipis per córrer el lleó correrà més que nosaltres.

L'home de les sabates esportives li contesta:

-Jo no vull córrer més que el lleó... Vull córrer més que tu.

Aquest acudit vol reflectir la competència present en la nostra societat.

Un home va al metge i li diu:

-Doctor, crec que tinc doble personalitat.

El metge li contesta:

-Anem al menjador, que par-

larem tots quatre.

El hippy i la monja.

Un hippy puja a un autobús. En un dels seients es troba una monja molt atractiva. El hippy s'hi apropa i li diu:

-Vol fer un kiki?

La monja, molt sorpresa per l'atreviment del jove, rebutja amablement la proposta, i baixa a la següent parada.

El xofer de l'autobús crida el hippy i li diu:

-Vols que et digui com pots realitzar el teu desig? Cada dijous, a mitjanit, aquesta monja va al cementiri a resar. Estic segur que, si et disfresses amb una túnica blanca i una màscara que brilli en la foscor, li pots fer creure que ets Déu, i accedirà a realitzar totes les teves fantasies.

El hippy pren nota, i el dijous següent, cap a mitjanit, s'amaga tot guarnit darrera un arbre. Quan la monja arriba, salta i li diu:

-Sóc Déu! He escoltat les teves pregàries, i he decidit fer-les realitat... Però amb una condició: cal que accedeixis a tenir relacions sexuals amb mi.

La monja accepta el preu, però li demana que el sexe sigui anal, per tal de conservar la seva virginitat, atès el compromís que té amb l'Església. El hippy s'hi llença sense problemes i s'ho munten.

En acabat, es treu la màscara i crida triomfalment, tot rient:

-Sóc el hippy!

I la monja respon:

-Doncs jo sóc el xofer de l'autobús!

Un acudit verd i ràpid: una granota en moto.

JUDICI A EN QUIMET. SITUACIÓ: UN JUTGE INTERROGA, Lògicament, UN ACUSAT (EL TÍPIC JUDICI).

-Procedeixi, senyor acusat.

-Doncs, la meua noia i jo estàvem jugant tan feliços a casa. De sobte la meua xicota va ensopegar i es va clavar un ganivet al pit.

-(Psè.) Continui, si-vos-plau.

-Sí, hem, doncs, eh, sí, és clar, així fins a quinze cops seguits.

Va un paio en cotxe. Porta una merda com una cosa, fent zigzagues per la carretera... De sobte el pare dels mossos d'esquadra i el fan baixar del cotxe:

-Si us plau, la documentació.

Vingui aquí, que li farem la prova de l'alcoholèmia.

Diu el conductor:

-Què passa, que no t'ho creus?

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom .....

Adreça .....

C.P. .... Població .....

C.I.F. .... Tel .....

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)**